

บทที่ ๑

มินาสทิริธ

ปีปปั้นมองลอดออกมาจากใต้เสื้อคลุมของแกนดัล์ฟ เขานึกสงสัยว่าเขาตื่นแล้ว หรือยังหลับลอยละลืออยู่ในความฝันซึ่งห้อมล้อมกายเขามานานเต็มทน นับตั้งแต่ การขี่ม้าแข่งกับพายุได้เริ่มขึ้น โลกมีดมนทะยานผ่านไปและมีเสียงลมดังอื้ออึง อยู่ในหู ปีปปั้นมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากหมู่ดาวที่พุ่งผ่าน ไกลออกไปทางขวามือ ทะเหมินทาบตัดกับท้องฟ้า ณ ที่ซึ่งขุนเขาแห่งแดนใต้เคลื่อนตัวผ่านไป เขาพยายามคาดคะเนเวลาและช่วงระยะเวลาการเดินทางอย่างว่องวุ่น แต่สมองของเขาก็มีนซึมและจดจำได้เพียงเลือนราง

การขี่ม้าในคืนแรกเริ่มต้นขึ้นดังพายุบุแคมโดยไม่มีการหยุดพัก ครั้นพอรุ่งสาง เขาเห็นแสงเงินแสงทองจับอยู่บนท้องฟ้า แกนดัล์ฟพาเขามาถึงเมืองเจียบสงบแห่งหนึ่ง มีเรือนร่างหลังใหญ่บนภูเขา ยังไม่ทันจะเข้าไปในเรือนนั้น ปีกดำเหมินก็กวาดผ่านมาบนท้องฟ้าอีกครั้ง ชาวบ้านพากันออกสั่นขวัญแขวน

แต่ทว่าแกนดัล์ฟพูดจาปลอบขวัญเขาให้หายกลัว หลังจากนั้นเขาก็นอนหลับๆ ตื่นๆ อยู่ที่มุมห้องอย่างเหนื่อยอ่อน รู้สึกตัวราวๆ ว่ามีคนเดินไปเดินมาส่งเสียง พูดคุย และได้ยินเสียงแกนดัล์ฟออกคำสั่ง ครั้นแล้วการขี่ม้าในยามราตรีก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง นั่นเป็นคืนที่สอง ไม่ใช่สิ คืนที่สามต่างหากเล่า คืนที่สามหลังจากที่เขา มองดูลูกแก้ววิเศษ เมื่อรำลึกถึงความทรงจำอันน่ากลัวนี้ขึ้นมาได้ ปีปปีนก็สะดุ้ง ตื่นขึ้นมาตัวสั่นเทิ้ม เขาได้ยินเสียงคนพูดท้าวๆ ดังกลบเสียงลมพัด

ห้องฟ้าสว่างเรือง แสงเหลือืองจัดฉายอยู่เบื้องหลังกำแพงมืด ปีปปีนผะ ด้วยความกลัวชั่วขณะ นึกสงสัยว่าแผ่นดินอันน่าสะพรึงกลัวที่แกนดัล์ฟพาเขา มาในที่ใดกัน เขาขี้ตาแล้วจึงเห็นว่า ดวงจันทร์ซึ่งบัดนี้ใกล้เต็มดวงกำลัง ทอแสงนวลเหนือเงามืดทางตะวันออก เพราะฉะนั้นขณะนี้เห็นจะยังไม่ตีกนัก และการขี่ม้าคงต้องดำเนินต่อไปอีกสองสามชั่วโมง ปีปปีนขยับตัวแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“เราอยู่ที่ไหน ลุงแกนดัล์ฟ”

“ในอาณจักรกอนดอร์” พ่อมดตอบ “แผ่นดินอะนอร์เอนกำลังผ่านเรา ไป”

เสียบกันไปอีกครั้งเป็นครู่ใหญ่ แล้วปีปปีนก็ร้องเอะอะขึ้นว่า “นั่นอะไร” เขายึดเสื้อคลุมของแกนดัล์ฟไว้แน่น “ดูสิลุง! ไฟ ไฟแดงจ้า! ที่นี้มีมังกรด้วย หรือ ดูสิ ตรงนั้นก็มีแสงไฟเหมือนกัน!”

แทนคำตอบ แกนดัล์ฟร้องบอกกับม้าว่า “วิ่งไป ซาโดว์แฟ็กซ์! เราต้อง รีบเข้า ไม่มีเวลาแล้ว เห็นไหมนั่น! หอสัญญาณไฟของกอนดอร์ถูกจุดขึ้นขอ ความช่วยเหลือ สงครามระเบิดแล้ว เจ้าเห็นรีเปล่า มีไฟลุกโชนบนอะมอนดิน และเปลวเพลิงสว่างบนเอเลนด ลัญญาณไฟนั้นกำลังจะถูกจุดต่อๆ กันไปทาง ตะวันตกอย่างเร็ว! สุ่นาร์โดล, เอะเรลัส, มินริมมอน, คาเลนฮัต และฮาลิฟริ- เอน บนชายแดนโรฮัน”

ทว่าซาโดว์แฟ็กซ์หยุดวิ่ง ผ่อนฝีเท้าลงเป็นอย่างเหยาะ ครั้นแล้วเจ้าม้าขาว ก็สะบัดหัวพร้อมกับส่งเสียงร้องแหลม มีเสียงม้าหลายตัวร้องตอบดังมาจาก ความมืด ลักประเดี๋ยวจึงได้ยินเสียงฝีเท้าม้า แล้วนักขี่ม้าสามคนก็ห่อเหี่ยว

ผ่านไปตั้งเงาภูตผีปีศาจกลางแสงจันทร์ หายลับไปทางทิศตะวันตก จากนั้น ซาโดว์แฟ็กซ์จึงรวบรวมกำลังทะยานออกไปอีกครั้ง ราตรีกาลพุ่งผ่านไปดั่งสายลม อื้ออึง

ปีป็นชักจะรู้สึกง่วงขึ้นมาอีก และไม่ค่อยได้ใส่ใจฟังสิ่งที่แกนดัลฟกำลังอธิบายเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมของกอนดอร์ รวมทั้งเรื่องที่เจ้าผู้ครองกอนดอร์ ได้สร้างหอสัญญาณไฟไว้บนยอดเขาซึ่งรายเรียงอยู่ตามชายเทือกเขาขาวทั้งสองฝั่ง ตลอดจนถึงด้านอยู่ตามจุดเหล่านี้ โดยมีม้าสำรองเตรียมพร้อมไว้ทุกเมื่อสำหรับพลัดเปลี่ยนให้เหล่าม้าเรื่อนำชาวขึ้นเหนือไปยังโรฮัน หรือลงใต้ไปยังเบลฟาลัส “ครั้งสุดท้ายที่หอสัญญาณไฟแห่งอูดรูกจุดสว่างขึ้น มันทนนานหกนาแล้ว” พ่อมดพูด “แต่ในสมัยโบราณ กอนดอร์ไม่จำเป็นต้องใช้หอสัญญาณไฟ เพราะว่ในสมัยนั้นกอนดอร์ยังมีลูกแก้ววิเศษเจ็ดดวง” ปีป็นขยับตัวอย่างหวาดๆ

“หลับเถิด ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น!” แกนดัลฟปลอบ “เพราะเจ้าไม่ได้เดินทางไปมอร์ดอร์เหมือนอย่างโฟรโด แต่เจ้ากำลังจะไปมินาสทิริธ ที่นั่นเจ้าจะปลอดภัยดุจเดียวกับแผ่นดินอื่นในยามนี้ เพราะถ้ากอนดอร์แตกหรือแหวนตกถึงมือเซารอน ใครก็ไม่อาจคุมภัยเจ้าได้อีกต่อไป”

“ที่ลุ่มพุดมานี้ปลอดภัยจริง” ปีป็นตอบ แต่อย่างไรก็ตาม เขารู้สึกง่วงขึ้นมาอีก สิ่งสุดท้ายที่เขาจำได้ก่อนจะหลับสนิทคือภาพของยอดเขาสูงสีขาวสว่างเรืองคล้ายเกาะลอยอยู่เหนือเมฆ สะท้อนแสงนวลของดวงจันทร์ซึ่งคล้อยต่ำไปทางทิศตะวันตก เขาอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าโฟรโดอยู่ที่ไหน ปานฉะนั้นโฟรโดจะเข้าไปในมอร์ดอร์รึยัง หรือว่าโฟรโดจะตายเสียแล้วก็ไม่รู้ได้ ปีป็นไม่ทราบเลยว่า ในเวลาเดียวกันนั้น ณ ที่ไกลห่างออกไป โฟรโดกำลังมองดูจันทร์ดวงเดียวกับเขาส่องสว่างเหนือแผ่นดินกอนดอร์ก่อนรุ่งอรุณ

ปีป็นรู้สึกตัวตื่นเพราะได้ยินเสียงคนพูด อีกหนึ่งวันของการซ่อนตัวและอีกหนึ่งคืนของการเดินทางผ่านพ้นไป ท้องฟ้าใกล้สว่าง รุ่งอรุณอันเยือกเย็นจนจะมาถึงอีกครั้ง หมอกทึมเย็นจัดแผ่อยู่รอบตัว ซาโดว์แฟ็กซ์ยื่นเหยื่อโซมกาย

แต่คอของมันเชิดสูงและไม่แสดงท่าที่เหน้อยล้า ชายร่างสูงหลายคนสวมเสื้อคลุมมืดขิดยีนอยู่ใกล้เขา และเบื้องหลังพวกนั้นมีกำแพงหินปรากฏตะคุ่มอยู่ในหมอก ดูเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของกำแพงปรักหักพัง แต่ยังไม่ทันที่ฟ้าจะสาง เสียงของการทำงานอย่างเร่งรีบก็ดังขึ้น มีเสียงค้อนทุบ เสียงโบกปูน ปนเปกับเสียงล้อล้อเหยียดอาด แสงคบแสงได้สว่างมัวชั่วอยู่ในหมอกเป็นแห่งๆ แกนดัล์ฟกำลังสนทนากับชายกลุ่มนั้นที่ยืนขวางทางไว้ พอปีป็นเสียหู่พุงก็รู้ว่าทุกคนกำลังกล่าวถึงเขาอยู่

“แน่นอน เรารู้จักท่าน ท่านมิธรินเดียร์” หัวหน้ากลุ่มพูด “ท่านรู้รหัสผ่านด่านทั้งเจ็ดของเราและสามารถเดินทางต่อไปได้ แต่เราไม่รู้จักเพื่อนร่วมทางของท่าน เขาเป็นใคร คนแคระจากภูเขาทางเหนือรี เราไม่ต้องการให้มีคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านเมืองเราในยามนี้ เว้นแต่เขาจะเป็นนักรบผู้เก่งกล้าซึ่งพวกเราวางใจได้ว่าเขาจะนำความช่วยเหลือมาให้เรา”

“ข้าจะให้คำรับรองในตัวเขาต่อท่านลอร์ดเดนเนธอร์” แกนดัล์ฟว่า “ส่วนเรื่องความกล้าหาญนะ เราไม่สามารถวัดได้จากขนาดตัว คนคนนี้ได้ผจญศึกและภัยอันตรายมามากยิ่งกว่าเจ้า อิงโกลด์ ถึงแม้ว่าเจ้าจะสูงถึงสองเท่าของเขาก็ตาม เขาฝ่าพายุศึกมาจากไอเซนการ์ด เขาและข้านำข่าวสำคัญบางอย่างมาจากที่นั่น เวลานั้นเขาเหนื่อยมาก หาไม้ซัดคองปลูกเขาขึ้นมาแล้ว นามของเขาคือเปเรกริน บุรุษผู้กล้าหาญยิ่งนัก”

“บุรุษ?” อิงโกลด์พูดด้วยความสงสัย คนอื่นๆ จึงพากันหัวเราะ

“บุรุษ!” ปีปป็นร้อง รู้สึกตัวตื่นอย่างเต็มตา “บุรุษ! ใช่บุรุษที่ไหน! ฉันเป็นเพียงฮอบบิทคนหนึ่ง และไม่ได้กล้าหาญชาญชัยไปกว่ามนุษย์เดินดิน ยกเว้นในบางครั้งที่มีความจำเป็นมันบังคับ อย่าไปเชื่อท่านแกนดัล์ฟเลย!”

“วีรบุรุษย่อมไม่โอ้อวด” อิงโกลด์ว่า “แต่ฮอบบิทคือตัวอะไร”

“ฮาล์ฟลิง” แกนดัล์ฟตอบ “แต่ไม่ใช่ฮาล์ฟลิงในปริศนาแห่งความฝัน” พ่อมดกล่าวล่ำทาบเมื่อเห็นแววประหลาดใจบนใบหน้าของคนเหล่านั้น “ไม่ใช่คนคนนี้ แต่เป็นพวกเดียวกัน”

“ถูกต้อง เราเดินทางมาด้วยกัน” ปีปปีนพูด “ท่านโบโรเมียร์แห่งมินาส-ทิริธก็มากับเราด้วย เขาช่วยฉันให้รอดตายจากหิมะทางเหนือโน่น แต่ในที่สุดเขาก็เสียชีวิตเพราะช่วยป้องกันฉันจากพวกคัตรู”

“ข้าก่อน!” แกนดัล์ฟปราชญ์ “ชาวอันน่าสลดนั้นควรจะแจ้งแก่บิดาของเขาก่อนเป็นคนแรก”

“เราหัวน้ใจอยู่แล้วว่าต้องมีเหตุร้าย” อิงโกลด์บอก “ไม่นานมานี้มีสิ่งไม่ดีหลายอย่างเกิดขึ้นที่นี่ ขอให้พวกท่านเร่งเดินทางเถิด! ท่านเจ้ากอนดอร์คงร้อนใจใคร่ที่จะพบบุคคลซึ่งทราบข่าวคราวล่าสุดของบุตรชายท่าน ไม่ว่าเขาจะเป็นมนุษย์หรือ...”

“ขอบิพ” ปีปปีนว่า “ฉันคงรับใช้เจ้านายของท่านไม่ได้มากนัก แต่อะไรที่ฉันทำได้ ฉันก็ยินดีทำ เพื่อเป็นการรำลึกถึงโบโรเมียร์ผู้กล้าหาญ”

“ขอให้ท่านไปดี!” อิงโกลด์กล่าวลา แล้วชายหนุ่มกลุ่มนั้นก็หลีกทางให้ซาโดว์แพ็กซ์ เจ้าม้าขาวก้าวผ่านประตูแคบๆ ในกำแพง “ขอท่านช่วยให้คำปรึกษาแก่ลอร์ดเดเนธอร์และแก่พวกเราทั้งมวลในยามคับขันนี้ด้วยเถิด ท่านมิธรันเดียร์!” อิงโกลด์ร้อง “แต่เขาวาท่านมักจะมาพร้อมกับชาวร้ายและอาเพศภัย”

“นั่นเป็นเพราะข้าไม่ได้มาบ่อยๆ แต่มาเมื่อมีผู้ต้องการความช่วยเหลือ” แกนดัล์ฟตอบ “ส่วนเรื่องคำปรึกษานะ สำหรับเจ้า ข้าขอเตือนว่า เจ้าซ่อมกำแพงทุ่งเพลเนนอร์ข้าไปเสียแล้ว เวลานี้ความกล้าหาญคือกำแพงคุ้มภัยที่ดีที่สุดที่จะรับมือกับพายุใหญ่ที่ใกล้เข้ามา -- นี่ละคือความหวังที่ข้านำมาบอก เพราะข้าหาได้นำมาแต่ข่าวร้ายไม่ จงเลิกโศกพูนแล้วรีบตามของเจ้าไว้อะเถิด!”

“งานซ่อมจะเสร็จก่อนเย็นนี้” อิงโกลด์ว่า “กำแพงส่วนนี้เป็นงานซ่อมช่วงสุดท้าย เนื่องจากเป็นช่วงที่เสี่ยงต่อการโจมตีน้อยที่สุด เพราะอยู่ด้านชายแดนโรฮันเพื่อนบ้านของเรา ท่านได้ข่าวทางโรฮันบ้างไหม ท่านคิดว่าพวกเขาจะมาช่วยเราหรือไม่”

“พวกเขาจะมา แต่ทางโน้นเองก็มีศึกติดพันมากมาย ไม่ว่าชายแดนด้านใดก็ไม่ปลอดภัยอีกต่อไปแล้ว พวกเจ้าจงเตรียมพร้อมไว้เถิด! ถ้าไม่ใช่เพราะ

แกนดัลฟ อีกามหาภัย ปานนี้พวกเจ้าคงเห็นกองทัพข้าศึกบุกย่ำอะนอร์เอนมาถึงนี้และไร้เงาทองทัพโรฮัน แต่ทว่าทุกอย่างยังล่อแหลม ลาก่อน ขอให้เผ่าระวังให้จงดี!”

แกนดัลฟขี่ม้าเข้าไปในทุ่งกว้างเบื้องหลังปราการธัมมาสเอคอร์ ชาวกอนดอร์เรียกกำแพงนี้ว่าปราการธัมมานอก เป็นกำแพงที่ชาวกอนดอร์บุกบันสร้างขึ้นด้วยความเหนื่อยยาก หลังจากแคว้นอิธิลเอนถูกข้าศึกยึดไป ปราการธัมมามีความยาวประมาณสามสิบไมล์ ทอดจากเชิงเขาชาวवलไปล้อมรอบทุ่งเพลนเนอร์ ทุ่งหน้าเมืองอันงดงามและอุดมสมบูรณ์ ตั้งอยู่บนที่ราบซึ่งทอดตัวลงไปสู่ลุ่มน้ำอันดูอิน จุดที่ธัมมาสเอคอร์อยู่ห่างจากประตูนครมินาสทิริธที่สุดมีระยะทางไกลสิบสองไมล์ คือด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปราการธัมมานั้นตั้งสูงทะมึนเหนือหาดกว้างริมแม่น้ำ ชาวกอนดอร์สร้างกำแพงช่วงนั้นไว้สูงลิ่วและแข็งแรงมาก เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีถนสายใหญ่ตัดมาจากแม่น้ำและสะพานที่ออสกิลเลียธเป็นถนสายสูงอย่างดีพร้อมขอบกั้นถน ถนใหญ่แล่นผ่านประตูในกำแพงซึ่งมีหอรบตั้งกระหนาบอยู่สองด้าน ส่วนจุดที่ธัมมาสเอคอร์อยู่ใกล้ตัวเมืองมากที่สุดมีระยะทางไม่ถึงสามไมล์ คือด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ ที่ตรงนั้นแม่น้ำอันดูอินซึ่งไหลโค้งเลียบเชิงเขาเอมินอาร์เนนในแคว้นอิธิลเอนได้จะหักคอกไปทางตะวันตก ปราการธัมมานอกทอดเลียบแม่น้ำ เบื้องล่างคือสะพานหินและท่าเรือฮาร์ลอนด์ เรือซึ่งล่องขึ้นแม่น้ำมาจากเมืองบริวารทางใต้จะมาจอดที่ท่าเทียบเรือแห่งนี้

ทุ่งหน้าเมืองนี้อุดมสมบูรณ์ยิ่ง พร้อมด้วยไร่นากว้างใหญ่และสวนผลไม้มากมาย มีบ้านไร่โรงนา ยุ้งฉาง คอกปศุสัตว์ ตลอดจนธารน้ำเล็กๆ หลายสาย ไหลหลังจากเชิงเขาผ่านทุ่งเขียวขจีไปสู่ลุ่มน้ำอันดูอิน อย่างไรก็ดี มีชาวไร่ชาวนา และคนเลี้ยงสัตว์อาศัยอยู่ในทุ่งนี้ไม่มาก เนื่องจากชาวกอนดอร์ส่วนใหญ่พำนักอยู่ในกำแพงเมืองทั้งเจ็ดชั้นของมินาสทิริธ หรือไม่ก็ในหุบเขาชายแดนทางเหนือในลอธซาร์นัคหรือในเลเบนิน แวนแคว้นอันงดงามไกลออกไปทางใต้ซึ่งมีสายธารไหลเขียวห่าสาย ประชาชนที่อาศัยอยู่ระหว่างภูเขาและท้องทะเลในแถบนี้

เป็นผู้มีความกล้าแกร่ง เขาเรียกตนเองว่าชาวกอนดอร์ ทว่าสายเลือดนั้นเป็นเลือดผสม มีจำนวนมากเป็นคอนร่างสันหัดและผิวกาล้ำซึ่งบรรพบุรุษสืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ตามป่าเขาในยุคมีดก่อนการมาถึงของเหล่าวิรกะตริย์ ทว่าไกลออกไปมีเมืองบิราเวลฟาลัส เป็นเมืองของเจ้าชายอิมราฮิล พระองค์ประทับอยู่ในปราสาทโดลล์มรอร์ริมทะเล เจ้าชายผู้นี้รวมทั้งวงศ์ของพระองค์มีสายเลือดสูงศักดิ์ รูปร่างสูงสง่า และดวงตาสีน้ำทะเลปนเทา

หลังจากแกนดัล์ฟควบมามาได้ครู่หนึ่ง ท้องฟ้าก็สว่าง ปีปิ้นปลัดความจ้วเจียงเยงหน้าขึ้นมอง ทางซ้ายมือของเขาคือทะเลหมอกลอยขึ้นมาจากเงามืดเว้งว่างทางตะวันออก ส่วนทางขวามือ เทือกเขาสูงใหญ่พุ่งชะเง้อมทอดยาวมาจากทิศตะวันตกสู่ปลายสันซึ่งสิ้นสุดลงโดยกะทันหัน ประหนึ่งว่าในการสร้างผืนแผ่นดินแห่งนี้ แม่น้ำอันดูอินได้ไหลทะลุสิ่งกีดขวางและกัดเซาะหุบผากว้างใหญ่ เพื่อให้กลายเป็นแผ่นดินแห่งสงครามและความขัดแย้งในกาลต่อมา ที่นี้เองปีปิ้นแลเห็นเทือกเขาชาวเอดนิมไรส์สิ้นสุดลงดังที่แกนดัล์ฟเคยกล่าวไว้ ภูเขาหินโดลลูอินครีမ်มะมื่น เงาสีม่วงเข้มของโตรกเขาและหน้าผาสูงชันขาวเรื่อในยามอรุณ บนเชิงภูที่ยึดล้าออกมา นั่นคือที่ตั้งของนครป้อมปราการล้อมรอบด้วยกำแพงศิลาเจ็ดชั้น แข็งแรงและเก่าแก่ยิ่งจนดูคล้ายมิได้สร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ หากถูกสลักเสลาขึ้นด้วยฝีมือยักษ์จากแก่นกระดูกของพิภพโลก

ในขณะที่ปีปิ้นจ้องดูด้วยความพิศวงอยู่นั้น กำแพงเมืองทั้งเจ็ดชั้นก็แปรจากสีเทาหม่นกลายเป็นสีขาว สว่างเรืองขึ้นในแสงอรุณ แล้วทันใดนั้นดวงอาทิตย์ก็โคจรขึ้นเหนือเงามืดทางตะวันออก สาดรัศมีส่องสว่างแก่ตัวเมืองด้านหน้า ครั้นแล้วปีปิ้นก็ร้องอุทานออกมาเสียงดัง เมื่อแลเห็นหอบปราสาทแห่งเอคเคลดอนสูงเด่นเป็นสง่าอยู่ภายในกำแพงชั้นยอดสุด สว่างเรืองรองตัดกับท้องฟ้าคล้ายดังห่อไข่มุกเหลืองเงินงามตระหง่านได้สัดส่วน ยอดปราสาทวาววับราวกับทำด้วยแก้วเจียรไน ชงสีขาวพลัวสะท้อนอยู่บนเชิงเทิน ในสายลมยามเช้า ปีปิ้นได้ยินเสียงแตรเงินกังวานแว่วมาไกลๆ

โดยประการฉะนี้เอง แกนดัล์ฟและเปเรกรินจึงอย่างม้าเข้าสู่ประตูของมหานครแห่งชาวคอนดอร์ในยามรุ่งอรุณ และบานประตูเหล็กก็เปิดออกเบื้องหน้าคนทั้งสอง

“ท่านมิธรันเดียร์! ท่านมิธรันเดียร์!” มีเสียงคนร้อง “พายุศึกเห็นจะมาถึงเราแน่แท้แล้ว!”

“ถูกละ พายุกำลังจะกระหน่ำมาที่นี่” แกนดัล์ฟพูด “ข้าควม้าม้านปีกของมันทีเดียว ขอข้าเข้าไปเถิด! ข้ามาพบลอร์ดเดเนธอร์ในยามที่การเป็นสเนบติของท่านยังมีเวลาเหลืออยู่ แต่ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น พวกเจ้าได้มาถึงยุคสุดท้ายของอาณาจักรคอนดอร์ที่พวกเจ้ารู้จักแล้ว ขอข้าเข้าไปเถิด!”

ผู้คนพากันถอยกรูดเมื่อได้ยินเสียงสั่งของแกนดัล์ฟ และไม่กล้าซักถามใดๆอีก แต่ยังคงจ้องดูขอบบิทซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้าพ้อมต รวมทั้งม้าที่เขาขี่มาด้วยความพิศวง เนื่องจากชาวเมืองนี้ไม่มีใครใช้ม้าเป็นพาหนะและไม่คุ้นตากับการเห็นม้ายืนบนถนน ยกเว้นม้าของพวกม้าเร็วของลอร์ดเดเนธอร์ ต่างพากันพูดว่า “นี่ต้องเป็นหนึ่งในม้าหลวงของกษัตริย์โรฮันแน่นอนเทียว ชาวโรเฮียร์ริมอาจจะมาช่วยเราในไม่ช้า” ซาโดว์แฟ็กซ์เยื้องย่างอย่างสง่างามผ่ายผืนไปตามถนนทอดยาวคดเคี้ยว

ผังเมืองของมินาสทิริมีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นมหานครที่มีทั้งหมดเจ็ดชั้น แต่ละชั้นสร้างอยู่บนไหล่เขา ทุกชั้นมีกำแพงล้อมรอบและมีประตูทางเข้าในกำแพงของแต่ละชั้น แต่ประตูเหล่านี้นั่งอยู่ไม่ตรงกัน ประตูใหญ่ซึ่งอยู่ในกำแพงเมืองชั้นล่างสุดตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกของตัวเมืองรูปวงกลม ทว่าประตูชั้นถัดไปอยู่เยื้องไปทางทิศใต้ และประตูเมืองชั้นที่สามอยู่ก่อนไปทางทิศเหนือ และประตูชั้นถัดๆไปก็เวียนไปเป็นลำดับ ดังนั้นถนนซึ่งตัดผ่านตัวเมืองชั้นสู่ป้อมปราสาท ณ ชั้นบนสุดจึงเลี้ยวไปทางใต้ก่อน แล้วแล่นเลียบไปตามไหล่เขา ทุกๆครั้งที่ถนนตัดผ่านแนวของประตูใหญ่เบื้องล่าง ก็จะลอดเข้าสู่อุโมงค์ซึ่งเจาะทะลุสันผาใหญ่ที่ยื่นล้ำออกมา แบ่งเมืองรูปวงกลมทั้งเมืองให้กลายเป็นสองส่วน ยกเว้น

ตัวเมืองชั้นแรก ทั้งนี้ด้วยรูปทรงดั้งเดิมของภูเขาส่วนหนึ่ง ประกอบกับฝีมือช่างอันชาญฉลาดของคนโบราณอีกส่วนหนึ่ง เบื้องหลังประตูเมืองถัดจากลานกว้าง สันผาสูงลิ่วดังกล่าวตั้งตระหง่านเรียบมนคล้ายกระดุกงูเรือ หันออกสู่ทิศตะวันออก สันผานี้พุ่งสูงขึ้นไปจนถึงตัวเมืองชั้นยอดสุด และที่เบื้องบนนั้นมีกำแพงเชิงเกйнล้อมรอบป้อมปราสาท ดังนั้นผู้ซึ่งอยู่ภายในกำแพงล้อมอาจทอดสายตาดูจากเบื้องบน ประจูดั่งกะลาลี่เรือในนาวาแห่งขุนเขา มองลงไปสู่ประตูใหญ่ เบื้องล่างซึ่งอยู่ต่ำลงไปเจ็ดร้อยฟุต ทางเข้าป้อมปราสาทหันหน้าสู่ทิศตะวันออก เช่นเดียวกัน แต่เจาะผ่านสันผาเป็นอุโมงค์ทอดยาว มีตะเกียงจุดสว่าง ทะลุขึ้นไปสู่ประตูเมืองชั้นที่เจ็ด หลังจากนั้นจึงล่องเข้าสู่อาณาเขตของพระราชวัง และลานน้ำพุเบื้องหน้าปราสาทขาว ปราสาทนี้เป็นหอคอยงดงาม สูงสามร้อยฟุต จากฐานถึงยอด บนยอดปราสาทมีธงขาวของเสนาบดีปลิวไสวอยู่บนพื้นพุดเหนือพื้นราบเบื้องล่าง

ป้อมปราสาทนี้แข็งแรงมั่นคงยิ่ง และไม่มีทางที่กองทัพข้าศึกจะบุกเข้ายึดได้ หากยังมีผู้คนภายในถืออาวุธป้องกัน เว้นแต่ข้าศึกจะบุกมาทางด้านหลัง โดยป่ายปีนเชิงเขามินโดลลูอินขึ้นมาถึงไหล่เขาแคบๆ ซึ่งเชื่อมต่อเนินอันเป็นที่ตั้งของเมืองเข้ากับตัวภูเขา ทว่าไหล่เขาดังกล่าวซึ่งมีความสูงเท่ากับกำแพงเมืองชั้นที่ห้า นั้นถูกกันออกเสียจากตัวเมืองด้วยกำแพงสูงใหญ่ สร้างประชิดไปจนสุดหน้าผาด้านทิศตะวันตก บริเวณนั้นเป็นที่ตั้งสุสานหลวงของกษัตริย์และขุนนางผู้ล่วงลับ ทอดร่างเจียบสงบอยู่ระหว่างภูผาและตัวเมืองชั่วกาลนาน

ปีปิ่นจ้องดูศิลานครนี้ด้วยความสงสัยยิ่งขึ้นทุกขณะ ที่นัช่างใหญ่โต โอฬารและสวยงามยิ่งกว่าสิ่งใดๆที่เขาเคยนึกฝันถึง แข็งแกร่งยิ่งใหญ่มากกว่าไอเซนการ์ด และมีความงามเลิศกว่าหลายเท่านัก ทว่าในความเป็นจริงแล้วมหานครแห่งนี้กำลังทรุดโทรมลงปีแล้วปีเล่า ประชากรซึ่งควรจะอยู่อาศัยอย่างสุขสบายมีจำนวนลดน้อยถอยลงกว่าครึ่ง บนทุกๆถนน ปีปิ่นและแกนดัล์ฟจะผ่านบ้านเรือนหรือคฤหาสน์หลังใหญ่ ซึ่งเหนือประตูโค้งมีอักษรโบราณรูปร่าง

แปลกตาจรรีกรั้วอย่างสวยงาม บ๊อบบี้ันเดว่าคงจะเป็นนามของบุคคลสำคัญและ
 เครื่องูชาติซึ่งเคยอาศัยอยู่ แต่บัดนี้คฤหาสน์หลายแห่งเจียบเขียน ไร่เลี้ยงผีเท้า
 ก้องบนทางเดินกว้าง ไร่เลี้ยงพุดคุยในท้องโถง และไร่ใบหน้าใดๆเยี่ยมมอง
 ออกมาจากประตูหรือหน้าต่างอันว่างเปล่า

ในที่สุดแกนดัล์ฟและบ๊อบบี้ันก็โผล่พ้นจากเงามืดของอุโมงค์ออกมาสู่ประตู
 ชั้นที่เจ็ด แสงอาทิตย์อันอบอุ่นซึ่งทอลงอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำอันดูอินในเวลา
 เดียวกับที่โฟรโดกำลังเดินอยู่กลางป่าอิลิเอนได้สาดสว่างลงมามนกำแพง
 ราบเรียบ เสาตั้งตรงและโค้งประตูซึ่งตอนบนสุดแกะสลักเป็นรูปพระเศียร
 ของกษัตริย์ทรงมงกุฎ แกนดัล์ฟลงจากหลังม้า เนื่องจากป้อมปราสาทแห่งนี้
 ไม่อนุญาตให้นำม้าเข้าไป ซาโดว์แพ็กซ์ดูเคร้าส์รอยเมื่อแกนดัล์ฟกระซิบบอกว่า
 มันจะต้องถูกนำตัวไปที่อื่น

ทหารยามเฝ้าประตูสวมเครื่องแบบสีดำและหมวกเกราะรูปทรงแปลกตา
 ยอดสูง มีกะบังแก้มยาวแนบใบหน้า เหนือกะบังแก้มมีปีกนกทะเลสีขาวยื่น
 ออกมาสองข้าง หมวกเกราะนี้เปล่งประกายเงาวับ เพราะความจริงแล้วทำขึ้น
 จากมิวริล มรดกบรรพชนจากยุคทองในอดีต เลื่อนอกสีดำปักเป็นรูปต้นไม้
 ผลิดอกขาวอยู่ภายใต้มงกุฎเงินและดวงดาวเจ็ดดวง นี่คือดวงตราแห่งราชสกุล
 เอลเอนด์ล ไม่มีใครใช้ตราดังกล่าวนี้แล้วในอาณาจักรกอนดอร์ ยกเว้นทหาร
 รักษาป้อมปราสาทเบื้องหน้าลานน้ำพุที่ครั้งหนึ่งต้นไม้ขาวเคยงอกงาม

ดูเหมือนว่าการมาถึงของแกนดัล์ฟและบ๊อบบี้ันจะเป็นที่ทราบล่วงหน้า
 เพราะทั้งคู่ได้รับการต้อนรับอย่างเจียบๆเข้าสู่ป้อมปราสาททันทีโดยปราศจากการ
 ซักถาม แกนดัล์ฟสาวเท้าอย่างรวดเร็วก้าวข้ามลานพระราชวังซึ่งปูหินสีขาว น้ำพุ
 พุ่งเป็นประกายอยู่ในแสงตะวันยามเช้าเหนือสนามหญ้าเขียวชอุ่ม แต่ที่กลาง
 สนามนั้นมีต้นไม้ต้นหนึ่งยืนตายซากโคมอยู่เหนือสระน้ำพุ หยาดน้ำหยดอย่าง
 เศร้าๆจากกิ่งโกร่นแห่งลงมายังน้ำใสในสระ

บ๊อบบี้ันเหลือบมองต้นไม้โกร่นพลางเร่งฝีเท้าตามหลังแกนดัล์ฟ ต้นไม้

ดูน่าเศร้าจริง เขานึก แล้วอดสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใดต้นไม้ตายซากจึงถูกทิ้งไว้ ณ สถานที่ซึ่งสิ่งอื่นๆทุกอย่างได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

เจ็ดดาวดารา เจ็ดดวงศิลา หนึ่งเดียวพฤษภาขาว

เขาระลึกถึงคำพูดซึ่งแกนดัล์ฟเคยพิมพ์ให้ฟังขึ้นมาได้ ครั้นแล้วบีบบิ้นก็มายืนอยู่หน้าประตูทางเข้าห้องพระโรงใหญ่ภายใต้หอปราสาทอันเรืองรอง เขาเดินตามหลังพ่อมดผ่านยามเฝ้าประตูร่างโย่งซึ่งยืนสงบนิ่ง แล้วก้าวเข้าสู่เงามืดของโถงศิลาเย็นเยียบก้องเสียงสะท้อน

ทั้งสองเดินไปตามพื้นปูหินโล่งยาว ขณะที่เดินไป แกนดัล์ฟกล่าวเบาๆ กับบีบบิ้นว่า “จงสำรวจมาจากของเจ้าให้ดี นายเปเรกริน! นี่ไม่ใช่เวลาสำหรับพูดตลกเฮฮาแบบชอบบิพ เรโอเดนทรงเป็นผู้สูงวัยที่มีพระทัยดี แต่ลอร์ดเดเนธอร์ไม่ใช่เช่นนั้น เขาเป็นคนหยิ่งและเข้าใจยาก สืบสายเลือดมาจากตระกูลที่สูงส่งกว่าและทรงอำนาจยิ่ง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่พระเจ้าแผ่นดินก็ตามที เขาจะสนทนากับเจ้าเป็นส่วนใหญ่และซักถามเจ้าอย่างละเอียด เพราะเจ้ารู้เรื่องการเสียชีวิตของโบโรเมียร์ เขารักลูกชายคนนั้นมาก อาจจะมากเกินไปด้วยซ้ำ รักมากเพราะว่าเขากับโบโรเมียร์มีนิสัยต่างกัน แต่อาศัยการแสดงความรักนี้ เขาคาดหวังว่า มันจะช่วยให้เขาล่วงรู้ถึงสิ่งที่เขาต้องการจากเจ้าง่ายกว่าจะรู้จากข้า อย่าเล่าให้เขาฟังเกินความจำเป็น และห้ามพูดถึงภารกิจของโฟรโด ข้าจะจัดการกับเรื่องนี้เองในเวลาที่ควร และอย่าเอ่ยถึงอารากอร์นเป็นอันขาด ยกเว้นเจ้าจะหมดทางเสีย”

“ทำไมล่ะสูง มีอะไรไม่ดีเกี่ยวกับสไตรเดอร์หรือ” บีบบิ้นกระซิบ “เขาตั้งใจจะมาที่นี่ไม่ใช่หรือ อีกไม่ช้าเขาก็ต้องมาที่นี่ด้วยตัวเองอยู่แล้ว”

“อาจจะใช่” แกนดัล์ฟตอบ “แต่ถ้าเขามา ก็น่าจะมาในแบบที่ไม่มีใครคาดคิดแม้กระทั่งเดเนธอร์ ทำอย่างที่เขาบอกนะดีแล้ว อย่างน้อยก็ปล่อยให้เขามาเรื่อยๆ โดยที่เราไม่ต้องเที่ยวป่าวประกาศ”

แกนดัล์ฟหยุดอยู่เบื้องหน้าประตูเหล็กบานสูงขัดขึ้นเงาวับ “เออละ นายบีบบิ้น ข้าไม่มีเวลาจะอธิบายประวัติความเป็นมาของอาณาจักรกอนดอร์ให้เจ้าฟัง ถ้าเจ้าสนใจเรียนรู้เรื่องพวกนี้ไว้เสียบ้างตอนที่เที่ยวเล่นหัวหกกันขวิดอยู่ในไซร์

อะไรๆ มันก็น่าจะดีกว่านี้ จงทำอย่างที่ข้าบอก! ไม่ใช่เรื่องฉลาดเลย เมื่อเจ้านำข่าวการเสียชีวิตของบุตรเจ้าใหญ่ นายโตผู้หนึ่งมาแจ้งแก่บิดาของเขา แล้วกลับมาคุยจ้อถึงบุคคลอีกผู้หนึ่ง ซึ่งถ้าหากเขามาถึง จะมาทวงสิทธิ์ในราชบัลลังก์คืนพูดเท่านั้น เข้าใจไหม”

“ราชบัลลังก์?” บีบีนพิทวง

“ถูกต้อง” แกนดัล์ฟว่า “นี่ถ้าเจ้ายังเดินละเมออยู่ ก็ตื่นเสียที!” ว่าแล้วเขาก็เคาะประตู

ประตูเปิดออก หากแต่ไม่ปรากฏผู้เปิด บีบีนมองเข้าไป ท้องพระโรงใหญ่ นั้นสว่างด้วยแสงจากหน้าต่างลึกลายบาน หน้าต่างทั้งหมดอยู่ข้างทางเดิน กว้างริมผนังห้องทั้งสองด้าน ถัดออกมาจากแนวเสาสูงรองรับหลังคาซึ่งอยู่ตรงกลาง เสาเหล่านี้ทำจากหินอ่อนสีดำพุ่งตรงขึ้นไปสู่ยอดเสาซึ่งแกะสลักเป็นรูปสิงสาราสัตว์แปลกๆ และใบไม้ สูงขึ้นไปเบื้องบนในเงามืด แลเห็นหลังคาโค้งกว้างส่องประกายสีทองทึมๆ ประดับประดาด้วยลวดลายอ่อนช้อยหลากสีสันไม่มีภาพปักหรือสิ่งห้อยแขวนใดๆ ประดิษฐ์จากผ้าหรือไม้ปรากฏให้เห็นในท้องพระโรงยาวมืดครึมนั้นเลย แต่ระหว่างแนวเสารองรับหลังคานั้นมีรูปปั้นตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่สองรูป

บีบีนหันรำลึกถึงรูปจำลองสลักหินที่อาร์โกนัธขึ้นมาจากที่ เขาเกิดความรู้สึกพร่นพริ้งขณะที่ทอดตามองไปตามโถงทางเดินของเหล่ากษัตริย์ซึ่งสิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว ที่ปลายสุดท้องพระโรง บนแท่นซึ่งตั้งอยู่เหนือบันไดหลายชั้น มีบัลลังก์องค์หนึ่งตั้งอยู่ใต้ฉัตรหินอ่อน รูปร่างคล้ายหมวกเกราะทรงสูง ผนังเบื้องหลังประดับด้วยเพชรพลอยเป็นรูปต้นไม้ผลิดอก ทว่าตัวบัลลังก์นั้นว่างเปล่า ที่ฐานล่างของแท่นเหนือบันไดชั้นต่ำสุดซึ่งทำเป็นยกพื้นกว้าง มีเก้าอี้หินสีดำไร้ลวดลายตัวหนึ่งตั้งอยู่ ชายชราผู้หนึ่งนั่งก้มศีรษะอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้น ถือคทาขาวยอดทองอยู่ในมือ เขามิได้เงยหน้าขึ้น แกนดัล์ฟและบีบีนก้าวย่างไปตามทางเดินยาวอย่างเงียบๆ เข้าไปหาเขา จนกระทั่งยืนอยู่ห่างจากม้ารองเท้าของเขา

เพียงไม่กี่ก้าว ครั้นแล้วแกนดัล์ฟจึงเอ่ยขึ้น

“จงเจริญ ท่านเจ้านครและเสนาบดีแห่งมินาสทิริธ เดเนธอร์ บุตรแห่ง
เอเคธelio! ข้ามาพร้อมกับข่าวสารและคำแนะนำในยามอันมืดมนนี้”

ชายชราเฒ่าขึ้น ปีนปี่มองเห็นใบหน้าเคร่งขรึมคมสันของเขา ผิวขาว
ดั่งงาช้าง และจมูกโด่งงามอยู่ระหว่างนัยน์ตาลึกดำทั้งสองข้าง ใบหน้าของเขา
ชวนให้ระลึกถึงอารากอร์นมากกว่าจะเป็นโบโรเมียร์ “ยามนี้มีตมณยิ่ง” ชายชรา
เอ่ยขึ้น “ในเวลาเช่นนี้แหละที่ท่านชอบที่จะมาปรากฏตัว ท่านมิธรินเดียร์ แม้
จะมีลางบอกเหตุหลายประการสื่อเค้าว่าหายนะของกอนดอร์ใกล้จะมาถึง แต่
ความมืดมนเหล่านั้นก็ไม่อาจเทียบได้กับความมืดมดภายในหัวใจข้า ข้าทราบ
มาว่าท่านนำตัวผู้ซึ่งพบเห็นความตายของบุตรชายข้ามาด้วย เขาอยู่ที่ใด”

“ท่านผู้นี้” แกนดัล์ฟตอบ “คือหนึ่งในสองของผู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว
อีกผู้หนึ่งนั้นตามเสด็จเฮโอเดนแห่งโรฮัน และจะมาถึงที่นี่ในภายหลัง พวกเขา
คือฮาล์ฟลิงดั่งที่ท่านเห็น แต่หาใช่ฮาล์ฟลิงในปริศนาแห่งความฝันไม่”

“แต่ก็คือฮาล์ฟลิงเช่นเดียวกัน” เดเนธอร์พูตอย่างเคร่งขรึม “ข้าไม่สู้
ชอบคำนี้นัก นับตั้งแต่ปริศนาร้ายนั้นสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกเราและพรา
กบุตรชายข้าไปสู่ภารกิจซึ่งทำให้เขาถึงแก่ความตาย โบโรเมียร์ลูกพ่อ! ยามนี้เรา
ต้องการเจ้าเหลือเกิน ฟาราเมียร์ต่างหากที่ควรจะไปแทนเจ้า”

“ฟาราเมียร์สมควรยิ่งที่จะไปแทน” แกนดัล์ฟว่า “แต่อย่าปล่อยให้ความ
โศกเศร้าของท่านนำมาซึ่งความอยุติธรรมในหัวใจ! โบโรเมียร์ขึ้นอาสารไปทางนั้น
และไม่ยินยอมให้ผู้อื่นเป็นคนทำ เขาเป็นชายหนุ่มที่เก่งกาจและเอาแต่ใจตนเอง
เป็นที่ตั้ง ข้าเดินทางมากับเขาเป็นระยะทางไกลและได้เรียนรู้นิสัยใจคอเขาอยู่
ไม่น้อย แต่ว่าท่านเอ๋ยถึงความตายของเขา ท่านได้ทราบข่าวนี้ก่อนพวกเราจะ
มาถึงกระมัง”

“ข้าได้รับสิ่งนี้” เดเนธอร์วางคทาลง แล้วหยิบของที่เขาเพิ่งดูอยู่นาน
พักหนึ่งขึ้นมาจากตัก เขาถือเตอร์หักกลางไว้ในมือทั้งสองข้าง เป็นเตอร์เขาว่าป่า
ขลิบลายเงิน

“นั่นคือแตรที่โบโรเมียร์คล้องติดตัวเสมอ!” บีบปีนร้อง

“ถูกต้อง” เดเนธอร์ตอบ “ครั้งหนึ่งแตรนี้เคยเป็นของข้าและเคยเป็นของบุตรชายคนโตของตระกูลเราสืบเนื่องกันมา ย้อนกลับไปในวันคืนอันไกลนัก ก่อนการสิ้นราชวงศ์กษัตริย์ ตั้งแต่ครั้งเมื่อเสนาบดีไวรอนดิล บิดาแห่งมาร์ดิล ได้ล่าวัวป่าแห่งอารอว์อยู่ในทุ่งแผ่นดินรูนอันไกลโพ้นนั้น เมื่อสิบสามวันมาแล้ว ข้าได้ยินเสียงแตรแว่วมาจากชายแดนทางเหนือ หลังจากนั้นแม่น้ำก็พัดพาแตรแตกยับนี้มาสู่ข้า เสียงของมันจะไม่มีวันดังอีกต่อไป” ชายชราเงิบไปเป็นครู่ใหญ่ จับพลันเขาก็เงยหน้าขึ้น จ้องดวงตาดำกลับมาที่บีบปีนแล้วกล่าวว่า “สิบสามวัน ไซร์! ไม่ ฮัลฟลิง”

“สิบสาม ง่า สิบสามวัน” บีบปีนพูดตะกุกตะกัก “คือกระผมคิดว่าคงในราวๆนั้น กระผมยืนอยู่ข้างโบโรเมียร์ตอนที่เขาเป่าแตร แต่ไม่มีใครมาช่วยเราเลย มีแต่เออร์คมาเติมไปหมด”

“ถ้าเช่นนั้น” เดเนธอร์จ้องหน้าบีบปีนเขม็ง “เจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย เล่าให้ข้าฟังอีก! เหตุใดจึงไม่มีใครมาช่วย แล้วไหนเจ้าจึงหนีมาได้ ทว่าลูกชายข้ากลับต้องตายทั้งๆที่เขาเก่งกล้าถึงปานนั้น มีแต่พวกออร์คเท่านั้นที่ทำร้ายเขา”

ถึงตรงนี้ บีบปีนสีหน้าเข้มขึ้น ลืมกล้วไปในบัดดล “นุรุษผู้เก่งกล้าอาจตายได้ด้วยธนูเพียงดอกเดียว” เขาตอบ “แต่โบโรเมียร์ถูกธนูยิงพรุนไปทั้งตัว ครั้งสุดท้ายที่กระผมเห็นเขา เขานั่งพิงต้นไม้ พยายามดึงลูกธนูสีดำออกจากร่าง หลังจากนั้นกระผมก็หมดสติและถูกจับตัวไป กระผมไม่ได้เห็นโบโรเมียร์และไม่ทราบข่าวของเขากอีกเลย แต่กระผมจะไม่มีวันลืมเขา เพราะว่าเขากล้าหาญเหลือเกิน เขาตายเพราะช่วยชีวิตเรา เมอเรียดือคญาติของกระผมกับตัวกระผม เราถูกสมุนออร์คของเจ้าสุริโจมนตีในป่า ถึงแม้ว่าโบโรเมียร์จะพ่ายแพ้และสิ้นชีวิต แต่กระผมก็จะไม่มีวันลืมหนี้บุญคุณของเขา”

แล้วบีบปีนก็จ้องมองสบตากับดวงตาของชายชรา แว่วหยิ่งทะนงในนั้น ไหวระริกอย่างประหลาด หากแต่ยังคงเต็มไปด้วยความดูหมิ่นถีนถ้านและไม่ว้าวางใจในน้ำเสียงอันเย็นชานั้น “ท่านเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่ย่อมไม่เล็งเห็น

ประโยชน์ในตัวฮอบบิทเล็กๆ คนหนึ่ง ฮาร์ลฟิงจากตอนเหนือของไชร์ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น กระผมก็ขอรับใช้ท่าน เพื่อเป็นการตอบแทนหนี้บุญคุณของบุตรชายท่าน” บีบิ้นตัววัดเสื้อคลุมสีเทา ดึงดาบเล่มน้อยของเขาออกมาวางลงแทบเท้าเดเนธอร์

รอยยิ้มจางคล้ายแสงอาทิตย์อ่อนๆ ในยามเย็นแห่งฤดูหนาวระบายขึ้นบนหน้าของชายชรา เขาค้อมศีรษะ วางดาบแตกยับหลบไปทางหนึ่ง แล้วยื่นมือออกมา “ส่งดาบมาให้ข้า!”

บีบิ้นส่งดาบดาบให้เดเนธอร์ “เจ้าได้ดาบมาจากไหน” เดเนธอร์ถาม “ดาบนี้เก่าแก่ยิ่ง เป็นดาบโบราณของมนุษย์ทางเหนือ วงศ์วานเดียวกับพวกเรา”

“กระผมได้มาจากสุสานใกล้ๆ ชายแดนบ้านเกิดของกระผม” บีบิ้นตอบ “แต่ตอนนี้ที่นั่นมีแต่ภูตผีปีศาจสิงอยู่ และกระผมก็ไม่ขอเล่าเรื่องราวของพวกมันไปมากกว่านี้”

“ข้าเห็นแล้วว่าเจ้าคงผจญกับเรื่องราวอันพิสดารมา” เดเนธอร์พูด “และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่แสดงให้เห็นว่า รูปร่างภายนอกอาจบดบังตัวตนอันแท้จริงของมนุษย์--หรือฮาร์ลฟิงได้ ข้ายินดีรับเจ้าเป็นปาว เพราะเจ้ากล้าพูดความจริงและรู้จักเอ่ยวาจาอย่างมีสัมมาคารวะ แม้ว่าสัมผัสเสี่ยงจะพึงแปลกหูสำหรับคนใต้อย่างเรา อีกไม่ช้าเราอาจต้องพึ่งความช่วยเหลือจากทุกฟองชน ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะยิ่งใหญ่หรือเล็กจ้อย เอละ จงให้สัตย์ปฏิญาณมา!”

“แต่เด้ามดาบไว้” แกนดัล์ฟบอกบีบิ้น “และกล่าวปฏิญาณตามท่าน ถ้าเจ้ายังยืนยันความตั้งใจ”

“ผมยืนยัน”

ชายชราวางดาบไว้บนตัก บีบิ้นยื่นมือแตะที่ด้ามดาบและกล่าวซ้ำๆ ตามเดเนธอร์ว่า

“ข้าขอปฏิญาณจะรับใช้และภักดีต่อกอนดอร์และต่อท่านเจ้าผู้ครองและเสนาบดีแห่งราชอาณาจักรนี้ จะฟังกล่าวและไม่กล่าว จะฟังกระทำและละเว้นการกระทำ จะพึงดำเนินการทั้งด้วยการมาและด้วยการไป ในยามยากหรือยาม

บริบูรณ์ ในยามสันติหรือยามศึก ไม่ว่าจะมีชีวิตหรือวางวาย นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนกว่าท่านได้เท้าจะไม่ต้องการซึ่งการรับใช้^๑ หรือความตายมาพรากข้า หรือโลกถึงอวสาน ข้าเปเรกริน บุตรแห่งพาลาดิน ฮาร์พลิงจากไชร์ ขอปฏิญาณ”

“และข้าเดเนธอร์ บุตรแห่งเอเคเธลิออน เจ้ากอนดอร์ เสนาบดีแห่งองค์กษัตริย์ ขอรับคำปฏิญาณ ข้าจะไม่ลืมหรือละเลยที่จะตอบแทนต่อความจงรักภักดีด้วยความรัก ต่อความกล้าหาญด้วยเกียรติยศ และต่อการตระบัดสัตย์ด้วยการแก้แค้น” ปีปปีนรับดบคืน แล้วสอดกลับเข้าฝัก

“เอะละ ที่นี้ข้ามีภารกิจแรกจะสั่งการเจ้า” เดเนธอร์ว่า “จงเล่ามา! บอกกล่าวเรื่องราวทั้งหมดของเจ้าให้ข้ารู้ และเล่าทุกอย่างที่เจ้าจำได้เกี่ยวกับโบโรเมียร์ บุตรชายข้า นั่งลงแล้วมา!” เดเนธอร์กล่าวพลางเคาะฆ้องเงินขนาดย่อมซึ่งตั้งอยู่ใกล้ม้ารองเท้า ทันใดนั้นก็มีคนรับใช้เดินออกมา ปีปปีนเพิ่งจะเห็นว่าคนรับใช้พวกนี้ยืนอยู่ที่ชอกข้างประตูทั้งสองด้าน เมื่อเขาเดินเข้ามากับแกนดัลฟ จึงไม่ได้สังเกตเห็น

“จงนำเหล้าอุ่นและอาหารมารับรองแขก และจัดที่นั่งให้พร้อม” เดเนธอร์สั่ง “อย่าให้ผู้ใดมารบกวนเราเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม”

“ข้ามีเวลารับรองท่านเพียงเท่านี้ ด้วยข้ายังมีงานอีกมากที่ต้องทำ” เขากล่าวกับแกนดัลฟ “ส่วนใหญ่ก่อนข้างจะเป็นกิจสำคัญ แม้ว่าข้าจะไม่เล็งเห็นถึงความเร่งด่วน ทว่าบางทีท่านและข้าอาจมีโอกาสนทนากันอีกในค่ำวันนี้”

“เร็วกว่านั้นได้ก็จะเป็นการดี” แกนดัลฟตอบ “เพราะข้าไม่ได้ขี่ม้าแข่งพายุมาจากไอเซนการ์ดไกลถึงสี่ร้อยห้าสิบไมล์เพื่อนำนักรบตัวน้อยแสนสุภาพมาให้ท่าน ข้าเวโอเดนทรงชนะศึกใหญ่ ไอเซนการ์ดถูกทำลาย และข้าหักไม้เท้าของพ่อมดซารูมาน ท่านไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญเลยเชียวรี”

“สำคัญยิ่งสำหรับข้า แต่ข้าพอจะทราบเรื่องทั้งหมดด้วยตนเองแล้วจากการจับตาดูการเคลื่อนไหวของข้าศึก” เขาจ้องดวงตาดำลึบไปที่แกนดัลฟ ปีปปีนแลเห็นความคล้ายคลึงกันของชายชาทั้งสองและรู้สึกถึงความไม่ลงรอยระหว่าง

กัน คล้ายกับว่าเขาได้เห็นแนวไฟคุกรุ่นอยู่ระหว่างดวงตาสองคู่ ซึ่งพร้อมจะระเบิดเป็นเปลวเพลิงได้ในพริบตา

ความจริงแล้วเดเนธอร์ดูคล้ายพอมดผู้ยิ่งใหญ่เสียยิ่งกว่าแกนดัล์ฟ เขามีความงามสง่า ทรงอำนาจ และดูอาวุโสกว่าด้วย แต่ด้วยสัญชาตญาณลึกๆ ข้างใน ปีปปีนรู้ว่าแกนดัล์ฟมีพลังมากกว่า มีสติปัญญาที่ลึกซึ้งกว่า และมีศักดิ์เดชแผ่เร้นอยู่ภายใน ยิ่งกว่านั้นแกนดัล์ฟยังแก่กว่าเดเนธอร์มาก “แก่ลึกแค่ไหนหนอ” ปีปปีนสงสัย พลางนึกขึ้นมาว่า น่าแปลกจริงที่เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน ทรีบีเยร์ดเคยพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพอมด ทว่าตอนนั้นเขามิได้คิดแม้แต่สักนิดว่าแกนดัล์ฟเป็นพอมดคนหนึ่งเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นแกนดัล์ฟคือใครเล่า เขามาปรากฏตัวในโลกนี้ตั้งแต่ยุคสมัยใด และเขาจะจากไปเมื่อไร ถึงตรงนี้ ปีปปีนก็หลุดจากภวังค์ความคิด มองเห็นเดเนธอร์และแกนดัล์ฟยังคงจ้องตากันอยู่ รวบรวมจะอ่านความคิดของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่แล้วก็เป็นเดเนธอร์ที่ถอนสายตาดูจากแกนดัล์ฟก่อน แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“แม้ลูกแก้ววิเศษจะสูญหาย หากแต่มีคำกล่าวว่า เจ้าผู้ครองกอนดอร์มีสายตาคมกริบเหนือผู้คนทั่วไป และรับทราบข่าวสารได้หลายทางยิ่ง ขอท่านโปรดนั่งลงเถิด!”

พวกบ่าวนำแก้วและม้าตัวเตี้ยเข้ามา คนหนึ่งถือถาดใส่คนโทและถ้วยเงินพร้อมทั้งขนมเค้กสีขาว ปีปปีนนั่งลง แต่เขาไม่สามารถละสายตาไปจากท่านเจ้านครผู้ชราได้ เขาไม่แน่ใจว่ามันเป็นความจริงหรือเขาคิดฝันไปเองว่า เมื่อตอนที่เดเนธอร์เอ่ยถึงลูกแก้ววิเศษนั้น นัยน์ตาของเขาจ้องวามที่หน้าปีปปีน

“ทีนี้ก็เล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟังเถิด บ่าวผู้รักดี” เดเนธอร์กล่าวด้วยน้ำเสียงกึ่งกรูณากึ่งล้อเลียน “ข้ายินดียิ่งที่จะได้ฟังวาจาของผู้ซึ่งเป็นมิตรสหายกับลูกชายข้า”

ปีปปีนไม่เคยลืมช่วงเวลาที่อยู่ในห้องพระโรงนั้นภายใต้สายตาดูจ้องมองอันคมกริบของเจ้าแห่งกอนดอร์ คำถามอันชาญฉลาดถูกชักใช้โดยไม่ขาดระยะ

และตลอดเวลานั้น ปีปปีนทราบดีว่าแกนดัล์ฟนั่งมองและฟังอยู่ข้างๆ พร้อมทั้ง (ในความรู้สึกของปีปปีน) พยายามควบคุมสติอารมณ์และความอดทนของเขาอยู่ เมื่อเสร็จสิ้นการซักถามแล้ว เดเนธอร์จึงลั่นฆ้องอีกครั้ง ปีปปีนรู้สึกหมดเรี่ยวหมดแรง “นี่เห็นจะยังไม่เกินเก้าโมงเช้า” เขานึก “ได้เวลาเรากินอาหารเข้ามื่อที่สามเสร็จพอดี”

“นำท่านลอร์ดมิธแรนเดียร์ไปยังที่พักที่จัดเตรียมไว้” เดเนธอร์สั่ง “สหายของท่านอาจพักอยู่กับท่านสักกระยะหนึ่ง ถ้าเขาต้องการ จงรู้ไว้ว่า บัดนี้ข้ารับตัวเขามาช่วยงานแผ่นดิน เขามีนามว่า เปเรกริน บุตรแห่งพาลาติน จงบอกรหัสผ่านประตูเมืองให้เขาทราบ ต่อจากนั้นจงส่งข่าวไปแจ้งแก่พวกขุนทัพนายกองทั้งหลายให้มารอข้ายู่ที่นี่โดยพร้อมเพรียงภายหลังการล่าฆ้องโมงยามสาม

“ข้าขอเชิญท่านด้วย ท่านมิธแรนเดียร์ จะมาเมื่อไร สุดแต่ท่านจะสะดวก ท่านสามารถมาพบเข้าได้ทุกเมื่อ ยกเว้นในเวลาชานีทราเพียงชั่วครู่ยาม โปรตละวางอารมณ์เช่นเคืองที่ท่านมีต่อตาแก่หลงๆ ลืมๆ ผู้หนึ่ง และขอเชิญท่านพักผ่อนให้สบายเถิด!”

“หลงๆ ลืมๆ รี” แกนดัล์ฟว่า “ขอภัยเถิด ท่านได้ทำ เมื่อเราแก่เฒ่าก็เข้าโลง แต่กระนั้นเรายังอาศัยความเศร้าของเราเป็นเครื่องบังหน้าได้ ท่านคิดริว่าข้าไม่เข้าใจจุดประสงค์ของท่านที่มุ่งแต่ซักถามบุคคลซึ่งไม่รู้อะไรเลยอยู่ตั้งเป็นชั่วโมง ทั้งๆ ที่ข้าก็นั่งอยู่ใกล้ๆ”

“ถ้าท่านเข้าใจ แล้วจะโกรธไปไยเล่า” เดเนธอร์กล่าว “ความหยิ่งก็อาจเป็นความหลงอย่างหนึ่ง ซึ่งเตียดฉันทความช่วยเหลือและคำแนะนำในยามอัปจน ท่านนำสิ่งเหล่านี้มามากำหนดด้วยวิธีการของท่าน ทว่าเจ้ากอนดอร์จะไม่ขอตกเป็นเครื่องมือใครเพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่นำมาล่อ และสำหรับข้า ไม่มีผลประโยชน์ใดสำคัญยิ่งไปกว่าผลประโยชน์ของกอนดอร์ อำนาจสูงสุดของกอนดอร์อยู่ในมือข้าแต่ผู้เดียว ยกเว้นพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จกลับมา”

“ยกเว้นพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จกลับ?” แกนดัล์ฟว่า “ท่านได้ทำเสนาบตีหน้าที่ของท่านคือรักษาพระราชอาณาจักนี้ไว้จนกว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้น

ซึ่งในเวลานี้มีน้อยคนเต็มทีที่คิดว่ามันจะกลายเป็นจริง ในการกระทำหน้าที่ของท่าน ท่านจะได้รับความช่วยเหลือทุกอย่างที่ท่านร้องขอ แต่ข้าขอเตือนท่านไว้ว่า แม้ข้าจะมีได้ครองอาณาจักร ไม่ว่ากอนดอร์หรืออาณาจักรน้อยใหญ่ใดๆเลย แต่สิ่งที่อยู่ในความใส่ใจของข้าคือโลกทั้งมวลซึ่งตกอยู่ในมหันตภัยโดยส่วนตัวข้า ข้าจะไม่ยอมให้งานของข้าต้องล้มเหลว แม้ว่ากอนดอร์จะต้องพินาศไปก็ตามที เพราะว่าข้าคือเสนาบดีผู้รักษาโลกเช่นเดียวกัน ท่านจงรู้เอาไว้เถิด” กล่าวจบเขาก็หันหลังก้าวเดินออกจากห้องพระโรง โดยมีปีปปีนวิ่งตามไปติดๆ

แกนดัลฟไม่ได้มองดูปีปปีนหรือพูดด้วยแม้จนคำเดียวขณะที่เดินไปด้วยกัน ทหารยามนำทั้งสองออกจากประตูปราสาท เดินตัดข้ามลานน้ำพุไปยังถนนแคบๆซึ่งอยู่ระหว่างตึกสูง หลังจากเดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาหลายครั้ง ก็มาถึงเรือนหลังหนึ่งอยู่ติดกับกำแพงป้อมด้านทิศเหนือ ไม่ไกลจากโหล่เขาซึ่งเชื่อมต่อเนินเมืองเข้ากับภูเขา ภายในเรือนบนพื้นชั้นสองเหนือถนน หลังจากก้าวขึ้นบันไดหินกว้าง ทหารยามนำทั้งสองเข้ามาในห้องน่านายท้อหนึ่ง สว่างและอากาศโปร่ง มีภาพแขวนเหนือตึกลวดลายสีทองทึมๆประดับอยู่หลายภาพ ภายในห้องตกแต่งด้วยเครื่องเรือนน้อยชิ้น มีเพียงโต๊ะเล็กๆกับเก้าอี้สองตัวและม้ายาวอีกหนึ่งตัว แต่ที่ริมผนังห้องสองด้านมีม่านกัน หลังม่านตั้งเตียงนอนคลุมผ้าคลุมเรียบด้านละหลัง พร้อมกับอ่างล้างมือล้างหน้า มีหน้าต่างบานสูงแคบสามบานเปิดออกสู่ตัวเมืองด้านทิศเหนือ มองเห็นคั้งแม่น้ำอันดูอันตรายเลือนอยู่ในสายหมอก ทอดแนวสู่ทิวเขาเอมิเนมูอิสและน้ำตกเรารอสซึ่งอยู่ไกลลิบ ปีปปีนปีนขึ้นไปบนม้ายาว พลางเยียมหน้ามองข้ามขอบหน้าต่างหินลึกลงออกไป

“ลุงโกรธผมหรือเปล่า ลุงแกนดัลฟ” เขาถามขึ้นเมื่อทหารที่นำทางมาออกจากห้องและปิดประตู “ผมทำดีที่สุดแล้ว”

“เจ้าทำได้เยี่ยมมาก!” แกนดัลฟหัวเราะออกมาทันทีทันใด เขาเดินมายืนข้างๆ โอบโหล่ปีปปีนไว้ แล้วจ้องมองออกไปนอกหน้าต่าง ปีปปีนเหลือบดูใบหน้าที่ซึ่งอยู่ใกล้ชิดเขาอย่างพิศวง เสียงหัวเราะนั้นเป็นน้ำเสียงของความร่าเริง

ยินดี แต่เมื่อมองดูใบหน้าของพอมด เบื้องแรกเขาเห็นแต่ริ้วรอยความกังวล และหม่นหมอง ต่อเมื่อเพ่งดูอีกครั้ง จึงเห็นว่าภายใต้ดวงหน้านั้นซ่อนความเบิกบานอย่างยิ่งไว้ คล้ายน้ำพุแห่งความยินดีที่สามารถไหลท่วมให้ทั้งอาณาจักรหัวเราะได้

“เจ้าทำดีที่สุดแล้ว” พอมดพูด “ข้าหวังว่าเจ้าคงไม่ต้องนั่งเย็นสั่นหลังระหว่างตาแก่ๆ สองคนอีกในเวลาอันใกล้นี้ ยังไงก็ตามเถอะ เดเนธอร์เรียนรู้จากเจ้ามากกว่าที่เจ้าคิด ปีปปีน เจ้าไม่สามารถปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่า โบโรเมียร์ไม่ใช่ผู้นำของคณะเมื่อออกจากเหมืองมอเรีย และมีคนหนึ่งในกลุ่มพวกเจ้าซึ่งเป็นคนมีชาติตระกูลสูงกำลังจะมาที่มินาสทิริธ ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นเจ้าของดาบที่รำลือกัน ชาว貢ดอนอร์น่าจะใส่ใจกับเรื่องราวในตำนาน นับตั้งแต่โบโรเมียร์จากไป เดเนธอร์ก็เฝ้าครุ่นคิดถึงปริศนาแห่งความฝันและความหมายของคำว่ายมทูตแห่งอิสซิลดูร์ไม่วายวัน

“เขาไม่เหมือนกับคนอื่นที่อยู่ในยุคสมัยนี้ ปีปปีน แม้ว่าในตัวเขาบังเอิญมีสายเลือดของมนุษย์ตะวันตกที่เกือบจะบริสุทธิ์แท้ ซึ่งเขาได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เช่นเดียวกับในตัวลูกชายอีกคนหนึ่งคือฟาราเมียร์ แต่ไม่ใช่ในตัวโบโรเมียร์ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเขา เดเนธอร์มีสายตายาวไกล ถ้าเขามีความตั้งใจละก็ เขาสามารถอ่านจิตใจของผู้อื่นได้แทบจะทะลุปรุโปร่ง แม้กระทั่งผู้ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป เป็นเรื่องยากที่จะตบตาเขา และอันตรายอย่างยิ่งที่พยายามจะทำเช่นนั้น

“จำคำที่ข้าพูดไว้ให้ดี! เพราะเวลานี้เจ้าให้สัตย์เข้ารับราชการกับเขาแล้ว ข้าไม่รู้เหมือนกันว่ามีอะไรดลใจให้เจ้าทำ แต่มันเป็นการกระทำที่ดีเหลือเกิน ข้าก็เลยไม่ขัดขวาง เพราะสิ่งใดที่ถึงยาม เราหาควรริษยาไม่ สิ่งที่เจ้าทำกระทบใจเขานัก และพูดก็พูดเถอะ ทำให้เขารู้สึกขบขันด้วย อย่างน้อยตอนนี้เจ้าก็มีอิสระที่จะไปไหนมาไหนในมินาสทิริธได้ตามต้องการ -- ยามเมื่อว่างเว้นจากหน้าที่ เพราะมีอีกด้านหนึ่งที่เจ้าต้องพึงสังวรไว้ เจ้ามีหน้าที่รับใช้เขา เขาจะไม่ลืมห่อนเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดี!”

พอมดเจียบไปแล้วถอนหายใจ “ป่วยการที่จะวิตกถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้อาจแย่งยิ่งกว่าวันนี้ และอีกหลายๆ วันที่จะมาถึง ข้าไม่สามารถช่วยอะไรได้มากกว่านี้แล้ว เบี้ยกำลังเดินอยู่บนกระดาน เบี้ยตัวหนึ่งที่ข้าอยากจะพบเหลือเกินคือฟาราเมียร์ เวลานี้เขาเป็นทายาทคนเดียวที่เหลืออยู่ของเดนเนธอร์ เขาคงไม่อยู่ในเมือง แต่ข้าไม่มีเวลาสืบหาข่าว ข้าต้องไปละ ปีปปิ่น ไปที่ประชุมขุนศึกเพื่อรับทราบข่าวสารให้มากที่สุด ข้าศึกลงมือเคลื่อนไหว มันกำลังจะระเบิดสงครามกับเราอย่างเต็มรูปแบบ เปเรกริน บุตรแห่งพาลาติน จงลี้ภัยของเจ้าไวรธ่าเถิด!”

แกนดัล์ฟเดินไปที่ประตูแล้วหันมาพูดว่า “ปีปปิ่น ข้าไม่มีเวลา ถ้าเจ้าออกไปข้างนอก ช่วยทำอะไรให้ข้าสักอย่าง ก่อนเจ้าจะกลับมาพัก ถ้าเจ้ายังไม่เหนื่อยมากนัก ขอให้ไปหาซาโดว์แพ็กซ์ แล้วดูว่าเจ้ามีข่าวเข้าออกหรือยัง ผู้คนที่นี่เมตตาต่อสัตว์เพราะเป็นคนใจดีและมีสติปัญญา แต่พวกเขาไม่สู้เชี่ยวชาญเรื่องการเลี้ยงม้าเท่าคนเมืองอื่น”

กล่าวจบแกนดัล์ฟก็ออกไป และขณะที่พอมดเดินออกไปนั้น มีเสียงระฆังกังวานขึ้นบนหอคอยของป้อม ย่ำติดๆ กันสามครั้งคล้ายเสียงระฆังเงิน ก่อนจะหยุดลง บอกเวลาช่วงยามที่สามนับจากรุ่งอรุณ

หลังจากนั้นนทีเดียว ปีปปิ่นก้าวไปที่ประตูแล้วลงบันไดออกไปเดินดูถนนข้างนอก ดวงอาทิตย์ทอแสงอบอุ่นสดใส หอสูงและตึกรามทอดเงายาวเข้มไปทางทิศตะวันตก สูงขึ้นไปบนท้องฟ้าสีคราม ภูเขามินโดลลูอินพุ่งยอดวาววามปกคลุมด้วยหิมะ มีทหารสพายอาวุธเดินขวักไขว้อยู่ตามถนน รวากับกำลังมุ่งหน้าไปพลัดเปลี่ยนเวรยามและหน้าที่ตามระฆังย่ำบอกเวลา

“ที่ไชร்தอนนี่ก็คือเก้าโมงเช้า” ปีปปิ่นบอกตัวเองดังๆ “ได้เวลากินอาหารเช้าข้างหน้าต่างที่เปิดกว้างรับแดดอ่อนฤดูใบไม้ผลิพอดี ฉันอยากกินข้าวเช้าเหลือเกิน! คนที่นั่นเขากินม้อเช้ากันรีเปล่านะ หรือว่านี่มันเลยเวลามาแล้ว เขากินม้อเย็นกันตอนเก้าโมง และกินกันที่ไหนละนี่”

ลักพักบีบบิ้นก็สังเกตเห็นชายผู้หนึ่งสวมเครื่องแบบดำสลับขาวเดินมาตามถนนแคบๆ จากตัวปราสาทตรงมาทางเขา บีบบิ้นรู้สึกเหงาและตั้งใจจะพูดกับชายผู้นั้นเมื่อเขาเดินผ่านมา แต่ไม่จำเป็นต้องทำดังว่า ชายคนนั้นเดินตรงมาหาบีบบิ้นทีเดียว

“ท่านคือฮาล์ฟลิงเปเรกรินไชรี่ไม” เขาถามขึ้น “มีผู้แจ้งแก่ข้าว่าท่านได้ให้สัตย์เข้ารับราชการกับลอร์ดเดเดนธอร์แล้ว ขอต้อนรับท่านด้วยความยินดี!” เขายื่นมือมาให้บีบบิ้นสัมผัส

“ข้าชื่อเบเรกอนด์ บุตรแห่งบารานอร์ เข้านี้ข้าวางเว้นจากหน้าที่ ข้าได้รับมอบหมายให้มาแจ้งรหัสผ่านประตูเมืองแก่ท่าน และแนะนำบางสิ่งซึ่งท่านคงปรารถนาที่จะทราบอย่างไม่ต้องสงสัย โดยส่วนตัวข้าแล้ว ข้าหวังที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวท่านบ้าง เพราะในแผ่นดินนี้เราไม่เคยพบฮาล์ฟลิงมาก่อนเลย แม้เราจะเคยได้ยินข่าวลือมาบ้าง ทว่าในตำนานที่เรารู้จักมีเรื่องราวกล่าวถึงน้อยมาก ยิ่งไปกว่านั้นท่านยังเป็นสหายของท่านมิธรินเดียร์ ท่านรู้จักเขาดีศรี”

“จะพูดว่า” บีบบิ้นตอบ “ฉันรู้จักกับเขามาตลอดชีวิตอันแสนสั้นของฉันก็ว่าได้ ช่วงที่ผ่านมา ฉันเดินทางรอนแรมมากับเขา แต่มีเรื่องให้อ่านอีกมากในหนังสือเล่มนั้น และฉันก็ยังอ่านได้ไม่ถึงสองหน้าเลย บางทีฉันอาจจะรู้จักเขามากเท่ากับคนอื่นๆ แต่อย่างน้อยกว่าบางคน ฉันคิดว่าอารากอร์นเป็นผู้เดียวในกลุ่มเราที่รู้จักเขาดีที่สุด”

“อารากอร์น?” เบเรกอนด์สงสัย “เขาคือใคร”

“เอ่อ” บีบบิ้นอีกอัก “เขาคือผู้ชายคนหนึ่งที่มากับเรา ตอนนั้นเขาคงอยู่ที่โรฮัน”

“ข้าทราบมาว่าท่านเดินทางไปโรฮันมา ข้ามีเรื่องมากมายใคร่สอบถามท่านเกี่ยวกับแวนแคว้นนั้น เพราะเราฝากความหวังอันริบหรี่ของเราไว้กับคนที่นั่นเต็มที่ละ ข้าลืมหักของตนเองไปณคิดว่าต้องตอบข้อสงสัยของท่านก่อน ท่านต้องการทราบสิ่งใด ท่านเปเรกริน”

“ถ้างั้น” บีบบิ้นว่า “ฉันขอถามสิ่งที่คุณน่าจะรู้คำตอบแทบขาดใจ

คือ เอ้อ เราจะกินอาหารเข้าได้ที่ไหน ฉันหมายความว่า เวลาอาหารนะก็โหมงแล้วห้องอาหารอยู่ที่ไหน ถ้าที่นี่มีสักห้องหนึ่ง โรงเตี้ยมล่ะ ฉันมองหาแล้วหาอีก แต่ก็ไม่เห็นเลยสักแห่งตอนที่ขี่ม้าขึ้นมา ทั้งๆที่ฉันหวังเอาไว้ว่าจะได้ดื่มเบียร์สักแก้วทันทีที่เรามาถึงบ้านเมืองที่มีผู้คนเจริญๆ และอยู่ใกล้ชิดรั้ววัง”

เบเรกอนด์มองดูเขาอย่างเคร่งขรึม “เรามีภาชนะปลูกใจทหารซึ่งรอนแรมไปรบยังแดนไกลว่า จมูกหึ่งอาหารในมือหน้า แต่ตัวข้าเองไม่ใช่คนเดินทาง” เขาออกตัว “ถ้าเช่นนั้นเช่นนั้นท่านคงยังไม่ได้รับประทานอะไรเลย”

“ถ้าพูดโดยมารยาท ฉันต้องตอบว่ารับประทานแล้ว” ปีปปีนว่า “แต่นั้นแค่เหล้าองุ่นแก้วหนึ่งกับขนมสองสามชิ้นที่ท่านลอร์ดเดเนธอร์กรุณาให้คนนำมาให้ แต่ท่านถามคำถามฉันอยู่ตั้งชั่วโหมง ฉันก็เลยรู้สึกหิว”

เบเรกอนด์หัวเราะ “คนตัวเล็กอาจสร้างความน่าทึ่งได้ที่โต๊ะอาหาร เรามีคำกล่าวเช่นนี้ ความจริงท่านรับประทานอาหารเข้าแล้วดูจเดียวกับคนอื่นๆ ในป้อมปราสาท มิหนำซ้ำยังได้รับเกียรติให้ร่วมโต๊ะกับท่านเจ้าเมืองเสียด้วย ที่นี้เป็นเมืองป้อม และในยามนี้เราใกล้จะมีศึก เราตื่นก่อนฟ้าสาง และรองท้องด้วยอาหารเล็กน้อยตอนเช้าตรู่ ก่อนจะออกไปปฏิบัติหน้าที่ตอนรุ่งแจ้ง แต่ท่านอย่าเพิ่งหมดหวัง!” เขาหัวเราะอีกครั้งเมื่อเห็นปีปปีนทำหน้าเหวอ “ผู้ซึ่งตรวจตรางานสามารถทานอาหารว่างเติมกำลังในตอนสาย ถัดไปมีมื้อกลางวัน เที่ยงตรงหรือล่ากว่านั้น สุดแต่ภารกิจจะอำนวย ส่วนยามตะวันตกดิน เราวมกลุ่มกันรับประทานและสังสรรค์บ้างตามสมควร

“มาเถะท่าน! เราจะเดินกันไม่ไกล ไปรับอาหารว่าง แล้วนำไปรับประทานบนเชิงเทิน พร้อมกับชมทิวทัศน์กันยามเช้า”

“ประเดี๋ยวก่อน!” ปีปปีนพูด หน้าแดงจัด “ความหิวหรือความตะกละก็สุดแต่ท่านจะคิดเถะ ทำเอาฉันลืมนิท แต่ลุงแกนดัลฟหรือมิธรินเดียร์ของท่านนั้นแหละ ขอร้องให้ฉันช่วยไปดูม้าของเขา--ชาโดว์แฟกซ์ ยอดม้าจากโรฮัน และว่ากันว่าเป็นม้าสุดหวงแหนของพระราชาด้วย แต่พระองค์ทรงมอบให้ท่านมิธรินเดียร์ ฉันคิดว่าท่านมิธรินเดียร์รักม้าตัวนี้มากกว่าคนบางคนเสียอีก

ถ้าความหวังดีของท่านมิธรันเดียร์มีคุณใดๆ ต่อบ้านเมืองนี้บ้าง พวกท่านก็ควรดูเลขาโดว์แพ็กซ์อย่างให้เกียรติ ด้วยความกรุณายิ่งกว่าที่ท่านรับรองฮอบบิทอย่างฉัน ถ้าฉันเป็นไปได้ละก็”

“ฮอบบิท?”

“นั่นเป็นชื่อที่เราเรียกตัวเราเอง”

“ข้ายินดีที่ได้ทราบ” เบเรกอนด์ตอบ “ข้าใคร่ขอบอกท่านว่า ลำเนียงแปลกหุมิได้ทำลายความสุภาพแห่งถ้อยคำเลย ฮอบบิทเป็นชนที่พูดจาสุภาพนัก กรุณานำข้าไปรู้จักเจ้ายอดอาชานี้ด้วยเถิด! ข้าเป็นคนรักสัตว์ แต่ในศิลานครแห่งนี้ เราไม่มีใครได้พบมากนัก เพราะผู้คนที่นี่มาจากภูเขา และก่อนหน้านั้นก็อพยพมาจากแคว้นอิธิเลียน แต่ท่านไม่ต้องห่วง! เราจะไปเยี่ยมดูมาเพียงไม่นาน ตามสมควรแก่เวลา แล้วหลังจากนั้นเราจะไปที่โรงครัว”

ปีปปีนพบว่าชาโดว์แพ็กซ์พักอยู่ในคอกและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี เนื่องจากในกำแพงเมืองชั้นที่หก ก่อนถึงป้อมปราสาท มีคอกม้าสวยงามซึ่งเป็นที่พักม้าใฝ่เท้าเร็วหลายตัว อยู่ใกล้กับเรือนพักของพวกม้าเร็วนำสารของท่านเจ้านคร คนนำสารเหล่านี้เตรียมพร้อมทุกเมื่อที่จะรับคำสั่งเร่งด่วนของเดนเธอร์หรือเหล่าแม่ทัพนายกอง แต่เวลานี้ทั้งม้าและคนล้วนออกไปปฏิบัติราชการจนหมด

ชาโดว์แพ็กซ์ร้องเสียงแหลมเมื่อปีปปีนเดินเข้ามาในคอก พร้อมกับหันหัวมา “อรุณสวัสดิ์!” ปีปปีนร้องทัก “ลุงแกนดัล์ฟจะมาหาเจ้าทันทีที่เขามาได้ เขากำลังยุ่ง แต่เขาฝากคำทักทายมา และให้ฉันมาดูลูกเจ้าอยู่สบายดีหรือเปล่า เจ้าคงจะพักผ่อนอยู่สินะ หลังจากที่ต้องเหนื่อยมาไกล”

ชาโดว์แพ็กซ์ผงกหัวขึ้นลงพลางกระพือเท้า แต่เจ้าม้าขาวยินยอมให้เบเรกอนด์ลูบคอและลำตัวโดยดี

“มันดูราวกับม้าที่กำลังเตรียมตัวลงแข่ง ไม่ใช่ม้าที่เพิ่งผ่านการเดินทางไกลมา” เบเรกอนด์ว่า “ช่างแข็งแรงและสง่างามเหลือเกิน! บังเหียนม้าอยู่ที่ไหน

มันคงจะเป็นบังเหียนที่งดงามมาก”

“ไม่มีบังเหียนไหนสวยพอและมีค่าควรกับชาโดว์แพ็กซ์” ปีปปีนพูด “ชาโดว์แพ็กซ์ไม่ยอมใส่บังเหียน ถ้าเขาพอใจ เขาจะให้ท่านขี่ แต่ถ้าเขาไม่ชอบ ก็ไม่มีแสงหรือบังเหียนใดๆหยุดเขาได้ ฉันขอตัวไปก่อนนะ ชาโดว์แพ็กซ์! ขอให้เจ้าอดทนไว้ อีกไม่ช้านี้แหละ เจ้าจะได้ออกศึก”

ชาโดว์แพ็กซ์ชูคอขึ้นร้องเสียงดังจนคอกลับมาทั้งคอกลั่นสะเทือน ปีปปีนกับเบเรกอนด์ต้องรีบเอามืออุดหู จากนั้นทั้งคู่ก็อำลาไป หลังจากเติมอาหารใส่รางจนเต็มแล้ว

“นี่ก็ถึงตาเราบ้าง” เบเรกอนด์ว่า เขาพาปีปปีนกลับไปที่พัก เดินมาถึงประตูบานหนึ่งซึ่งอยู่ทางด้านเหนือของตัวปราสาท ที่นั่นทั้งสองก้าวลงบันไดยาวและเยือกเย็น จนมาถึงทางเดินกว้างแห่งหนึ่ง มีโคมไฟจุดสว่าง มีบานประตูเรียงรายอยู่บนผนังข้างหนึ่ง และมีประตูบานหนึ่งเปิดอยู่

“นี่คือโรงเสียบและโรงครัวของทหารรักษาป่า” เบเรกอนด์อธิบาย “อรุณสวัสดิ์ ทาร์กอน!” เขาพูดเข้าไปในช่องประตู “นี่ยังเข้าอยู่ก็จริง แต่มีผู้มาใหม่ซึ่งท่านลอร์ดรับไว้ช่วยราชการ เขาขี่ม้ามาไกลโดยแทบไม่มีอาหารตกถึงท้อง เมื่อเช้านี้เขาก็ต้องทำงานหนักมาก เขากำลังหิว เจ้าพอมีอะไรให้เราบ้าง”

ทั้งสองได้รับขนมปังขาว เนย เนยแข็ง และแอปเปิ้ล เป็นผลแอปเปิ้ล รุนสุดท้ายที่เก็บไว้เป็นเสบียงในยามฤดูหนาว เปลือกเหี่ยวแห้งแล้ว แต่ยังหวานฉ่ำ นอกจากนี้ยังมีเบียร์สดบรรจุในขวดรัดสายหนังและถ้วยขามไม้ ทั้งสองนำของทั้งหมดนี้ใส่ลงในตะกร้าสาน แล้วขึ้นบันไดกลับไปรับประทานอาหารที่ชั้นบน เบเรกอนด์พาปีปปีนไปที่กำแพงเชิงเทินใหญ่ด้านทิศตะวันออก ที่ตรงนั้นมีช่องเชิงเทินอยู่ในกำแพงและเบื้องล่างมีหินก่อออกมาเป็นที่นั่ง จากที่นั่นทั้งสองสามารถมองเห็นทิวทัศน์ยามเช้าออกไปไกลสุดลูกหูลูกตา

ต่างรับประทานอาหารและดื่มเบียร์พลางสนทนากันถึงกอนดอร์และชนบทกรรมนิยมของที่นี่ บางครั้งก็พูดคุยถึงไร้และดินแดนแปลกๆที่ปีปปีนได้พบมา ยิ่งเล่า เบเรกอนด์ก็ยิ่งรู้สึกที่ง และมองดูขอบบิพด้วยความพิศวงยิ่งขึ้นทุกที

ปีปปีนั่งเล่าอยู่บนม้าหิน แก่งขาสั้นๆ ของเขาไปพลาง หรือไม่ก็ยืนเขย่งบนนั้น มองข้ามกำแพงลงไปยังแผ่นดินเบื้องล่าง

“ข้าขอบอกกับท่านตรงๆ ท่านเปเรกริน” เบเรกอนด์เอ่ยขึ้น “ว่าท่านดูแทบจะไม่ผิดกับเด็กๆ ของพวกเราคนหนึ่ง เด็กน้อยอายุราวสักเก้าขวบ แต่กระนั้นท่านก็ได้ผจญอันตรายและพบเห็นสิ่งประหลาดหลายอย่าง จนชั้นผู้เฒ่าหมวดหงอกของเราก็น้อยคนนักจะอดอ้างได้ ข้าเคยคิดว่าท่านเจ้าเมืองนึกสนุก แต่งตั้งท่านเป็นมหาดเล็กเอาอย่างราชประเพณีโบราณดังคนทั่วไปเขาสือกัน แต่เวลานี้ข้ารู้แล้วว่าไม่ใช่เช่นนั้น ขอท่านให้อภัยในความโง่เขลาของข้าด้วย”

“ไม่เป็นไร” ปีปปีนว่า “แต่ไอ้ที่ท่านคิดก็ไม่ผิดความจริงเท่าไรหรอกนะ ตามเกณฑ์อายุของผู้คนพวกเดียวกับฉันนะ ฉันก็ยังเป็นแค่เด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง ยังเหลือเวลาอีกตั้งสี่ปีกว่าฉันจะโตเป็นผู้ใหญ่อย่างที่เรารียกกันในไชร์ แต่อย่าใส่ใจในเรื่องปลีกย่อยพวกนี้เลย อธิบายให้ฉันฟังหน่อยเถอะว่า ทิวทัศน์ที่เห็นอยู่ข้างหน้านี้มีอะไรบ้าง”

เวลานี้ดวงตะวันขึ้นสูงบนท้องฟ้า หมอกในหุบเขาเบื้องล่างลอยตัวขึ้น หมอกกลุ่มสุดท้ายเพิ่งจะลอยกระจาดกระจายไปเหนือศีรษะ ขณะที่ปูยเมฆขาวลอยมาตามลมลี้จากตะวันออก กระพือพัดหมู่วิวธงและธงขาวแห่งป้อมปราสาท ไกลออกไปในหุบเขาเบื้องล่างประมาณสิบห้าไมล์ ค่ะเนด้วยสายตา มองเห็นแม่น้ำใหญ่เป็นสีเทาระยิบระยับไหลมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ และทอดโค้งเป็นค้งใหญ่ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ จนกระทั่งหายลับไปในโอเดดระยิบระยับ ไกลโพ้นหนึ่งร้อยห้าสิบไมล์อันเป็นที่ตั้งของทะเลใหญ่

ปีปปีนแลเห็นทุ่งเพลนเนอร์ทั้งทุ่งทอดตัวอยู่เบื้องหน้าเขา ดาษเป็นจุดๆ ไปจนสุดสายตาด้วยบ้านไร่โรงนา กำแพงและยั้งฉาง แต่เขาไม่เห็นปศุสัตว์หรือสัตว์เลี้ยงอยู่ที่ใดเลย มีถนนและทางเกวียนหลายสายตัดข้ามทุ่ง และมีการสัญจรไปมาอยู่คลาคล่ำ เกวียนหลายขบวนมุ่งตรงมาที่ประตูเมือง บางขบวนก็แล่นออกไป นานๆ ครั้งมีคนขี่ม้ามาตามทุ่งแล้วกระโจนลงจากอาน รีบรุดเข้าสู่ตัวเมือง ทว่าการสัญจรโดยมากเนื่องแน่นอยู่บนถนนสายใหญ่ ซึ่งแล่นลงไป

ทางใต้ หักศอกตรงค้ำแม่ น้ำ ก่อนจะล้นหายไปจากสายตา ตัวถนนกว้างขวาง
ปูหินอย่างดี ตลอดริมฝั่งตะวันออกของถนนมีทางหญ้าเป็นแนวกว้างให้ม้าวิ่ง
ถัดออกไปจากนั้นจึงจะเป็นกำแพง คนขี่ม้าหลายคนควมม้าผ่านไปมาตามทางนี้
อย่างไรก็ตาม ถนนทั้งสายดูเหมือนจะแออัดไปด้วยขบวนเกวียนซึ่งมุ่งหน้าลงใต้
ไม่ช้าก็บีบป็นจึงเห็นว่า ที่จริงขบวนเกวียนเหล่านี้เล่นอย่างมีระเบียบเป็นสามแถว
แถวแรกเทียมม้าเคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด อีกแถวเป็นเกวียนใหญ่ ประทุนหลากสี
ใช้วัวลาก เคลื่อนตัวได้ช้ากว่า ส่วนริมด้านตะวันตกของถนนมีผู้คนขึ้นรถ
ลากรถเข็นอยู่แน่นขนัด

“นั่นคือถนนที่ตัดไปสู่ทุมลาเดนและลอสซาร์นัค ผ่านหมู่บ้านตามหุบเขา
เล่นลงไปจนถึงเลเบนิน” เบเรกอนด์อธิบาย “เกวียนขบวนสุดท้ายกำลังพา
คนแก่และเด็กอพยพผู้ที่ปลอดภัย รวมทั้งพวกผู้หญิงด้วย พวกนี้ต้องไปให้พ้น
จากประตูเมืองเป็นระยะทางสามไมล์ก่อนเที่ยง นั่นเป็นคำสั่ง มันน่าเศร้า แต่
ก็จำเป็น” เขาถอนหายใจ “หลายๆ คนที่ต้องจากกันวันนี้อาจมีไม่กี่คนที่จะได้
กลับมาพบกันอีก ปกติในเมืองเรามีเด็กน้อยอยู่แล้ว แต่เวลานี้ไม่มีเด็กเหลือ
อยู่เลย -- ยกเว้นบางคนที่ไม่ยอมอพยพ ขออยู่ช่วยป้องกันเมือง ลูกชายของข้า
ก็เป็นหนึ่งในนั้น”

ต่างเงยกันไปครุ่นหนึ่ง บีบป็นจึงมองอย่างกลัดกลุ้มไปทางทิศตะวันออก
ราวกับกลัวว่าจะเห็นกองทัพอาร์คเนบพันๆ ทะลุข้ามทุ่งมาในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง
“นั่นคืออะไร” บีบป็นชี้ไปกลางแม่น้ำซึ่งทอดโค้งเป็นค้ำใหญ่ “เป็นเมืองอีก
เมืองหนึ่งหรืออะไรกันแน่”

“นั่นคือเมืองเมืองหนึ่ง” เบเรกอนด์ว่า “เมืองหลวงของกอนดอร์ เมือง
ที่เราอยู่นี้เป็นเพียงป้อมปราการ ที่ท่านเห็นคือซากพระนครออสกิลเลียธ
เมืองหลวงเก่าของเรา ตั้งอยู่สองฝั่งแม่น้ำอันดูอิน ถูกพวกข้าศึกบุกยึดและ
เผาทำลายนานมาแล้ว แต่เรายึดคืนมาได้สมัยที่ท่านลอร์ดเดเนเธอร์ยังเยาว์วัย
พวกเราไม่ได้กลับเข้าไปอยู่ แต่วางกองด่านไว้ เราซ่อมสะพานข้ามแม่น้ำใหม่
เพื่อใช้เป็นทางลี้ภัยอาวุธ แต่แล้วก็มีนักรบปีศาจขี่ม้าจากมินาสมอร์กูล”

“พวกมันชี้มาดำใช้ไหม” บีบีปั่นตาเบิกโพลง นัยน์ตาทั้งคู่เหลือกลานด้วยความกลัวแต่หนหลัง

“ถูกแล้ว พวกมันคือนักรบดำ” เบเรกอนด์ตอบ “ข้าเข้าใจละว่าท่านรู้จักพวกมันอยู่ แต่ท่านไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน”

“ฉันรู้จักเจ้าพวกนี้” บีบีปั่นพูดเสียงแผ่ว “แต่ฉันยังไม่ขอเล่าหรอกนะ ไกล่เหลือเกิน ไกล่เหลือเกิน” เขาหยุดพูด เหลือบสายตาขึ้นมาเหนือแม่น้ำ ดูเหมือนเขาจะเห็นแต่เงาทะมึน นั่นอาจจะเป็นแนวเทือกเขาซึ่งปรากฏอยู่ลิบๆ ยอดขรุขระพราเลือนอยู่ในอากาศขมุกขมัวไกลออกไปร่วมหกสิบไมล์ หรืออาจจะเป็นเพียงกำแพงหมอกธรรมดาๆ ถัดออกไปเบื้องหลัง ความมืดทึบปรากฏขึ้นอีก แต่ในขณะที่มองดูอยู่นั้น ความมืดก็ค่อยๆ รวมตัวอย่างช้าๆ ลอยขึ้นบดบังท้องฟ้าแดดสว่าง

“ใกล้มอร์ดอร์เหลือเกินใช้ไหม” เบเรกอนด์ถามเรียบๆ “ถูกแล้ว มอร์ดอร์อยู่ที่นั่นเอง เราไม่ใคร่เอ่ยถึง แต่เราก็ออยู่ประจันหน้ากับแผ่นดินมรณะนั้น บางครั้งมันดูเลือนรางห่างไกล บางคราวก็ดูมืดทะมึนไกลแค่อึดใจ เวลานั้นมันกำลังทวีความมืดขึ้นทุกขณะ และความพร้นพรึงของเราทวีตามไปด้วย เมื่อปีกลายพวกนักรบดำยัดทางข้ามแม่น้ำกลับคืนไปได้ ทหารมือดีของเราถูกสังหารล้มตายระนาว แต่ในที่สุดท่านโปโรเมียร์ก็ผลักดันพวกข้าศึกถอยข้ามแม่น้ำกลับไป เรายังคุมพื้นที่ปากนี้ของออสกิลเลียไว้ได้ ยึดลมหายใจต่อชั่วระยะหนึ่ง แต่ที่นั่นใกล้จะถูกโจมตีอีกครั้งอย่างแน่นอน อาจจะเป็นการโจมตีครั้งใหญ่เพื่อเปิดฉากสงคราม”

“เมื่อไร” บีบีปั่นถาม “ท่านพอคาดคะเนได้ไหม คืบก่อนฉันเห็นสัญญาณไฟและพวกม้าเร็ว ลุงแกนดัล์ฟบอกว่านั่นเป็นสัญญาณแจ้งว่าสงครามระเบิดแล้ว เขาจะเร่งรีบเดินทาง แต่พอมาถึงที่นี่ สถานการณ์ดูจะเนือยลง”

“นั่นเป็นเพราะทุกอย่างพร้อมแล้ว” เบเรกอนด์ว่า “ก็เหมือนกับเราสูญลมหายใจเข้าปอดก่อนจะพุ่งหลาวลงในน้ำนั่นแหละ”

“แต่ทำไมหอสัญญาณไฟถึงจุดขึ้นเมื่อคืนวาน”

“ถ้าเราขอให้ข้าศึกล้อมเมืองก็สายเกินกว่าจะส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ” เบเรกอนด์ตอบ “แต่ข้าไม่ทราบว่าคุณลอร์ดเดเดนธอร์และพวกขุนศึกประชุมกันอย่างไร ท่านเหล่านั้นมีวิธีสืบข่าวสารได้หลายทาง และท่านลอร์ดเดเดนธอร์ก็พิเศษกว่าผู้อื่น ท่านมองเห็นได้ไกล เขาวางกันว่าท่านจะนั่งอยู่ตามลำพังกลางดึกในห้องหอของท่านบนปราสาท ฟังพลังจิตดูสิ่งต่างๆ ท่านสามารถมองเห็นอนาคตได้ บางครั้งท่านจะฟังเข้าไปในจิตใจของศัตรูแล้วขับเคี่ยวกับมัน นี่เองทำให้ท่านดูแก่กว่าวัย อย่างไรก็ตาม ท่านขุนพลฟาราเมียร์ไม่ได้อยู่ในเมือง ท่านนำกำลังข้ามแม่น้ำไปโจมตีข้าศึก ท่านอาจส่งข่าวสารบางอย่างมาแจ้ง

“ส่วนเหตุที่ต้องจุดไฟบนหอสัญญาณซึ่งท่านไคร์รู่นั้น ข้าเข้าใจว่าคงเนื่องมาแต่ข่าวซึ่งมาถึงเราจากเลเบนินเมื่อวานนี้ มีกองทัพเรือของพวกคอร์แซร์แห่งอุมบาร์จากทางใต้กำลังล่องขึ้นมากลางถึงปากแม่น้ำอันดูอิน พวกคอร์แซร์เป็นไม้เบื่อไม้เมากับเรามาเนาน พวกนี้จับมือเป็นพันธมิตรกับมอร์ดอร์และยกทัพมาโจมตีเรา ดึกทางทะเลจะดังกำลังหนุนส่วนใหญ่ซึ่งเราหวังจะได้รับจากเลเบนิน และเบลฟาลัสไปเสีย แคว้นทางใต้ทั้งสองนี้ไม่มีผู้คนกล้าเกรงอยู่เป็นจำนวนมาก เราจึงต้องฝากความหวังไว้กับแคว้นโรฮันทางเหนือ เรายินดีที่ทราบว่ามีชัยชนะเหนือข้าศึกจากข่าวที่ท่านนำมาแจ้ง

“แต่อย่างไรก็เถิด”--เขาหยุดพูด พลางลุกขึ้นยืน กวาดตามองไปทางเหนือ ตะวันออก และใต้--“เหตุการณ์ที่ไอเซนการ์ดเตือนเราให้รู้ว่า บัดนี้เรากำลังเผชิญกับกลยุทธ์ศึกครั้งสำคัญ นี่ไม่ใช่การโจมตีย่อยๆ ที่พวกข้าศึกบุกข้ามแม่น้ำมาจากอิธลิเอนและอะนอร์เอน แต่นี่คือสงครามใหญ่ที่เตรียมการมาเป็นเวลานาน และไม่ว่าเราจะหยิ่งผยองเพียงใด เรายังเป็นแค่เศษธุลีในสงครามนี้เท่านั้น มีรายงานเข้ามาว่า ทางตะวันออกไกล เลยทะเลในเข้าไป ท้าพข้าศึกกำลังเคลื่อนไหวกว้างไกลทั่วทั้งแถบป่าเมิร์กวู้ดทางภาคเหนือและที่ฮาร์ดทางภาคใต้ บัดนี้ทุกแคว้นกำลังรอที่จะพบกับการทดสอบว่าจะยืนหยัดหรือย่อเย็บไป--ภายใต้เงามืดที่ปกคลุมโลก

“แต่กระนั้น ท่านเปเรกริน พวกเราที่นี้ยังได้รับเกียรติอย่างหนึ่ง นั่นคือ

เกียรติที่ว่าเราเป็นเป้าหมายหลักแห่งความเกลียดชังของเจ้าอสูรแห่งมอร์ดอร์ ความเกลียดชังนี้ฝังรากมานานนับยุค ข้าข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากแผ่นดินไกล นครของเราคือที่ที่ทัพมอร์ดอร์จะตีกระหน่ำลงมาโดยแรงที่สุด ด้วยเหตุนี้ท่าน มิธแรนเดียร์จึงเดินทางมาที่นี่ด้วยความเร่งรีบ เพราะถ้าหากว่าพวกเราฝ่ายใด หนึ่งคนเล้าจักดำรงอยู่ได้ ท่านพอจะมองเห็นความหวังอันริบหรี่ของเราหรือไม่ ท่าน เปเรกริน”

ปีปปีนเงียบ เขาทอดสายตาไปยังกำแพงเมืองทั้งเจ็ดชั้น ยอดหอคอยและ ธงทิวอันงดงาม มองดูดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า ครั้นแล้วก็เลื้อยดูเงามืดที่จับตัว อยู่ทางตะวันออก เขาครุ่นคิดถึงเงามืดที่จะแผ่อุ้งมือเข้ามา คิดถึงพวกออร์คใน ป่าและเทือกเขา คิดถึงการลอบแทงข้างหลังของไอเซนการ์ด ผู่นกนักรบร้อย นับพันที่บินมาสอดแนม ภูตม้าดำคอบอยู่ในตรอกซอกซอยของไชร์ -- และปีศาจ บนเวหา นาซกูล เขาตัวสั้นระริก ความหวังพังทลายไปในพริบตา ดวงอาทิตย์ ดูเหมือนจะอับแสงลง รวากับมีปีกดำมืดโผผ่าน เขาคิดว่าเขาได้ยินเสียงร้อง แว่วๆ สูงลิ่วขึ้นไปบนท้องฟ้า แผลวเบา ยะเยือก น่าขนหัวลุก ปีปปีนหน้าซีด พุบ่วงลงกับกำแพงเชิงหิน

“ท่านเป็นอะไรไป” เบเรกอนด์ถาม “ท่านรู้สึกถึงอะไรบางอย่างเหมือนกันหรือ”

“ใช่” ปีปปีนพึมพำ “ฉันเห็นลางสังหรณ์ว่าเราจะแพ้ เห็นเงาแห่งความ พินาศ และเห็นภูตดำบนเวหา”

“จริงสิ เงาแห่งความพินาศ” เบเรกอนด์ว่า “ข้าหัวน้ใจเหลือเกินว่ามินาส- ทิริธจะล่มสลาย ความมืดจะมาถึง เลือดในกายข้าแทบจะเย็นแข็งไปทั้งร่าง”

ทั้งสองนั่งก้มศีรษะอยู่ด้วยกันนานพักใหญ่โดยมิได้สนทนา ทันใดนั้น ปีปปีนก็เงยหน้าขึ้น มองเห็นว่าแสงแดดยังส่องสว่างและธงทิวยังปลิวไสวอยู่ ในสายลม เขาสะดุ้งว่า “มันผ่านไปแล้ว ไม่ละนะ ฉันจะไม่ยอมท้อแท้ ลุง แกนดัล์ฟเคยจากเราไป แต่เขาก็ยังกลับมาอยู่กับเราได้อีก เราจะต้องไม่แพ้ ถึงแม้ว่าเราจะต้องยืนอยู่บนขาข้างเดียวหรือไม่เหลือขาอีกข้างให้ยืนเลยก็ตาม”

“ท่านพุดถูก!” เบเรกอนด์ว่า ผุดลุกขึ้น เดินกลับไปกลับมา “เราจะต้องไม่แพ้ ถึงแม้ว่าที่สุดแล้วทุกสิ่งในโลกย่อมหนีไม่พ้นความพินาศ แต่ก่อนดอร์จะไม่ยอมล่มสลาย แม้ว่าข้าศึกจะบุกทำลายกำแพงเมืองและเช่นวิญญูญาณของพวกมันด้วยกองชาคพสูงเท่าภูเขา ทว่าเรายังมีที่หลบซ่อนภัยและมีทางลับที่จะหนีเข้าไปในภูเขา เราจะดำรงความหวังและความทรงจำของพวกเราไว้ในหุบผาลึกที่โชนลึกแห่ง ที่ซึ่งต้นหญ้างอกงามเขียวขจี”

“แต่ดีหรือร้ายก็เถอะนะ ฉันหวังว่าสงครามคงจะยุติ” ปีปปีนพุด “ฉันไม่มีเลือดนกรบสักนิดเดียว และไม่ชอบคิดถึงสงครามด้วย แต่ไฉนการที่เราต้องมานั่งรอให้เกิดสงครามโดยที่เราหนีไปไหนไม่ได้แบบนี้ มันแย่ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด วันนี้ช่างยาวนานจริง! ฉันคงจะเป็นสุขกว่านี้ ถ้าเราไม่ต้องมาคอยยืนยามจับเฝ้าอยู่ที่นี้ตั้งแต่เช้า นี่ถ้าไม่ได้ลู่แกนดัลฟลงก็ ป่านนี้กองทัพโรฮันคงยังไม่เคลื่อนไหวนะ”

“อ้อ ท่านพุดตรงกับใจหลาย ๆ คนทีเดียว!” เบเรกอนด์ว่า “แต่ทุกอย่างคงดีขึ้นเมื่อท่านฟาราเมียร์กลับมา ท่านเป็นคนกล้าหาญ กล้าหาญยิ่งกว่าที่หลายคนคิด ทุกวันนี้ผู้คนมักไม่ค่อยเชื่อว่าขุนศึกสามารถที่จะเป็นผู้สุขุมและรอบรู้ในตำนานและบทเพลงได้ ดังเช่นที่ท่านฟาราเมียร์เป็นอยู่ ถึงกระนั้นท่านก็มีความเข้มแข็งและตัดสินใจได้รวดเร็วเด็ดขาดในสนามรบ นี่แหละคือท่านฟาราเมียร์ ท่านอาจจะมีความมุทะลุและกระตือรือร้นน้อยกว่าท่านโบโรเมียร์ แต่ก็มีความใจเข้มแข็งไม่แพ้กัน แต่นั่นแหละ ท่านฟาราเมียร์ผู้เดียวจะทำอะไรได้ พวกเราไม่อาจยกทัพไปโจมตีขุนเขาแห่ง -- อาณาจักรผิงชะโน้นได้ กองทัพของเราไม่ใหญ่โตพอ เราต้องตั้งมั่นรับการโจมตีของข้าศึกอยู่ภายในปราการนี้เท่านั้น เมื่อใดก็ตามที่มันมา มือของเราต้องกระหน่ำให้หนัก!” เขาตอบด้อมดาบ

ปีปปีนมองดูเขา ร่างสูงสง่าผ่าเผยดูเดียวกับบุรุษทั้งหลายที่ปีปปีนพบเห็นในแผ่นดินนั้น นัยน์ตาของเขาเป็นประกายขณะที่เขาคุ่นคิดถึงการรบ “โอ้เอ๋ย มือของเราเบาอย่างกับปุยนุ่น!” ปีปปีนนึก แต่ไม่ได้พูดออกไป “ลู่แกนดัลฟพุดถึงเบียร์ใหม่ สงสัยเราจะเป็นเบียร์ที่อยู่ผิวดกระดานเสียละมัง”

ทั้งสองสนทนากันไปจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นสูง ทันใดนั้นเสียงระฆังเที่ยงวันกังวานขึ้น มีผู้คนเดินขั้วไขว้ในป้อมปราสาท ต่างมุ่งหน้าไปรับประทานอาหารกลางวัน ยกเว้นผู้ยังมีหน้าที่

“ท่านคงไม่ขัดข้องที่จะมากับข้า” เบเรกอนด์ชวน “วันนี้เราควรร่วมโต๊ะกันได้ ข้าไม่ทราบว่าคุณจะได้รับมอบหมายงานในกรมกองใด บางทีท่านลอร์ดอาจจะให้ท่านรับใช้ใกล้ชิดเป็นการภายใน แต่ข้ายินดีต้อนรับท่าน ยิ่งไปกว่านั้นท่านจะได้มีโอกาสทำความรู้จักกับคนอื่นๆ อีกด้วยในเวลาที่เหลืออยู่”

“ฉันยินดีที่จะไปกับท่าน” บีบิ้นตอบ “บอกตรงๆ นะ ฉันรู้สึกเหงาฉันกับเพื่อนสนิทแยกทางกันที่โรฮัน ฉันไม่มีอะไรที่จะพูดคุยเล่นได้เลย บางทีฉันอาจช่วยงานกรมกองของท่านได้ ท่านเป็นหัวหน้ากองรีเปล่า ถ้าเป็น ก็ช่วยรับฉันเข้าสังกัดหรือพูดฝากฝังฉันให้ทีเถอะ”

“ข้าไม่ใช่หัวหน้ากอง” เบเรกอนด์หัวเราะ “ข้าไม่มียศหรือตำแหน่งอะไรทั้งสิ้น ข้าเป็นเพียงทหารธรรมดา สังกัดกรมวังที่สามแห่งป้อมปราสาท แต่รู้ไหมท่านเปเรกริน การที่เราได้เป็นทหารรักษาป้อมปราสาทถือเป็นงานที่มีเกียรติยิ่งในนครแห่งนี้ บุคคลที่ทำหน้าที่นี้จะได้รับการยกย่องทั่วแผ่นดิน”

“ถ้าเช่นนั้นคงยากที่เขาจะรับฉัน” บีบิ้นว่า “พาค้นกลับไปห้องพักด้วยเถิด ถ้าลุงแกนดัล์ฟไม่อยู่ที่ห้อง ฉันยินดีจะไปทุกๆ ที่กับท่าน -- ในฐานะแขก”

แกนดัล์ฟไม่ได้อยู่ในห้องพักและไม่ได้หิ้วข้าวสารไว้ บีบิ้นจึงออกไปกับเบเรกอนด์ และได้รับการแนะนำให้รู้จักกับพวกทหารรักษาการณ์แห่งกรมวังที่สาม ดูเหมือนว่าเบเรกอนด์จะได้รับคำชื่นชมจากมิตรสหายพอๆ กับอาคันตุกะของเขา ด้วยว่าบีบิ้นได้รับการต้อนรับจากทุกคนอย่างอบอุ่น มีข่าวโจษกันไปทั่วป้อมปราสาทถึงสหายของท่านมิลรินเดียร์และความสนิทสนมคุ้นเคยอันยาวนานของเขากับท่านเจ้านคร ชาวนั้นเลื่องลือว่ามีเจ้าชายฮาล์ฟลิงองค์หนึ่งเดินทางจากถิ่นเหนือมาเสนอตัวเป็นพันธมิตรต่อกอนดอร์ พร้อมกับกำลังพลห้าพันนาย บ้างก็ลือว่าเมื่อพวกทหารโรฮันมาถึง แต่ละคนจะนำนักรบฮาล์ฟลิงซ่อนม้ามด้วย

พวกนี้ตัวเล็กก็จริง แต่มีความห้าวหาญนักแล

แม้ปีป็นจะรู้สึกเสียใจที่ต้องเป็นผู้ทำลายความหวังอันสวยสดของชาวลิโอ เขาก็ไม่อาจปฏิเสธการยกย่องที่พวกทหารมอบให้ เพราะเห็นว่าเหมาะสมกับบุคคล ซึ่งเป็นสหายของท่านโบโรเมียร์ แถมยังได้รับการแต่งตั้งจากลอร์ดเดเนธอร์ ให้ช่วยงานราชการ พวกทหารกล่าวขอบคุณปีป็นที่มาเยือนและนำเรื่องราวจากแดนไกลมาเล่าสู่กันฟัง ชำมอบขนมมเนยกับเบียร์ให้เขาอย่างจุใจ ที่จริงปัญหาของปีป็นมีอยู่เรื่องเดียว นั่นคือเขาจะต้อง“สำรวจ”ดังที่แกนดัล์ฟเตือน อย่าปล่อยพูดพล่ามโดยไม่ระวังตามนิสัยของฮอบบิทเมื่ออยู่ท่ามกลางมิตรสหาย

ในที่สุดเบเรกอนด์ก็ลุกขึ้น “ข้าต้องขอตัวก่อนละ!” เขาว่า “จากนี้จนถึงดวงอาทิตย์ตกดิน ข้าต้องไปเข้าเวร สหายทุกคนที่นี่ก็เช่นกัน แต่หากท่านรู้สึกเหงาหงุดที่บอกละก็ บางทีท่านอาจต้องการมีคฤหาสน์ที่ราเริงสักคนหนึ่งนำท่านเที่ยวชมเมือง บุตรชายของข้าคงยินดีที่จะไปกับท่าน เจ้าลูกคนนี้เป็นเด็กดีทีเดียว ถ้าท่านไม่ขัดข้อง ขอได้โปรดลงไปในเมืองชั้นล่างสุด ถ้ามหาห้องเช่าที่ริชเคแลร์-ไดน์หรือถนนช่างโคม ท่านจะพบลูกชายข้าอยู่กับเด็กอื่นในเมืองที่ยังเหลืออยู่ มีอีกหลายสิ่งทีเดียวที่น่าเที่ยวชมดูก่อนประตูเมืองจะปิด”

เบเรกอนด์เดินออกไป ไม่ช้าคนอื่น ๆ ก็ทยอยตามไปจนหมด ห้องฟ้ายังมีแดดสว่างอยู่ แต่เริ่มหม่นมัวลงบ้าง วันนั้นอากาศออกจะอบอ้าวสำหรับเดือนมีนาคม แม้ในภูมิภาคทางใต้เช่นนี้ ปีป็นรู้สึกง่วง แต่ห้องพักเห็นทีจะอุดอู้ เขาจึงตัดสินใจจะไปสำรวจเมือง เขาหาอาหารสองสามอย่างที่ได้นำไปฝากฮาโดว์-แพ็กซ์ เจ้าม้าชาวกินอาหรนั้นอย่างยินดี แม้จะมีอาหารอยู่เหลือเฟือแล้ว หลังจากนั้นปีป็นจึงเดินลงไปตามถนนซึ่งตัดวนรอบเมือง

ชาวเมืองจ้องดูปีป็นตลอดทางที่ผ่าน เมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ทุกคนจะสำรวจกิริยา ทำความเคารพเขาแบบชาวคอนดอร์ด้วยการก้มศีรษะและประสานมือไว้บนอก แต่พอคล้อยหลัง ปีป็นได้ยินเสียงร้องเรียกคล้ายคนนอกถนนเร่งคนในบ้านให้ออกมาดูเจ้าชายฮาล์ฟลิง สหายของท่านมิธแรนเดียร์ ชาวเมืองหลายคน

พูดภาษาอื่นซึ่งไม่ใช่ภาษากลาง แต่ไม่นานบีบปีนก็พอจะเข้าใจความหมายของคำว่า *แอร์นีส เฟรียนนัท* และรู้ว่าฉายาของเขาร่ำลือลงไปในเมืองก่อนที่จะปรากฏตัวเสียอีก

ในที่สุดบีบปีนก็เดินทางผ่านถนนหลายสายที่มีซุ้มประตูโค้ง ตรอกซอกซอย และทางเท้าสวยงามหลายแห่ง จนมาถึงตัวเมืองชั้นล่างซึ่งเป็นชั้นที่ใหญ่โตกว้างขวางที่สุด ที่นั่นบีบปีนตรงไปยังถนนช่างโคม ถนนสายนี้เป็นถนนสายใหญ่ตัดสู่ประตูเมือง เขาพบห้องแบ่งเช่าอยู่ที่ตึกหลังโตก่อด้วยหินสีเทากร่อนแดดฝน มีปีกสองด้านทอดยาวไปข้างหลัง ระหว่างปีกตึกเป็นสนามหญ้าแคบๆ ด้านหลังมีเรือนหลังหนึ่งมีหน้าต่างหลายบาน มีเสาและหน้ามุขยาวตลอดอยู่หน้าเรือนและบันไดสองสามขั้นทอดลงไปที่สนามหญ้า เด็กชายหลายคนกำลังวิ่งเล่นอยู่ตามเสา เป็นเด็กเพียงกลุ่มเดียวที่บีบปีนเห็นในมินาสทิริธ เขาหยุดมองเด็กเหล่านี้ ลึกครู่มีคนหนึ่งหันมาเห็นเขา เด็กน้อยร้องตะโกน วิ่งตัดสนามออกมาที่ถนน ตามมาด้วยเด็กคนอื่นๆ เป็นพรวน หนูน้อยยืนอยู่หน้าบีบปีน มองดูเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า

“สวัสดี!” เจ้าหนูทัก “นายมาจากไหน นายเป็นคนแปลกหน้าในเมืองนี้”

“ก่อนหน้านี้ใช่” บีบปีนตอบ “แต่มีคนเชื่อว่าฉันกลายเป็นบุรุษกอนดอร์อย่างเต็มตัวแล้ว”

“พิลึกน่า!” เด็กน้อยพูด “ฉันพวกเราที่นี่ก็เป็นบุรุษหมดซี นายอายุเท่าไรแล้วนายชื่ออะไร เราอายุสิบขวบแล้ว อีกไม่นานเราก็จะสูงถึงห้าฟุต เราตัวสูงกว่านายอีก พ่อของเราเป็นทหารรักษาการณ์ที่ตัวสูงมากเลย พ่อของนายล่ะเป็นใคร”

“ฉันจะตอบคำถามข้อไหนก่อนดี” บีบปีนว่า “พ่อของฉันทำไร่อยู่แถววิทเวลล์ ใกล้ทักโบโรห์ในไชร์ ฉันอายุเกือบยี่สิบเก้าแล้ว ข้อนี้ฉันชนะเธอนะ แต่ฉันสูงแค่สี่ฟุต และไม่มีแว้วว่าจะสูงกว่านี้อีก มีแต่จะลงพุง”

“ยี่สิบเก้า!” เด็กชายพูดแล้วผิวปาก “โอโฮ แก่ซะมด! แก่เท่าอาอียอลัสของข้าเลย” เขาพูดต่ออย่างมั่นใจ “พนันได้ว่าข้ายืนบนหัวท่านหรือเหวี่ยง

ท่านลงไปนอนวิดพื้นได้”

“คงได้มั้ง ถ้าฉันยอมให้เธอทำ” ปีปปี้นพูดพลางหัวเราะ “และฉันก็เล่นงานเธอคืนได้ ในแผ่นดินเล็กๆที่ฉันอยู่ เรา รู้จักวิธีเล่นมวยปล้ำอยู่เหมือนกัน จะบอกให้ณะ ที่นั่นรูปร่างอย่างฉันนี่จัดว่าเป็นคนตัวใหญ่และแข็งแรงกว่าคนปกติทั่วไป ฉันจะไม่ยอมให้ใครมายืนบนตัวหรือบนหัวฉันง่ายๆหรอก แล้วถ้าเราต้องประลองกันโดยไม่มีทางเลี่ยง ฉันอาจฆ่าเธอตายก็ได้เน่า เพราะเมื่อเธอโตเป็นผู้ใหญ่ เธอจะเรียนรู้ว่าผู้คนไม่ได้เป็นดังที่เห็นเสมอไป เธออาจนึกว่าฉันเป็นคนแปลกหน้าชื่อๆหงๆ ฉันขอเตือนไว้ก่อนนะ ฉันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด ฉันคือฮาร์ฟลิงที่ดุ หัว และโหด!” ปีปปี้นหันหน้ามึงทิ้งจนเด็กชายชักทำถอย แต่ทันใดเจ้าหนูก็หันมากำหมัด ตาวาวพร้อมจะสู้

“แล้วกัน!” ปีปปี้นหัวเราะ “อย่าเชื่อในสิ่งที่คนแปลกหน้าคุยโวถึงตัวเขาสี! ฉันไม่ใช่คนสู้หรอก แต่ใจก็เถอะ มันคงจะสุภาพขึ้นนะ ถ้าคู่ต่อสู้ของฉันบอกชื่อเสียให้รู้บ้าง”

เด็กชายยี้ดกอย่างภาคภูมิ “ข้าชื่อแบร์กิล บุตรแห่งเบเรกอนด์ ทหารรักษาการณ์”

“นี่แล้วเชียว” ปีปปี้นพูด “เพราะเธอหน้าเหมือนพ่อไม่มีผิด ฉันรู้จักพ่อเธอ เขาส่งฉันมาหาเธอ”

“ทำไมท่านไม่บอกแต่แรกละ” แบร์กิลพูดแล้วพลันหน้าเสีย “อย่าบอกนะว่าพ่อข้าเปลี่ยนใจ จะส่งข้าอพยพไปกับพวกผู้หญิง! แต่เกวียนขบวนสุดท้ายแล่นออกจากเมืองไปแล้วนี่”

“ชาวของพ่อเธอไม่แยขนาดนั้น ถึงจะไม่ใช่ชาวดีก็เถอะ” ปีปปี้นว่า “เขาฝากมาบอกว่า ถ้าเธอสนใจจะทำอย่างอื่นที่ไม่ใช่การยืนบนหัวฉันแล้วละก็ เธออาจพาฉันไปเที่ยวรอบเมืองสักพักและช่วยเป็นเพื่อนแก่เหงาให้ฉันได้ ฉันสามารถเล่าเรื่องราวจากแดนไกลให้เธอฟังเป็นการตอบแทน”

แบร์กิลตบมือ พลางหัวเราะอย่างโล่งอก “งั้นทุกอย่างก็เรียบร้อย” เจ้าหนูร้อง “มากับข้าสิ! พวกเรากำลังจะไปที่ประตูใหญ่เพื่อรอดูเหตุการณ์ เราไปกัน

เดี๋ยวนี้เลย”

“มีอะไรให้ดูหรือ”

“พวกขุนนางจากหัวเมืองจะนำทหารขึ้นมาตามถนนสายใต้ก่อนดวงอาทิตย์ตก มากับเราแล้วท่านจะได้เห็น”

แบร์กิลเป็นสหายที่ดี จัดว่าดีที่สุดในนับตั้งแต่ปีปิ่นแยกทางจากเมอร์รี ไม่ช้าทั้งคู่ก็หัวร่อต่อกระซิกและพูดคุยกันอย่างสนุกสนานขณะที่เดินไปตามถนน โดยไม่ใส่ใจกับสายตาดูของของคน สักพักทั้งคู่ก็อยู่ท่ามกลางฝูงชนกลุ่มใหญ่ ซึ่งกำลังมุ่งหน้าไปที่ประตูเมือง ที่นั่นปีปิ่นดูน่านับถือมากยิ่งขึ้นในสายตาของแบร์กิล เพราะเมื่อเขาแจ้งชื่อพร้อมกัรบรหัสผ่าน ทหารยามก็ทำความเคารพและอนุญาตให้เขาผ่านไป ยิ่งกว่านั้นยังยอมให้เขานำสหายติดตามไปด้วย

“ดีจริง!” แบร์กิลว่า “เดี๋ยวนี้เด็กๆ อยากรู้ว่าเราไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกประตูเมืองโดยไม่มีผู้ใหญ่มาด้วย ที่นี้เราจะได้มองเห็นถนัดๆ”

นอกประตูเมืองมีฝูงชนจับกลุ่มอยู่ริมถนน และบนลานกว้างซึ่งถนนทุกสายที่ตัดสู่มินาสทริธได้มาสิ้นสุดที่นี่ สายตาของทุกคนจับจ้องไปทางทิศใต้ ไม่ช้าเสียงพึมพำก็สูงขึ้น “มีฝูงตลบอยู่นั่นไง! พวกเขามาแล้ว!”

ปีปิ่นกับแบร์กิลแทรกตัวออกไปอยู่หน้าฝูงชนและอดใจรอ เสียงแตรแว่วอยู่ไกลๆ ระคนกับเสียงไซโยโห่ร้องก็กึกก้อง ครั้นแล้วมีเสียงแตรทรมัเบ็ตแผดขึ้นรอบๆ คนทั้งสอง ผู้คนต่างพากันร้องตะโกน

“ฟอร์ลอง! ฟอร์ลอง!” ปีปิ่นได้ยินเสียงร้อง จึงถามว่า “เขาพูดว่าอะไร”

“ท่านฟอร์ลองมาแล้ว” แบร์กิลตอบ “ท่านฟอร์ลองเผ่าผู้ฮ้วนท้วน เจ้าผู้ครองลอสซาร์นัค ต้นตระกูลของข้าอยู่ที่นั่น ไซโย! นั่นไง! ท่านฟอร์ลอง!”

นำขบวนมานั้นคือม้าใหญ่พ่วงพีตัวหนึ่ง บนหลังม้าม้าชายผู้หนึ่งนั่งอยู่ เขามีไหล่กว้าง ร่างฮ้วนโต แต่เคราหางอกสีดอกเลา เขาสวมเกราะอ่อน หมวกเกราะดำ และถือหอกยาวหนักเล่มหนึ่ง เบื้องหลังเขามีแถวทหารเดินย่ำฝุ่นมาอย่าง

ส่งาผ่าเผย ทหารเหล่านี้มีอาวุธพร้อมมือและถือขวานรบด้ามใหญ่ ทุกคนมีใบหน้าเคร่งขรึม รูปร่างสันทัด และผิวคล้ำกว่าชาวเมืองที่ปีปปีนพบเห็นในกอนดอร์

“ฟอร์ลอง!” เสียงคนตะโกน “มิตรแท้! จริงใจ! ฟอร์ลอง!” แต่เมื่อทหารลอสซาร์นค์ผ่านไปก็มีเสียงพึมพำว่า “น้อยจริง! สองร้อยคนจะทำอะไรได้ เราหวังว่าจะมามากกว่านี้สักสิบเท่า นั่นคงเป็นเพราะกองเรือรบดำตามข่าวที่เพิ่งมาถึง เขาแบ่งกำลังมาช่วยเราได้เพียงหนึ่งในสิบ แต่ไม่ว่าน้อยแค่ไหนก็มีค่ายิ่ง”

บรรดาทหารจากหัวเมืองซึ่งเดินทัพมาช่วยป้องกันมหานครแห่งกอนดอร์ในยามศึกได้รับการโห่ร้องต้อนรับและผ่านเข้าประตูเมืองไป แต่ทหารเหล่านี้มีน้อยกว่าที่คาดหวังหรือร้องขอไป ทหารราบสามร้อยคนจากหุบเขาริงโกลเดินแถวอยู่เบื้องหลังแดร์โวริน บุตรแห่งขุนนางของพวกเขา จากเขาสูงของธารน้ำมอร์ธอนด์ ภายในหุบผาแบล็คครู้ทอันกว้างใหญ่ ดูนินเฮียร์ร่างสูงกับบุตรชายทั้งสอง คือดยุลินและเดรูฟิน นำพลธนูมาห้าร้อยคน จากอันฟาลัสและแลงสเตรนดัดแดนไกล มีคนหลายหมู่เหล่าเดินปะปนกันมาเป็นแถวยาว ประกอบด้วยพวกนายพราน คนเลี้ยงสัตว์ และชาวบ้านจากหมู่บ้านเล็กๆ มีอาวุธหยิบมือ ยกเว้นทหารของโกลัสกิล ขุนนางท้องถิ่นนั้น จากลามेटอน มีชาวเขาหน้าเคร่งขรึมจำนวนหนึ่งซึ่งไม่มีหัวหน้าค่อมมา ชาวประมงจากเอเธียร์ส่งกำลังราวหนึ่งร้อยคนมาทางเรือ เฮียร์ธูอินผู้งามสง่าแห่งเขาเซียว นำทหารสามร้อยคนในชุดเขียวเข้มมาจากพินนัธเกลิน ท้ายสุดและส่งาผ่าเผยที่สุดคือเจ้าชายแห่งโดลอมรอต ผู้เป็นพระญาติกับเดเนธอร์ มีธงประจำองค์เป็นรูปเรือและหงส์เงิน เสด็จมากับเหล่าอัศวินขี่ม้าสีเทาครบเครื่องม้า และเบื้องหลังนั่นคือทหารราบเจ็ดร้อยคนสูงส่งา ดวงตาสีเทา ผมดำ เดินร้องเพลงมาพลาง

นั่นคือทั้งหมดที่มา นับรวมแล้วไม่ถึงสามพันคน ไม่มีกำลังจากที่อื่นใดจะมาเสริมอีก เสียงโห่ร้อง เสียงย่ำเท้าผ่านเข้าประตูเมืองแล้วแผ่วหายไป ฟุ้งขนที่เฝ้าดูยืนนิ่งเงียบอยู่พักใหญ่ ฟุ้งยังลอยตลอบอยู่ในอากาศ เนื่องจากลมสงบลง

และเย็นวันนั้นอากาศอบอุ่น พลบค่ำใกล้จะมาถึง ดวงตะวันสีแดงลับลงหลังเขา มินโดลลูอิน เงามืดทอดยาวลงมาในเมือง

ปีปปีนเงยหน้าขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่นราวกับมีหมอกควันและฝุ่นคลุ้งอยู่เหนือศีรษะ แสงสว่างมัวจางลง แต่ทางทิศตะวันตกตะวันตกตอนกลาง สาดส่องท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉาน เขามินโดลลูอินตั้งตระหนักรู้กับแสงเพลิงแดงโรจน์ “วันอันแสนสนุกนี้จบลงพร้อมกับฟ้าพิโรธ!” ปีปปีนเอ่ยขึ้นโดยลืมเด็กน้อยที่อยู่ข้างกายเขาเสียสนิท

“พิโรธแน่ ถ้าข้าไม่กลับบ้านก่อนระฆังยามเย็น” แบร์กิลว่า “มาเถะท่าน! เขาเป่าแตรปิดประตูใหญ่แล้ว”

ทั้งสองจึงมือกันกลับเข้าไปในเมืองเป็นคู่สุดท้ายก่อนประตูใหญ่จะปิดลง เมื่อไปถึงถนนช่วงโคม ระฆังทุกใบบนยอดหอคอยก็ลั่นกังวานอย่างสร้อยเคร่ำ แสงไฟสว่างขึ้นตามบานหน้าต่าง จากบ้านเรือน และห้องของเหล่าทหารยาม ตามแนวกำแพงมีเสียงร้องเพลงดังขึ้น

“ข้าคงต้องลาก่อนละ” แบร์กิลพูด “ฝากคำสวัสดิ์ไปถึงพ่อข้าและฝากขอบคุณเขาด้วยที่ส่งท่านมาเป็นเพื่อนข้า ท่านมาเยี่ยมข้าอีกนะ ข้าอยากให้เราไม่มีสงครามเหลือเกิน เราจะได้ทำเรื่องสนุกๆ ด้วยกัน เราอาจจะเดินทางไปลอสซาร์นัค ไปเยี่ยมบ้านปู่ย่าของข้า ฤดูใบไม้ผลิที่นั่นสวยอย่าบอกใคร ป่าไม้และท้องไร่องนามีแต่ดอกไม้ สักวันหนึ่งเราอาจจะได้ไป ข้าศึกไม่มีทางเอาชนะพวกแม่ทัพของเราได้หรอก ยิ่งกว่านั้นพ่อของข้าก็กล้าหาญเป็นที่สุด ลาก่อน และอย่าลืมกลับมาอีก!”

ทั้งสองแยกจากกัน ปีปปีนรีบกลับมาที่ป้อมปราสาท ระยะทางดูจะไกลไปไม่น้อย เขารู้สึกร้อนและหิวเหลือกำลัง ท้องฟ้ามืดทึบอย่างรวดเร็ว ไม่มีดาวอยู่บนฟ้าสักดวงเดียว ปีปปีนไปถึงโรงครัวเมื่อเลยเวลาอาหารแล้ว เบเรกอนด์ต้อนรับเขาอย่างยินดีและนั่งข้างๆ ฟังข่าวของบุตรชาย หลังอาหารปีปปีนยังอยู่ต่ออีกเล็กน้อย ก่อนที่จะขอตัวไปเพราะเขาเริ่มรู้สึกไม่สบายใจและอยากจะพบ

แกนดัล์ฟเป็นอย่างมาก

“ท่านกลับที่พัสดุใหม่” เบเรกอนด์ถามขณะยืนอยู่หน้าประตูโถงด้านเหนือของป้อมปราสาทที่ทั้งสองคนนั่งสนทนากัน “คืนนี้ฟ้ามีดนักและคงจะมีดยิ่งขึ้น เนื่องจากเราได้รับคำสั่งให้วางไฟทุกดวงในเมืองไม่ให้มีแสงไฟเล็ดลอดออกไปนอกกำแพงเมืองได้ ข้ายังมีอีกข่าวหนึ่งจะแจ้งให้ท่านทราบ เช้ารุ่งนี้ลอร์ดเดเนธรอร์จะเรียกตัวท่านเข้าพบ ข้าเกรงว่าท่านอาจไม่ได้เข้าสังกัดในกรมวังที่สาม อย่างไรก็ตาม หวังว่าเราคงได้พบกันอีก ลาก่อน และขอให้ท่านหลับสบาย!”

ห้องพัสดุสนธิ มีเพียงตะเกียงดวงเล็กๆ จูตสว่างอยู่บนโต๊ะ แกนดัล์ฟไม่ได้อยู่ในห้อง ปีปปีนังรู้สึกไม่สบายใจ เขาเป็นขึ้นไปบนม้ายาวและพยายามเพ่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ทว่ามันเหมือนกับมองลงไปใบบ่อน้ำหมีก เขาลงจากม้านั่ง ปิดหน้าต่างแล้วเข้านอน เขาอนคอยฟังเสียงแกนดัล์ฟกลับมาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเคลิ้มหลับไป แต่หลับไม่สนิท

คืนนั้นเขาสะดุ้งตื่นเพราะแสงไฟ เขาเห็นแกนดัล์ฟกลับมาแล้ว กำลังเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องหน้าม่านกัน บนโต๊ะมีเทียนจุดสว่างกับม้วนหนังสือแกะทองอยู่ เขาได้ยินเสียงพอมดถอนหายใจและบ่นพึมพำว่า “เมื่อไรฟาราเมียร์จะกลับมา”

“สวัสดีครับลุง!” ปีปปีนโผล่หน้าออกมาจากม่านกัน “ผมนึกว่าลุงลืมผมแล้วเสียอีก ผมดีใจที่เห็นลุงกลับมา วันนี้เป็นวันที่ยาวเหลือเกิน”

“แต่คืนนี้เห็นจะเป็นคืนที่สั้นนัก” แกนดัล์ฟพูด “ข้ากลับมาที่นี่เพราะข้าต้องการหาที่สงบอยู่ตามลำพัง เจ้าควรจะนอนเสียเมื่อยังมีโอกาสหลับบนเตียงได้ เช้าตรู่รุ่งนี้ข้าจะพาเจ้าไปพบลอร์ดเดเนธรอร์อีก อ้า ไม่ใช่เช้าตรู่สิ เมื่อมีทหารมาเรียกตัวต่างหาก ความมืดอุบัติแล้ว รุ่งอรุณไม่มีอีกต่อไป”

บทที่ ๒

การเดินทางของพรานป่า

แกนดัล์ฟจากไปแล้ว และเสียงฝีเท้าของชาโดว์แพ็คก็กลับไปในความมืด เมื่อเมอร์รี่กลับมาหาอารากอร์นอีกครั้ง เขามีเพียงห่อสัมภาระเล็กๆ ด้วยว่าข้าวของของเขาทั้งหมดสูญญไปที่พาร์ธกาเลน ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงของใช้สองสามอย่างที่เขายืมมาจากกองซากปรักหักพังที่ไอเซนการ์ด ฮาซูลเฟลสวมอานแล้ว เลโกลัสและกิมลียืนอยู่ข้างม้าอารีอด

“สรุปแล้วคณะของเรากียังเหลืออีกสี่คน” อารากอร์นพูด “เราจะเดินทางไปด้วยกัน แต่เราคงไม่ได้ไปเพียงสี่ดังที่ข้าคิด เชโอเดนตัดสินพระทัยที่จะออกเดินทางทันที นับตั้งแต่ภูตเวทามาปรากฏตัว พระองค์ก็ประสงค์จะกลับไปภูเขาโดยอาศัยเงากำบังยามค่ำคืน”

“แล้วต่อจากนั้นเล่า” เลโกลัสถาม

“ข้ายังไม่บอกไม่ได้” อารากอร์นตอบ “ในส่วนของพระราชา พระองค์จะ

เสด็จไปประชุมพลที่เอโดรสในอีกสี่คืนนับจากนี้ ข้าคิดว่าพระองค์น่าจะได้ข่าว การศึกที่นั่น หลังจากนั้นกองทัพโรมันก็จะมุ่งได้ไปยังมินาสทิริธ แต่ส่วนตัวข้า และใครก็ตามที่ต้องการไปกับข้า...”

“ข้าคนหนึ่งละ!” เลโกลัสร้อง “และกิมลีสีกคน!” คนแคว้นว่า

“ในส่วนตัวข้า” อารากอร์นกล่าวต่อ “ความมืดมนรออยู่เบื้องหน้า ข้า จะต้องไปที่มินาสทิริธเช่นกัน แต่ข้ายังมองไม่เห็นทาง วันเวลาที่ข้ารอคอยใกล้จะ มาถึง”

“อย่าทิ้งฉันไว้นะ!” เมอร์รี่พูด “ฉันช่วยอะไรไม่คอยได้ก็จริง แต่ฉัน ไม่อยากถูกทิ้งไว้ที่นี้เหมือนหีบห่อที่คนร้องหาเมื่อเสร็จธุระแล้ว พวกทหารโรมัน คงไม่อยากยุ่งกับฉันหรอก แม้ว่าพระราชาก็รับสั่งให้ฉันนั่งอยู่ข้างๆ พระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปวังหลวงและทูลเรื่องอะไรให้พระองค์ฟัง”

“ข้าว่าเจ้าควรตามเสด็จ เมอร์รี่” อารากอร์นว่า “แต่อย่าคาดหวังตอนจบ ที่สวยหรูจนเกินไปนัก ข้าเกรงว่าคงยังอีกยาวไกลกว่าเธอจะได้ประทับ อย่างสบายพระองค์อีกครั้งที่วังเมดูเซลด์ ความหวังมากมายอาจต้องโรยราไป ในฤดูใบไม้ผลิอันล้าเคียดนี้”

ไม่ช้าทุกคนก็พร้อมที่จะออกเดินทาง ม้าทั้งหมดยี่สิบสี่ตัว กิมลีสั่งซ้อน หลังเลโกลัส และเมอร์รี่นั่งอยู่ข้างหน้าอารากอร์น ครูเดียวทั้งหมดก็หือเหยียด ไปในความมืด หลังจากผ่านหลุมศพที่ฟอร์ดไอเซนมาได้ไม่ไกล มีทหารผู้หนึ่ง เร่งม้าขึ้นมาจากท้ายขบวน

“ฝ่าบาท” เขาทูลพระราชา “มีคนกลุ่มหนึ่งขี่ม้าตามเรามา ตอนที่เราข้าม แม่น้ำ ข้าพระองค์คิดว่าได้ยินเสียง แต่ตอนนี้เราแน่ใจได้ที่เดียว พวกมันควบ ตะบึงมาจนไล่ทันเราแล้วพะย่ะค่ะ”

เธอเอนสั่งให้หยุดขบวนทันที ทหารทั้งหมดหันหลังกลับ ถือหอกกระชับ มั่น อารากอร์นลงจากหลังม้า อุ้มเมอร์รี่ลงมาไว้ที่พื้น เขาชักดาบออกยืนอยู่ข้าง โกลนม้าของเธอเอน เอโอเมอร์และทหารคนสนิทขี่ม้าไประวังหลัง เมอร์รี่รู้สึก

เหมือนหีบห่อที่ไม่มีใครต้องการยิ่งกว่าเคย นี่ถ้ามีการต่อสู้กัน เขาจะทำเช่นไร สมมติว่าขบวนเสด็จเล็กๆนี้ถูกล้อมและถูกสังหารจนหมด แต่เขาหนีรอดชีวิตไปได้ในความมืด--เพียงลำพังกลางทุ่งเปลี่ยวโรฮัน โดยไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหน ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ “แค่คิดก็น่าขนลุก!” เขานึกพลางดึงดาบออกมาและขยับเข็มขัดให้แน่นเข้า

ดวงจันทร์คล้อยต่ำถูกแพเมฆบังจนหม่นมัว แต่ลักพาก็โผล่พ้นมาสว่างอีก ครั้นแล้วทั้งหมดก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามา พรืบทานั้นมีร่างมืดๆดำๆทะยานขึ้นมาตามถนนที่ตัดมาจากแม่น้ำ แสงจันทร์ส่องกระทบยอดหอกเป็นประกาย ทั้งกลุ่มจะมีจำนวนเท่าไรไม่ทราบได้ แต่อย่างน้อยที่สุดก็ไม่น่าจะมีมากกว่าทหารที่ตามเสด็จ

เมื่อพวกนั้นอยู่ห่างประมาณห้าสิบก้าว เอโอเมอร์จึงร้องขึ้นเสียงดังว่า “หยุด! หยุด! ใครบังอาจขี่ม้าเข้ามาในโรฮัน”

ทั้งกลุ่มหยุดม้าทันที ทุกอย่างเงียบกริบ ครั้นแล้วท่ามกลางแสงจันทร์ มีชายผู้หนึ่งลงจากหลังม้า ก้าวเดินเนิบๆออกมา มือของเขาแลเห็นขาวซีดเมื่อเขยิบฝ่ามือมาข้างหน้าในลักษณะมาอย่างสันติ แต่ทหารของพระราชากุมอาวุธแน่น เมื่ออยู่ห่างประมาณสิบก้าว ชายคนนั้นก็หยุด เขาเป็นคนร่างสูง มองเห็นเป็นเงาดำยืนเด่น ครั้นแล้วเขาก็พูดขึ้นเสียงดังฟังชัดว่า

“โรฮัน? ท่านพูดว่าโรฮันหรือ น่ายินดีที่ได้ยินคำนี้ เราเร่งเดินทางมาจากแดนไกลเพื่อมายังแคว้นดังกล่าว”

“งั้นท่านก็พบแล้ว” เอโอเมอร์ตอบ “ข้ามพ้นแม่น้ำ ท่านก็เข้าสู่แผ่นดินโรฮัน แต่ที่นี่คือราชอาณาจักรของธูเอดน ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเข้ามาในแผ่นดินนี้ หากไม่ได้รับพระราชานุญาต ท่านเป็นใคร มีธุระร้อนอันใด”

“ข้าคือฮัลบาร์ด ดูนาดาน พรานป่าแห่งแดนเหนือ” ชายนั้นบอก “เรากำลังตามหาคนผู้หนึ่ง อารากอร์น บุตรแห่งอาราธอร์น เราได้ข่าวว่าเขาอยู่ในโรฮัน”

“เจ้าพบเขาแล้วเช่นกัน!” อารากอร์นร้อง ส่งสายบังเหียนให้เมอร์รี่ แล้ววิ่ง

ออกไปสวมกอดชายผู้มาใหม่นั้น “ฮัลบาร์ด! ข้ายินดีอย่างไม่นึกฝันเลยทีเดียว!”

เมอร์รี่ถอนใจยาวด้วยความโล่งอก เขานึกว่าซารูมานวางแผนตลบหลังส่งคนมาซุ่มโจมตีเขาโอเคนะตอนที่พระองค์มีทหารอารักขาอยู่ไม่มาก แต่ตอนนี้ดูเหมือนเขาจะยังไม่ต้องพลีชีพเพื่อปกป้องพระองค์ เมอร์รี่สอดดาบเข้าฝัก

“วางใจเถิด” อารากอร์นหันมาบอกทุกคน “นี่คือพี่น้องของข้าจากแผ่นดินไกลที่ข้าอยู่ เขามาด้วยเหตุใดและมาเป็นจำนวนเท่าไร ฮัลบาร์ดจะเป็นผู้แจ้งแก่เรา”

“ข้านำคนมาด้วยสามสิบคน” ฮัลบาร์ดว่า “นั่นคือพวกเราทั้งหมดที่รวบรวมได้ในเวลาอันเร่งรีบ แต่เอลลาตันและเอลโรเฮียร์สองพี่น้องก็มากับเราด้วย ทั้งคู่ต้องการออกศึกพร้อมกับเรา เราห้อมล้อมอย่างรวดเร็วที่สุดหลังได้รับข่าวจากท่าน”

“แต่ข้าไม่ได้ส่งข่าวไป” อารากอร์นตอบ “เพียงแค่ปรารถนาจะพบน้องพี่ข้าคิดถึงพวกเราอยู่หลายครั้งโดยเฉพาะในคืนนี้ ทว่าข้าไม่ได้ส่งข่าวสารใดๆ เอาเถิด! พักเรื่องทั้งหมดไว้ก่อน เจ้าพบเราห้อมล้อมอย่างเร่งรีบและตกอยู่ในอันตราย จงไปกับเราเถิด ถ้าพระราชาประทานพระอนุญาต”

เขาโอเคนะดีพระทัยยิ่งกับข่าวที่ได้รับ “เยี่ยมทีเดียว! ถ้าพวกพี่ของท่านไม่ผิดกับตัวท่านละก็ ท่านอารากอร์น อัศวินสามสิบนายเยี่ยงนี้จะช่วยเสริมแรงให้เราอย่างวิเศษ”

จากนั้นทั้งหมดจึงออกเดินทางต่อไป อารากอร์นควบม้ากับเหล่าดูโนเด้นอยู่พักหนึ่ง เมื่อสนทนมาถึงข่าวจากทางเหนือและใต้ เอลโรเฮียร์จึงเอ่ยขึ้นว่า

“ข้านำคำจากบิดามาเตือนท่าน *คืนวันมรือท่า จงเร่งอาชา ทวงสัญญา อุโมงค์ผี*”

“วันเวลาของข้าดูจะมีน้อยจนไม่พอให้บรรลุถึงสิ่งที่ข้ามุ่งหวังอยู่รำไป” อารากอร์นตอบ “แต่ข้าคงต้องเร่งมืออย่างหนักเพื่อไปให้ถึงทางสายนั้น”

“ไม่ช้าเราคงได้รู้กัน” เอลโรเฮียร์ว่า “แต่เราไม่ควรเื่อยถึงมันอีกบนถนน

โล่งๆ เช่นนี้!”

อารากอร์นหันไปถามฮัลบาร์ด “เจ้านำสิ่งใดมาด้วย น้องข้า” เพราะเขาเห็นว่าแทนที่ฮัลบาร์ดจะถือหอก เขากลับนำสิ่งยาวๆ มาอย่างหนึ่งดูคล้ายคันธนู แต่หุ้มผ้าดำมิดชิดและรัดไว้ด้วยสายหนัง

“นี่คือของขวัญที่ท่านหญิงแห่งริเวนเดลล์ฝากมาให้ท่าน” ฮัลบาร์ดตอบ “นางทำมันขึ้นอย่างลับๆ มานานวัน นางฝากสารมาถึงท่านว่า เวลาเมื่อไร ไม่ว่าความหวังเราจักเรื่องรองหรือต้องร้างลา สิ่งนี้ข้าทำมาเพื่อมอบแด่ท่าน ลาก่อน คีลาเอลฟ์!”

อารากอร์นตอบว่า “ข้ารู้แล้วว่าเจ้านำสิ่งใดมา จงรักษามันไว้แทนข้าสักพักหนึ่งก่อน!” เขาเบือนสายตาไปมองดูหมู่ดาวบนฟ้าทางทิศเหนือแล้วนิ่งเงียบ มิได้กล่าวอะไรอีก ขณะที่การเดินทางยามค่ำคืนยังคงดำเนินต่อไป

ดึกสงัดแล้ว ท้องฟ้าทางทิศตะวันออกเริ่มฉายแสงสีเทาหม่นมัว เมื่อขบวนเสด็จของเรโอเดนย่างม้าจากหุบเขากลับขึ้นมาถึงป้อมฮอร์นเบิร์ก ต่างพักผ่อนอยู่ที่ป้อมชั่วคราวและปรึกษาหารือกัน

เมอร์รีกลับไปจนกระทั่งเลโกลัสและกิมลีมาปลุก “ตะวันโด่งแล้ว” เอลฟ์หนุ่มว่า “ใครๆ ก็ลุกขึ้นมาทำงานกันหมด ตื่นเสียที พ่อจอมขี้เซา ตื่นขึ้นมาชมดูป้อมในเมื่อเจ้ายังมีโอกาส!”

“เมื่อสามวันก่อนเกิดศึกขึ้นที่นี่” กิมลีเล่า “เลโกลัสกับข้าเล่นเกมกัน ข้าชนะเขาฉิวเฉียดแค่อร์คตัวเดียว เร็วเข้า ลุกขึ้นมาชมป้อมเถอะ! ที่นี่มีถ้ำด้วยนา เมอร์รี ถ้ำสุดมหัศจรรย์! นี่แน่ะ เลโกลัส เราไปดูถ้ำกันตอนนี้ดีไหม”

“อย่างไรได้เล่า! เราไม่มีเวลา” เอลฟ์หนุ่มตอบ “อย่าทำลายความน่าพิศวงด้วยความเร่งรีบ! ข้ารับปากไว้แล้วว่า จะกลับมาเยือนที่นี่พร้อมกับเจ้าเมื่อวันแห่งสันติสุขและเสรีคินสู่โลกอีกครั้ง แต่นี่มันจนหนะเที่ยงแล้ว ได้เวลาอาหารกลางวัน แล้วหลังจากนั้นเราก็คงต้องออกเดินทางต่อ ข้าได้ยินมาอย่างนั้น”

เมอร์รีลุกขึ้นนั่งหาว เขาได้นอนหลับไม่เต็มอิ่มเพียงสองสามชั่วโมง จึง

รู้สึกเปลี่ยวและหดหู่เหลือกำลัง เขาคิดถึงบีบบิ้นและรู้สึกว่าตนเองเป็นภาระแก่ผู้อื่น ในขณะที่ใครต่อใครกำลังวางแผนการอย่างเร่งรีบที่จะทำอะไรสักอย่างซึ่งเขาเองก็ไม่เข้าใจนัก “อารากอร์นอยู่ที่ไหน” เขาถาม

“อยู่ที่หอช้างบน” เลโกลัสตอบ “เขาคงแทบไม่ได้พักหรือหลับเลย เขาขึ้นไปที่นั้นเมื่อหลายชั่วโมงก่อน บอกว่าเขาต้องการใช้ความคิด มีแต่ฮัลบาร์ดคนสนิทของเขาตามขึ้นไปด้วย เขาดูกลัดกลุ้มหรือกังวลใจบางอย่าง”

“พวกที่มาใหม่นี้แปลกแท้ๆ” กิมลีว่า “ทุกคนดูกล้าหาญและอาจองทหารโรมันแทบจะกลายเป็นเด็กที่เดี๋ยวเมื่อเย็นเทียบ หน้าตาของแต่ละคนก็เคร่งขรึมเหมือนก้อนหินกร้านแดดฝน แม้แต่ตัวอารากอร์นเองก็เป็นแบบนั้น มีหน้าซ้ำ พวกนี้ยังไม่ชอบพูดอีกต่างหาก”

“แต่ยามใดที่เขาเล่าก็เอ่ยวาจาอย่างสุภาพเช่นเดียวกับอารากอร์น” เลโกลัสว่า “เจ้าเห็นพี่น้องเอลลาดานและเอลโรเฮียร์นั้นไหม แต่งกายค่อนข้างภูมิฐานกว่าคนอื่นๆ ในกลุ่ม ทั้งสองคนดูสวยและสง่างามดังเช่นพวกเอลฟ์สูงศักดิ์ทั้งหลาย นั่นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกแต่อย่างใดสำหรับบุตรชายของท่านเอลรอนด์แห่งริเวนเดลล์”

“แต่คนพวกนี้มากันทำไม ท่านรู้บ้างไหม” เมอร์รี่ถาม เขาแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วเหวี่ยงเสื้อคลุมสีเทาคลุมรอบบ่า จากนั้นสามสหายจึงพากันเดินออกไปที่ประตูปรั๊กหักพังของป้อม

“เจ้าก็ได้ยินแล้วว่าพวกเขาถูกเรียกตัวมา” กิมลีพูด “มีผู้ส่งข่าวไปที่ริเวนเดลล์ว่า อารากอร์นต้องการความช่วยเหลือจากน้องพี่ พรานดูเนไดน์จึงควบอาซาไปพบเขาที่โรมัน! แต่ข่าวสารนั้นมาจากไหนยังน่าสงสัย ข้าขอเดาว่าแกนดัล์ฟเป็นผู้ส่ง”

“เลดีกาลาเดรียลต่างหากเล่า” เลโกลัสแย้ง “จำไม่ได้หรือว่านางฝากสารมากับแกนดัล์ฟ เอย์ถึงพวกพรานเคร่งขรึมที่จะควมมำลงมาทางเหนือ”

“จริงซี เจ้าพูดถูก” กิมลีรับ “เลดีแห่งไพร! นางอ่านความคิดจิตใจของทุกๆ คนได้ ทำไมเราไม่อธิษฐานขอให้ญาติพี่น้องมาช่วยเราบ้างนะ เลโกลัส”

เลโกลัสยืนอยู่หน้าประตูป้อม จ้องดวงตาวาววับไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ใบหน้าอันงดงามของเขาแลดูยุ่งยากใจ “ข้าไม่คิดว่าจะมีใครมาทროก” เอลฟ์หนุ่มตอบ “พวกเขาไม่จำเป็นต้องชี้ม้ามมาทำศึก สงครามรอเขาทุกคนอยู่ที่แผ่นดินเกิดแล้ว”

สามสหายเดินอยู่ด้วยกันนานพักใหญ่ สนทนาถึงเรื่องอื่นๆบ้างที่ไม่ใช่สงคราม แล้วจึงเดินลงมาจากประตูป้อม ผ่านหลุมฝังศพสองแห่งบนสนามหญ้าใกล้กับถนน จนกระทั่งมายืนอยู่บนคันดินของแนวป้องกัน พร้อมกับเพ่งมองเข้าไปในหุบผา แลเห็นกองหินสูงใหญ่ครีမ်ดำของเนินอาสัณฐ์ตั้งตระหง่านอยู่ที่นั่น รอยเหยียบย่ำบนพื้นหญ้าของพวกฮูธอร์นยังมองเห็นอยู่เป็นเทือก เซลยตันแลนด์และทหารป้อมจำนวนไม่น้อยกำลังทำงานง่วนอยู่บนแนวคันดินหรือในทุ่ง รวมทั้งรอบๆกำแพงเบื้องหลังที่ได้รับความเสียหาย ทุกอย่างดูจะเงียบสัต์อย่างประหลาด หุบเขาซึ่งอ่อนล้ากำลังพักผ่อนหลังจากพายุใหญ่กระหน่ำผ่านไป ไม่นานทั้งสามก็กลับมารับประทานอาหารกลางวันทีโอโงใหญ่ในป้อม

พระราชอาประทับอยู่ที่นั่น ทันทีที่ทั้งหมดเดินเข้าไป ทรงเรียกเมอร์รี่และสั่งให้ทหารจัดที่นั่งสำหรับเมอร์รี่เคียงข้างพระองค์ “นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าคาดคิดไว้เลย” ธเรโอเดนตรัส “ที่นี่ช่างผิดแผกกับวังทองของข้าที่เอโดรัส สหายของเจ้าซึ่งน่าจะมาอยู่กับเราที่นี่ด้วยก็เดินทางจากไปแล้ว ชะรอยจะกินเวลานานยิ่งที่เดียวกว่าเรา...เจ้าและข้าจะได้นั่งร่วมโต๊ะอาหารกันที่เมดูเซลด์ เราคงไม่มีเวลาเลี้ยงสังสรรค์เมื่อข้ากลับไปถึง มาเถิด! เรามาดื่มกินและสนทนาในยามที่โอกาสอำนวย หลังจากนั้นเจ้าจะได้ชี้ม้าไปกับข้า”

“ข้าพระองค์นะหรือ” เมอร์รี่พูด ทั้งประหลาดใจและยินดี “วิเศษเหลือเกินพะย่ะค่ะ!” เขาไม่เคยรู้สึกซาบซึ้งต่อคำเชื้อเชิญใดมากเท่านี้มาก่อนในชีวิต “ข้าพระองค์เกรงว่าจะเป็นที่เกะกะรำคาญของผู้อื่น” เขาทูลตะกุกตะกัก “แต่ฝ่าบาททรงทราบดีอยู่แล้วว่าข้าพระองค์ยินดีถวายการรับใช้อย่างเต็มกำลัง”

“ข้ารู้” พระราชาตรัส “ข้ามีม้าเกลบภูเขาล้ำต้นดีตัวหนึ่งเตรียมไว้ให้เจ้าแล้ว

มันจะพาเจ้าไปรวดเร็วสุดจรวดอื่นตามเส้นทางที่เราจะไปด้วยกัน เนื่องจากข้าจะเดินทางจากฮอว์นเบิร์กโดยใช้เส้นทางลัดเลาะผ่านภูเขา ไม่ไปตามทุ่งราบ เพราะฉะนั้นก่อนถึงเอโดรัส เราจะผ่านค่ายดันแฮร์โรว์ที่เลดี้เอโอวินรอข้าอยู่ เจ้าจงตามเสด็จในฐานะทหารองครักษ์ของข้า เอโอแมร์ ที่ป้อมนี้มีอาวุธที่พอจะให้นายดาบคนสนิทของข้าใช้ได้อยู่บ้างไหม”

“ที่นี่ไม่มีคลังแสงที่ใหญ่โตนัก” เอโอแมร์ทูล “เราอาจจะพอหาหามวกเกราะขนาดย่อมได้สักใบ แต่เราคงไม่มีเสื้อเกราะอ่อนหรือดาบสำหรับนักรบร่างเล็กเท่านี้”

“ข้าพระองค์มีดาบเล่มหนึ่งพะยะค่ะ” เมอร์รี่ปีนลงจากเก้าอี้ แล้วดึงดาบคมวับเล่มเล็กของเขายกจากปลอกหนังสีดำ ความรู้สึกจรรงรักดีในตัวพระราชินีแผ่วล้นบังเกิดขึ้นอย่างเปี่ยมล้น เมอร์รี่คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ฉวยหัตถ์เธอโอเดนมาจุมพิต “ฝ่าบาทเธอโอเดน โปรดทรงรับดาบของเมอเรียดอคแห่งไชร์ไว้ และรับข้าพระองค์เป็นข้ารับใช้ได้เบื้องยุคลบาทด้วยพะยะค่ะ”

“ข้าขอรับด้วยความยินดี” เธอโอเดนตอบ วางหัตถ์เรียวยาวเหยียวย่นของพระองค์ลงบนผมสีน้ำตาลของฮอบบิท แล้วตรัสอวยชัยให้พรแก่เขา “ลูกขึ้นเมอเรียดอค ทหารองครักษ์โรฮันแห่งวังทองเมดูเซลด์! รับดาบของเจ้าและนำมันไปสู่ชัยชนะ!”

“ฝ่าบาทเปรียบเสมือนบิดาคนที่สองของข้าพระองค์” เมอร์รี่ทูล

“ข้าคงเป็นได้ไม่นานหรอก” เธอโอเดนตรัส

ระหว่างเสวยพระกระยาหาร พระราชาทรงสนทนากับเมอร์รี่ จนกระทั่งลักพักเอโอแมร์จึงทูลขึ้นว่า “ฝ่าบาท จวนได้เวลาเสด็จแล้ว จะโปรดให้หม่อมฉันเรียกทหารเป่าแตรรวมพลหรือยังพะยะค่ะ แต่หม่อมฉันไม่ทราบว่าจะอารากอร์นอยู่ที่ใด ที่หนึ่งของเขาวังเปลา เขาไม่ได้มารับประทานอาหารพะยะค่ะ”

“จงออกคำสั่งให้เตรียมพร้อมออกเดินทางได้” เธอโอเดนว่า “ส่งคนไปแจ้งลอร์ดอารากอร์นว่าใกล้เวลาแล้ว”

พระราชเสด็จจากประตูป้อมลงไปที่สนามซึ่งทหารโรมันชุมนุมกันอยู่ โดยมีทหารรักษาพระองค์และเมอร์ริตามเสด็จ ทหารโดยมากพร้อมอยู่บนหลังม้าแล้ว นับเป็นขบวนทัพย่อยๆ ที่เดียว เนื่องจากเธอเดิตรงทั้งทหารไว้รักษาป้อมเพียงหยิบมือ นอกนั้นทั้งหมดจะต้องไปประชุมทัพที่เอโดรส พลหอกหนึ่งพันคนออกเดินทางล่วงหน้าไปแล้วเมื่อคืน แต่ยังมีอีกกว่าห้าร้อยคนที่จะตามเสด็จส่วนใหญ่เป็นพวกชาวบ้านจากหุบเขาเวสต์ไพลด์

พวกพรานป่าจับกลุ่มหนึ่งเป็นระเบียบอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย มีอาวุธครบมือทั้งหอกดาบและธนู ทั้งหมดสวมเสื้อคลุมสีเทาดำ พร้อมกับดิ่งสู่ดลุมหมวกเกราะและศิระะไว้ ม้าของพวกพรานป่าแข็งแรงและมีลักษณะงาม แต่มีขนหยาบหนา และมีตัวหนึ่งปราศจากผู้ขี่ ม้าตัวนี้คือม้าของอารากอร์นซึ่งพวกพรานป่านำมาจากทางเหนือ มันมีชื่อว่าโรเฮริน เครื่องอานและบังเหียนของม้าเหล่านี้ไร้สิ่งมีค่าประดับ ทั้งผู้ควบขี่ก็ไร้เข็มสัญลักษณ์หรือดวงตรา ยกเว้นเข็มกลัดเงินรูปดาวติดอยู่ที่ไหล่ซ้ายบนเสื้อคลุม

พระราชทรงขึ้นม้าสโนว์เมิน ส่วนเมอร์ริขึ้นม้าเล็กของเขา เจ้าม้าตัวนี้ชื่อสติบบา ไม่นานนักเอโอเมอร์ก็ออกมาจากป้อมพร้อมกับอารากอร์น โดยมีฮัลบาร์ดถือห่อผ้าสีดำม้วนยาวตามมา พร้อมด้วยชายร่างสูงอีกสองคนซึ่งดูไม่แก่และไม่อ่อนเยาว์ บุตรของเอลรอนด์นี้ละม้ายเหมือนกันจนยากจะบอกได้ว่าใครเป็นใคร ต่างมีผมดำ นัยน์ตาสีเทา และดวงหนังดงามอย่างเอลฟ์ สวมเกราะอ่อนนุ่มระยับภายใต้เสื้อคลุมสีเทาเงินเช่นเดียวกัน เบื้องหลังคนทั้งกลุ่ม เลโกลัสและกิมลีเดินตามมา ทว่าเมอร์ริจับตามองแต่อารากอร์น เขาดูเปลี่ยนไปอย่างน่าตกใจ ราวกับแก่ลงไปหลายปีในช่วงข้ามคืน ใบหน้าดูเคร่งขรึม หมองคล้ำ และวิตกกังวล

“ฝ่าบาท หม่อมฉันมีเรื่องหนักใจ” อารากอร์นยื่นข้างม้าทรงพลางกราบพูล “หม่อมฉันได้ทราบข่าวสารอันแปลกประหลาดและแลเห็นมหันตภัยกำลังจะมาจากแผ่นดินไกลโพ้น หม่อมฉันใช้เวลาตรึกตรองอยู่เป็นนาน และบัดนี้เกรงว่าหม่อมฉันจำเป็นต้องเปลี่ยนความตั้งใจเดิม ฝ่าบาทจะเสด็จถึงยังดันเฮิร์โรว์

โดยใช้เวลานานเพียงไร”

“เวลานี้เลยเที่ยงมาหนึ่งชั่วโมงตรง” เอโอเมอร์ตอบ “เราจะไปถึงที่ค่ายนั้น ก่อนคืนวันที่สามหลังจากนี้ วันนั้นคงเป็นวันแรมหนึ่งค่ำ การประชุมทัพจะจัดให้มีขึ้นในวันรุ่งขึ้น เราจำเป็นต้องรวบรวมพล เพราะฉะนั้นเราคงเดินทางเร็วกว่านี้ไม่ได้”

อารากอร์นเงยไปเป็นครู “อีกสามวัน” เขาพิมพ์ “โรฮันจึงเริ่มประชุมพล หม่อมฉันทราบดีว่าไม่อาจเร่งให้เร็วกว่านั้นได้” เขาเงยหน้าขึ้นและดูเหมือนจะตกลงปลงใจบางอย่างได้ ใบหน้าของเขาดูคลายความกลัดกลุ้มลง “ถ้าเช่นนั้น หม่อมฉันต้องขอลา หม่อมฉันและพวกพ้องต้องไปกระทำการบางอย่าง เราต้องเดินทางโดยไม่อาจอำพรางตนได้อีกต่อไป ด้วยว่าเวลาแห่งการหลบซ่อนสิ้นสุดลงแล้ว หม่อมฉันจะมุ่งหน้าสู่ตะวันออกโดยใช้เส้นทางลัดที่สุด ผ่านอุโมงค์ผี”

“อุโมงค์ผี!” เธอเดนอุทาน พระวรกายสั่นกัม “เหตุใดจึงเอ่ยถึงที่นั่น” เอโอเมอร์หันมาจ้องดูอารากอร์น เมอร์รี่รู้สึกว่สีหน้าของพวกทหารที่ยืนมำอยู่ใกล้พอได้ยินจะขีดเผือดไปถนัดเมื่อได้ยินคำนั้น “ถ้าอุโมงค์นั้นมีอยู่จริง ปากทางเข้าก็ต้องอยู่ที่ดันแฮร์โรว์” เธอเดนตรัส “แต่ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าไปได้”

“อนิจจา! อารากอร์นสหายข้า!” เอโอเมอร์ร้อง “ข้าหวังใจว่าเราจะได้ออกศึกด้วยกัน แต่หากท่านจะไปค้นหาอุโมงค์ผี เราก็เห็นจะต้องแยกทางกันละ และโอกาสที่เราจะได้กลับมาพบหน้ากันภายใต้อะวันดวงนี้ก็คงแทบจะไม่มี”

“อย่างไรเสียข้าก็ต้องไป เอโอเมอร์” อารากอร์นตอบ “แต่ข้าขอบอกกับท่านว่า เราจะได้พบกันอีกในสมรภูมิ แม้จะมีทัพมอร์ดอร์ทั้งกองทัพขวางเราอยู่ก็ตาม”

“เชิญทำตามประสงค์ของท่านเถิด ลอร์ดอารากอร์น” เธอเดนรับสั่ง “ชะตาคงลิขิตไว้แล้วให้ท่านต้องย่างกรายสู่อุโมงค์ปรโลกที่ไม่มีใครกล้าเดิน ข้าเฝ้าใจนักที่เราต้องจากกัน มันทำให้ข้ารู้สึกสิ้นกำลัง แต่ข้าจำเป็นต้องเดินทางข้ามเขา ณ บัดนี้แล้ว ไม่อาจรอช้าอยู่ได้ เพราะฉะนั้นลาที!”

“ลาก่อนพะยะค่ะ ผ่านาท!” อารากอร์นพูด “ทรงอาชาไปสู่ชัย! ลาละเมอร์รี! เจ้าอยู่ในความดูแลอย่างดีเยี่ยมแล้ว ดียิ่งกว่าที่พวกเราหวังไว้เมื่อเราออกตามล่าออร์คมาที่ป่าฟิงกอร์นเสียอีก เลโกลัสและกิมลียังไปกับข้า แต่พวกเราจะไม่ลืมเจ้า”

“ลาก่อน!” เมอร์รีร้อง พูดอะไรไม่ออกอีก เขารู้สึกเล็กกระจอยร่อยจ๋นงงและหดหู่ต่อถ้อยคำอำลาที่น่าเศร้าเหล่านี้ เขาคิดถึงความร่าเริงที่มีอยู่อย่างไม่รู้จักหมดสิ้นของปีปิ่นยิ่งกว่าอะไรอื่น ทหารโรฮันพร้อมแล้ว ม้าขยับกระสับกระส่าย เมอร์รีนี่ก็อยากให้พวกทหารเริ่มเคลื่อนพลให้เสร็จสิ้นไปเสียที

เธอเดनสั่งการเอโอแมร์ แล้วเอโอแมร์จึงยกมือขึ้นพร้อมกับร้องด้วยเสียงอันดัง ลั่นเสียง ทหารโรฮันก็เดินพล ทั้งหมดย่างม้าผ่านแนวป้องกันลงไปตามหุบเขา แล้วหักเลี้ยวไปทางตะวันออก ใช้เส้นทางเลียบตีนเขาประมาณหนึ่งไมล์ จนกระทั่งถนนเลี้ยวเลาะลงใต้ไปตามเนินเขาหายลับไปจากสายตา อารากอร์นย่างม้าไปที่แนวดิน และทอดสายตามองตามจนกระทั่งขบวนทัพพระราชอาอยู่ไกลลงไปในหุบเขา จากนั้นเขาจึงหันมาหาฮัลบารัต

“สามคนที่ข้ารักจากไปแล้ว โดยเฉพาะคนที่ตัวเล็กที่สุด เขาไม่รู้ว่าจะต้องขี่ม้าไปเผชิญกับสิ่งใด แต่ถึงแม้เขารู้ เขาก็ยังยินดีที่จะไป”

“ชาวไชร์เป็นคนตัวน้อย แต่ทรงคุณค่ายิ่ง” ฮัลบารัตพูด “พวกเขาแทบไม่รู้ว่าเราต้องทำงานหนักเพียงใดในการแผ้วถางชายแดนของพวกเขา แต่ถึงกระนั้นข้าก็ทำได้มีความชื่นใจเลยไม่”

“บัดนี้ทั้งเขาและเราร่วมชะตากรรมเดียว” อารากอร์นว่า “อนิจจา! ถึงคราวเราจะต้องไปจากที่นี้บ้างละ ข้าต้องหาอะไรรองท้อง หลังจากนั้นเราต้องรีบออกเดินทางเช่นกัน มาเถอะ เลโกลัสและกิมลี! ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้าสองคน”

ทั้งหมดกลับเข้าไปในป้อม ทว่าอารากอร์นนั่งเฝ้ายามอยู่ที่โต๊ะอาหารเป็นเวลาครู่ใหญ่ สองสหายต่างคอยให้เขาพูด “ว่าอย่างไร” เลโกลัสถามขึ้นในที่สุด “เล่าออกมาให้สบายใจ และสลัดความกลัดกลุ้มทิ้งเสียบ้าง! เกิดอะไรขึ้นเมื่อข้ามีดตอจนเรากลับมาที่ป้อมนี้”

“ข้าต้องเผชิญกับการต่อสู้ที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าข้าศึกฮอว์นเบิร์ก” อารากอร์นตอบ “เลโกลัส, กิมลี เพื่อนยาก ข้ามองดูลูกแก้ววิเศษแห่งออร์ธังค์”

“หา! ท่านใช้ลูกแก้วพอมดหมอผีนั้นแหละ!” กิมลีอุทานหน้าตาตื่น “ท่านพูดอะไรกับ...มัน...รีเปลา แม่แต่แกนดัล์ฟก็ยังไม่กล้าการเผชิญหน้ากับท่าน”

“เจ้าลืมนะมันว่าพูดอยู่กับใคร” อารากอร์นเสียงเข้ม นัยน์ตาวาว “ข้าไม่ได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของข้าเมื่อมาถึงเอโดรสหรือกรี เจ้ากลัวไปไยว่าข้าจะพูดอะไรกับเซารอน ไม่ต้องกลัว กิมลีสหายข้า” เขาเสียงอ่อนลง สิ้นหาคลายความเคร่งเครียด เขาดูเหมือนคนอดหลับอดนอนมาหลายคืน “ข้าคือเจ้าของผู้ชอบธรรมของลูกแก้ววิเศษ ข้ามีทั้งสิทธิและพลังในอันที่จะใช้มัน ข้าเชื่อเช่นนั้น ในส่วนของสิทธิ ข้าไม่มีข้อสงสัยเลย แต่พลังนี่สิ ข้าแทบจะ...มีไม่พอ”

เขาสูดลมหายใจยาว “มันเป็นการต่อสู้ที่หนักหน่วง อีกนานกว่าความเหนื่อยล้านี้จะหมดไป ข้าไม่ได้พูดอะไรกับเขา ท้ายสุดข้าควบคุมลูกแก้ววิเศษไว้ได้ เท่านั้นเองเขาจะหยุดหนึ่งเฉย แล้วเขาก็มองเห็นข้า ใช่แล้ว กิมลี เซารอนมองเห็นข้า แต่ในรูปลักษณะอื่นแตกต่างจากที่เจ้าเห็นอยู่เดี๋ยวนี้ ถ้าสิ่งที่เขาเห็นเป็นผลร้ายต่อเราละก็ นับว่าข้าพลาตมหันต์ แต่ข้าไม่คิดเช่นนั้น เขาคงตกตะลึงที่รู้ว่าข้ามีชีวิตอยู่เป็นตัวเป็นตนบนโลก ด้วยว่าเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยจนกระทั่งบัดนี้ ดวงตาในลูกแก้วมองทะลุเสื้อเกราะของเรโอเดนไม่ได้ก็จริง แต่เซารอนไม่เคยลืมนิสซิลดัวร์และดาบของเอลเลนดิล บัดนี้ในยามที่แผนการของเขาถึงจุดสูงอม หายาทแห่งอิสซิลดัวร์และดาบเล่มนั้นกลับมามีปรากฏอีก ข้าเผยดาบซึ่งถูกตีขึ้นใหม่ให้เขาเห็น เซารอนไม่ได้ยิ่งใหญ่ถึงกระทั่งไร้ซึ่งความกลัว ที่นี้แหละเขาจะมีแต่ความหวาดระแวง”

“แต่เซารอนมีบิรารตั้งมากมาย” กิมลีว่า “มันจะเร่งลงมือโจมตีเรานะซี”

“ยิ่งเร่งรีบก็ยิ่งพลาต” อารากอร์นพูด “เราจะต้องกดดันศัตรูของเราอย่ารอให้เขาเคลื่อนไหวก่อน สหายข้า เมื่อข้ามองดูลูกแก้ว ข้าได้รับรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ข้าเห็นมหันตภัยกำลังจะมาจุใจมกอนดอร์จากทางใต้ ซึ่งนั่นจะถึง

กำลังส่วนใหญ่ไปเสียจากการป้องกันมินาสทิริธ ถ้าเราไม่ตอบโต้โดยเร็ว ข้าเกรงว่ามินาสทิริธจะต้องแตกภายในเวลาไม่ถึงสัปดาห์”

“นั่นเราก็ต้องเสียมินาสทิริธ” กิมลีว่า “เพราะเราจะเอากำลังที่ไหนไปยันข้าศึกทางใต้ และไปถึงได้ทันกาล”

“ข้าไรกำลังจะส่งไปช่วย ข้าจึงต้องไปด้วยตนเอง” อารากอร์นตอบ “แต่มีเพียงทางลัดใต้เขาเพียงทางเดียวที่จะพาข้าไปถึงชายฝั่งทะเลได้ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป ทางนั้นมีชื่อว่าอุโมงค์ผี”

“อุโมงค์ผี!” กิมลีสร้อง “ชื่อนั้นน่ากลัวชะมัด คนโรฮันได้ยินแล้วข้าเห็นพวกเขายังคร้าม คนเป็นอย่างเราจะเข้าไปได้หรือ อีกอย่าง ถ้าท่านเข้าไปฝ่ายเราก็จะเหลือคนน้อยลงที่จะรับศึกกับมอร์ดอร์”

“นับตั้งแต่ชาวโรเฮียร์ริมอพยพมาอยู่ที่นี้ก็ไม่เคยมีคนที่ใช้อุโมงค์เส้นนั้น” อารากอร์นพูด “เนื่องจากมันเป็นอุโมงค์ปิดตาย แต่ในยามเข้าตาจน หายาทแห่งอิสซิลดูร์อาจจะเข้าไปได้ถ้าเขามีความกล้าพอ ฟังให้ดี! นี่คือนามซึ่งบุตรแห่งเอลรอนด์นำจากบิดาของเขา ครูต่านาน ธน ริเวนเดลล์ มาแจ้งแก่ข้า อารากอร์น จงรำลึกถึงคำพยากรณ์และอุโมงค์ผี”

“อะไรคือคำพยากรณ์ที่วุ่นนั้น” เลโกลัสถาม

“คำพยากรณ์ซึ่งโหราจารย์มัลเบธทำนายไว้ในรัชสมัยพระเจ้าอาร์เวดูย กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งฟอร์นอสต์ ที่ว่า

กาลีสึงแผ่นดิน

ถิ่นตะวันตกใต้เงาฟ้าแห่งภูผา

หอคอยสะท้อน ภัยมืดคุกคามสุสานราชา

ณ คีลาเอเรค ดวงวิญญาณจักคืนสู่หล้า

เหล่าผู้ทวนสาบานจักคืนถิ่น

ยินเสียงแตรกังวานก้องผา

เสียงแตรผู้ใด ไยจึงเรียกขานเรามา

วิญญาณทรมานใต้ความมืดมนแห่งภูผา

เขาคือทายาทแห่งราชัน

ผู้ซึ่งท่านได้ลั่นสัญญา

จากแผ่นดินเหนือเขาจักรง์เมา

ผ่านประตูพสุธาสู่อุโมงค์ผี

“ต้องเป็นอุโมงค์ที่มีดเน่” กิมลีพูด “แต่เห็นจะไม่มีดีไปกว่าโคลงที่ได้ยินนี้หรอก”

“ถ้าเจ้าอยากเข้าใจความหมายของมันให้ถ่องแท้ก็จงไปกับข้า” อารากอร์นตอบ “เพราะข้ากำลังจะไปสู่อุโมงค์นั้น ข้าไม่ได้ไปด้วยความยินดี แต่ด้วยความจำเป็น ฉะนั้นขอให้พวกเจ้าติดตามไปด้วยความสมัครใจเท่านั้น เพราะเจ้าจะต้องเผชิญกับความเหนื่อยยากและความกลัว รวมทั้งสิ่งอื่นที่อาจจะเลวร้ายยิ่งกว่า”

“ถึงเป็นอุโมงค์ผี ข้าก็ขอไปกับท่าน ไม่ว่ามันจะพาเราไปพบกับอะไรก็ตาม” กิมลีว่า

“ข้าก็เช่นกัน” เลโกลัสเสริม “เพราะข้าไม่กลัววิญญาณผี”

“หวังว่าวิญญาณที่ถูกลืมนั้นคงยังไม่ลืมนิเวศต่อสู้อำนาจ” กิมลีพูด “ไม่เช่นนั้นเราจะไปปลุกพวกเขาขึ้นมาทำไม”

“เราจะได้เห็นกันเมื่อไปถึงเอเรค” อารากอร์นกล่าว “วิญญาณเหล่านั้นได้ผิดคำสาบานที่ให้ไว้ว่าจะต่อสู้กับเซารอน พวกเขาจึงต้องลุกขึ้นมาใช้หนี้สาบานที่ก่อไว้ ที่เขาเอเรคมีศิลาดำที่ว่ากันว่าอิสซิลดูร์นัมขำทะเลมาจากภูเมนอร์ ศิลาดำนี้เป็นที่ที่กษัตริย์แห่งขุนเขาถวายสัตย์ต่ออิสซิลดูร์ในยุคเริ่มต้นอาณาจักรกอนดอร์ เมื่อเซารอนหวนคืนมิดเดิ้ลเอิร์ธและก่อสงครามอีก อิสซิลดูร์ได้ขอกำลังชาวขุนเขามาช่วย แต่พวกนั้นกลับทรยศบัดลัทธิ เนื่องจากในยุคมืด คนเหล่านั้นได้หันไปบูชาเซารอน

“อิสซิลดูร์จึงกล่าวคำสาปแช่งกษัตริย์แห่งขุนเขาไว้ว่า ท่านจักเป็นกษัตริย์

แห่งขุนเขาของคัสสุท้าย และหากมนุษย์ตะวันตกมีชัยชนะเหนือนายแห่งอธรรมของท่าน ขอความฉิบหายจงเกิดแก่ตัวท่านและผู้คนของท่าน พวกท่านจักตายดับโดยไม่มีวันได้พูดได้เกิดจนกว่าคำสัตย์สาบานจะกลายเป็นจริง ด้วยสงครามนี้จักยาวนานไม่รู้สิ้น และก่อนถึงอวสานแห่งมัน วิญญาณของพวกท่านจักต้องออกมาใช้หนี้กรรมอีกครั้ง กษัตริย์แห่งขุนเขาควมมำหนีอิสซิลดูร์ซึ่งกำลังพิโรธและไม่กล้าไปช่วยเซารอนทำศึก พาผู้คนลี้ภัยไปซ่อนตัวอยู่บนภูเขาร้าง ไม่ลงมายุ่งเกี่ยวกับคนภายนอก และค่อยๆ ล้มหายตายจากไปบนเขาร้างนั้น คำสาปแช่งของอิสซิลดูร์ยังหลอกลอนอยู่ที่เอเรค รวมทั้งที่อื่นๆ ที่คนแห่งขุนเขาเหล่านี้อาศัย แต่ทว่านั่นคือทางที่ข้าต้องไป เพราะข้าไม่มีกำลังคนเป็นจะช่วยได้”

“ไป” เขาลุกขึ้นยืน กระซอกดาบออกเป็นประกายในห้องโถงป้อมฮอร์น-เบิร์กอันมืดครึ้ม แล้วร้องว่า “ไปสู่คิลาเอเรค! ข้าจะค้นหาโมงด์ฟีให้พบ ใครต้องการมากับข้า ก็จงมา!”

เลโกลัสและกิมลีไม่ได้เอ่ยตอบ แต่ลุกขึ้นเดินตามอารากอร์นออกไปจากป้อม พวกพรานป่าในชุดเสื้อคลุมมืดชิดยังยืนรออย่างเงิบๆ อยู่ที่สนามหน้าป้อม เลโกลัสและกิมลีขึ้นมา อารากอร์นกระโจนขึ้นหลังโรเฮริน ครั้นแล้วฮัลราบัดจึงยกแคร่ขึ้นเป่า เสียงแตรสะทอนก้องเข้าไปในถ้ำผาเฮล์ม พร้อมกันนั้นพรานทั้งคณะก็โผนแผ่นออกไป ควบทะยานผ่านหุบเขาจุดฟ้าคำราม ในขณะที่ทหารที่เหลืออยู่บนแนวคันดินหรือบนป้อมต่างจ้องมองด้วยความพิศวง

ระหว่างที่เอโอเดนสดีจลัดเลาะไปตามขุนเขา คณะพรานป่าก็หือตะบึงไปตามทุ่ง และในตอนบ่ายของวันรุ่งขึ้นทั้งหมดก็มาถึงเอโดรส ต่างหยุดพักที่นั่นชั่วคราว ก่อนจะควมำขึ้นไปตามหุบเขาจนมาถึงดันแฮร์โรว์ในตอนพลบค่ำ

เลดี้เอโอวินกล่าวต้อนรับและยินดีต่อการมาถึงของทุกคน เนื่องจากนางไม่เคยพบเหล่าบุรุษผู้กล้าแล้วแล้วยังไปกว่าพวกดูเนไดน์ รวมทั้งบุตรชายผู้ดังตามของเอลรอนด์ แต่ทว่าส่วนใหญ่ดวงตาของนางจับอยู่ที่อารากอร์น เมื่อทั้งหมดนั่งรับประทานอาหารค้ำกับนางและหารือกัน นางจึงได้ยินเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

นับตั้งแต่เธอโดนเคลื่อนทัพจากไป เพราะมีข่าวด่วนเพียงไม่กี่ข่าวเท่านั้นที่มาถึงนาง เมื่อนางได้ทราบถึงศึกที่ถ้ำผาเฮล์ม ข้าศึกพ่ายล้มตายเป็นเบือ และการออกรบของเธอโดนเคียงบ่ากับเหล่าอัศวิน ดวงตาของนางก็เป็นประกาย

ในที่สุดนางจึงเอ่ยขึ้นว่า “ท่านผู้กล้า พวกท่านต่างเหนื่อยล้า ขอเชิญพวกท่านพักผ่อน ณ ที่พักซึ่งเราเตรียมไว้ให้ในเวลาอันจำกัด แต่พรุ่งนี้เราจะจัดให้ดียิ่งกว่าที่เป็นอยู่”

แต่อารากอร์นตอบว่า “เลดีเอโอวินโปรดอย่ายุ่งยากเพราะเรา! ขอเราพักคืนนี้และออกเดินทางแต่เช้าตรู่ก็พอ เราควมม้าม้าด้วยธนูร้อน และรุ่งสางรุ่งนี้เราต้องจากไป”

นางยิ้มให้เขาแล้วกล่าวว่า “นับว่าท่านกรุณายิ่งที่ผู้ตล่ำหำม้าออกนอกเส้นทางมาตั้งหลายไมล์ เพื่อนำข่าวมาแจ้งแก่เอโอวินและสนทนากับนางในยามลึกลับเช่นนี้”

“อันที่จริงคงไม่มีชายใดพึงเห็นว่าการเดินทางเยี่ยงนี้เสียเวลาเปล่า” อารากอร์นพูด “ทว่าหากมิใช่เพราะเส้นทางที่ข้าจะไปต้องผ่านดันแฮร์โรว์ ข้าก็คงไม่แวะมาที่นี่”

“ถ้าเช่นนั้นท่านเห็นจะมาผิตทางเสียแล้วละ” นางตอบคล้ายขัดเคืองในสิ่งที่ได้ยิน “เพราะไม่มีถนนตัดลงใต้หรือตะวันออกจากแฮร์โรว์เดล ท่านควรกลับไปในที่ที่ท่านมาจะดีกว่า”

“มิได้ ข้าไม่ได้มาผิตทาง ข้าท่องผ่านแผ่นดินนี้มาก่อนท่านเกิดเสียอีก มีถนนสายหนึ่งตัดออกจากหุบเขานี้ นั่นคือทางที่ข้าจะไป พรุ่งนี้ข้าจะเดินทางเข้าสู่อูมอร์กฟี”

นางจ้องมองเขาอย่างตกตะลึง ดวงหน้าขาวซีด พุดอะไรไม่ออกอยู่ครู่ใหญ่ ในขณะที่ทุกคนนั่งเงียบ “ท่านอารากอร์น” นางเอ่ยในที่สุด “การแสวงหาความตายคือกิจของท่านหรือ เพราะนั่นคือสิ่งเดียวที่ท่านจะได้รับ คนที่ยังมีชีวิตจะเข้าไปที่นั่นมิได้”

“แต่ข้าอาจกระทำได้” อารากอร์นตอบ “อย่างน้อยที่สุดข้าต้องลองเสี่ยง

ในเมื่อไม่มีหนทางอื่นดียิ่งไปกว่านี้”

“แต่นั่นวิปลาสแท้ๆ” นางพูด “ท่านเหล่านี้คือบุรุษอาชาไนยผู้ทรงเกียรติ ท่านไม่ควรนำพวกเขาไปสู่เงามืด แต่ควรจะไปสู่สงครามในที่ซึ่งเราต้องการ บุรุษ ข้าขอร้องให้ท่านอยู่ที่นี้และเดินทางไปสมรภูมิกับพี่ชายของข้า ในการนั้น เราทุกคนย่อมจะยินดียิ่ง และความหวังของเราจะเรืองรองขึ้นอีก”

“นี่มิใช่ความวิปลาส เลดี้เอโอวิน” เขาตอบ “ข้ากำลังก้าวออกไปสู่เส้นทางที่ลิขิตไว้แล้ว แต่ผู้ติดตามข้าล้วนกระทำด้วยความสมัครใจ ถ้าพวกเขาต้องการ อยู่ที่นี้และออกรบกับชาวโรเธียร์รึมก็ย่อมทำได้หากจำเป็น ข้าจะเดินทางไปอุโมงค์ผีโดยลำพัง”

แล้วทั้งหมดก็มีได้สนทนากันอีก ต่างก็นั่งรับประทานอาหารอย่างเงียบๆ ดวงตาของเลดี้เอโอวินคอยแต่ชำเลื่องดูอารากอร์น ทุกคนแลเห็นว่านางทุกข์ทรมานใจอย่างใหญ่หลวง ในที่สุดทั้งหมดจึงลุกขึ้นกล่าวอำลานาง ขอบคุณที่นางให้ความใส่ใจ และขอตัวไปพักผ่อน

ขณะที่อารากอร์นเดินมาถึงห้องพัก ซึ่งเขาพักอยู่กับเลโกลัสและกิมลี และสองคู่หูหลุพบเข้าไปในห้องแล้ว เลดี้เอโอวินได้ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังพร้อมทั้งร้องเรียกเขา อารากอร์นหันมาเห็นนางคล้ายเรือเริงอยู่ในเงามืดเนื่องจากอารมณ์ขาวที่นางสวม ทว่าดวงตาของนางวาววับดังไฟ

“อารากอร์น เหตุใดท่านจึงต้องไปที่อุโมงค์นำพรันพริงนั้นด้วย”

“เพราะเหตุว่าข้าต้องทำ” เขาตอบ “นั่นเป็นหนทางเดียวที่ข้ามองเห็น ชัยชนะในการศึกกับเซารอน ข้ามิได้ต้องการเสี่ยงภัย เลดี้เอโอวิน หากข้าสามารถโยนบินไปในที่ที่หัวใจของข้าสถิตอยู่ไกลโพ้นออกไปทางเหนือ ป่านนี้ข้าคงเดินท่องอยู่ในหุบผาบริเวณเดลล์อันดงามแล้ว”

นางยืนนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ราวกับกำลังครุ่นคิดถึงความหมายของสิ่งที่ได้ยิน จับปล้นนางยืนมือมาแตะแขนของเขา “ท่านเป็นผู้ที่มีจิตใจอันมั่นคงและแน่วแน่ ด้วยเหตุนี้เองบุรุษจึงมีเกียรติ” นางหยุดก่อนจะกล่าวต่อว่า “ถ้าหากท่านต้องไปขอข้าติดตามท่านไปด้วยเถิด เพราะข้าเบื่อหน่ายที่จะต้องเฝ้ารอรออยู่บนเขานี้

เต็มที ข้าปรารถนาจะไปเผชิญภัยและศึกสงคราม”

“หน้าที่ของท่านคืออยู่กับประชาชน” เขาตอบ

“ข้าเบื่อหน่ายคำว่าหน้าที่เสียเหลือเกิน” นางร้อง “ข้ามิใช่ราชินีกุลแห่งเออร์ลหรืออะไร ข้าเป็นหญิงซึ่งรู้จักการสู้รบ มิใช่หญิงชักผ้า ข้ารอฟังเสียงฝีเท้าของพวกบุรุษมานานเต็มทน บัดนี้เสียงฝีเท้าเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่แว่วดังอีกต่อไป เพราะฉะนั้นข้าขอใช้ชีวิตตั้งใจปรารถนามิได้เลยเสียหรือ”

“น้อยคนนักจะยินดีในสิ่งที่ท่านปรารถนา” เขาตอบ “แต่สำหรับท่าน เลดีเอโอวิน ท่านมีหน้าที่ดูแลราษฎรจนกว่าพระราชจะเสด็จกลับมิใช่หรือ ถ้าท่านไม่ได้รับเลือกให้ทำหน้าที่นี้ ก็คงจะมีแม่ทัพหรือขุนพลคนใดคนหนึ่งทำแทน และเขาผู้นั้นก็คงไม่สามารถละทิ้งภาระหน้าที่ไป ไม่ว่าจะมีเบื่อหน่ายหรือไม่ก็ตาม”

“ใช่ข้าจึงต้องเป็นคนที่ถูกเลือกอยู่เสมอ” นางพูดอย่างขมขื่น “ใช่ข้าต้องถูกทิ้งอยู่ข้างหลังเมื่อพวกบุรุษไปทำศึก ถูกทิ้งให้ดูแลบ้านช่อง ในขณะที่พวกบุรุษได้รับชื่อเสียงเกียรติยศ และคอยจัดหาอาหารที่หลับที่นอนให้เมื่อพวกเขาเหล่านั้นกลับมา”

“อีกไม่นานอาจจกไม่มีผู้ใดได้กลับมาเลย” เขาตอบ “เมื่อถึงเวลานั้น สิ่งที่เราต้องการคือความกล้าหาญซึ่งปราศจากการเข้ข้อง ด้วยว่าจะไม่เหลือผู้ใดจดจำวีรกรรมในการปกป้องมาตุภูมิจนลมหายใจสุดท้ายของพวกท่าน หากแต่วีรกรรมเหล่านั้นก็ชั่วว่าจะด้อยค่าลงด้วยเหตุที่มันมิได้รับการสรรเสริญก็หาไม่”

นางตอบว่า “ที่ท่านพูดมาหมายความว่าข้าเป็นหญิง หน้าที่ของข้าคืออยู่เรือน และเมื่อพวกผู้ชายตายในสงครามอย่างมีเกียรติแล้ว ข้าก็ควรจะถูกเผาตายไปพร้อมกับเรือนเสีย เพราะพวกผู้ชายไม่ต้องการสิ่งเหล่านั้นอีกต่อไป ทว่าข้าคือราชินีกุลแห่งเออร์ล หาใช่หญิงชั้นต่ำไม่ ข้าเข้ามาได้และใช้อาวุธเป็น ข้าไม่เกรงกลัวความเจ็บปวดหรือความตาย”

“แล้วท่านกลัวสิ่งใด เลดีเอโอวิน”

“กรงขัง” นางตอบ “กลัวการที่จะต้องอยู่เบื้องหลังลูกกรงจนกระทั่งแก่เฒ่า และโอกาสที่จะได้กระทำกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งปวงก็โยนบินไปสิ้นจากชีวิต”

“แต่ท่านกลับห้ามข้าไม่ให้เดินทางไปอุโมงค์นั้นเพราะมันมีอันตรายอย่างนั้น
รี”

“ข้าให้คำแนะนำแก่ชนปวงชนทั่วไปให้กัน” นางตอบ “แต่ข้ามิได้ขอร้อง
ท่านให้วิ่งหนีอันตราย หากขอร้องให้ท่านไปรบในสมรภูมิซึ่งดาบของท่านจะนำมา
ซึ่งเกียรติยศและชัยชนะ ข้าไม่ต้องการเห็นสิ่งที่สูงค่าและดีเยี่ยมถูกทิ้งขว้างโดย
สูญเปล่า”

“ข้าก็เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นข้าขอบอกแก่ท่านว่า จงอยู่ที่นี้! เพราะท่าน
ไม่มีกิจที่ต้องกระทำในแผ่นดินทางใต้”

“ผู้ที่ติดตามท่านก็ล้วนไม่มีกิจเช่นกัน พวกเขาไปเพียงเพราะว่าพวกเขาไม่
ต้องการจากท่าน -- เพราะว่าเขารักท่าน” ว่าแล้วนางก็หันหลังเดินหายเข้าไปใน
ความมืด

เมื่อท้องฟ้าเริ่มสว่าง แต่ดวงอาทิตย์ยังขึ้นไม่พ้นสันเขาสูงทางทิศตะวันออก
อารากอร์นก็พร้อมที่จะออกเดินทาง คณะของเขาพร้อมอยู่บนหลังม้า และอารา-
กอร์นกำลังจะกระโดดขึ้นบนอาน ยามนั้นเองเลดี้เอโอวินเดินออกมากล่าวคำอำลา
นางสวมชุดขี่ม้าและคาดดาบ ในมือของนางถือถ้วยมาโบหนึ่ง นางจดริมฝีปาก
จิบถ้วยไวน์นั้นพร้อมกับกล่าวอวยพรให้ทุกคนโชคดี ครั้นแล้วนางจึงยื่นถ้วยไวน์
แก่อารากอร์น เขายกถ้วยขึ้นดื่มและกล่าวว่า “ลาก่อน เลดี้แห่งโรฮัน! ข้าขอดื่ม
ให้แก่ไชลลามแห่งราชตระกูลของท่านและแก่ตัวท่านเอง รวมทั้งพสกนิกรของ
ท่าน โปรดบอกพี่ชายของท่านด้วยว่า เบื้องหลังความมืด เราจะได้พบกันอีก!”

ครั้นแล้วกิมลีและเลโกลัสซึ่งอยู่ใกล้ๆ ก็เลเห็นว่านางร้องไห้ สำหรับนาง
ผู้สูงศักดิ์และเข้มแข็งเช่นนี้ ภาพที่เห็นดูน่ารันทดใจยิ่ง แต่นางกล่าวว่า “อารา-
กอร์น ท่านจะไปหรือ”

“ข้าจะไป” เขาตอบ

“ถ้าเช่นนั้นอนุญาตให้ข้าร่วมเดินทางไปกับคณะของท่านดังที่ข้าขอร้องด้วย
เถิด”

“ไม่ได้ เลดี้เอโอวิน” เขาตอบ “เพราะข้าไม่สามารถกระทำเช่นนั้นได้ โดยปราศจากความยินยอมของพระราชาและพี่ชายของท่าน ทั้งสองจะมาถึงที่นี่ ในวันพรุ่งนี้ ทว่าทุกโมงยามมีค่ายิ่งสำหรับข้า หรืออันที่จริงแล้วก็ทุกนาทิตี่เดียว ละ ขออ้อลา!

นางคุกเข่าลงพลางกล่าวว่า “ข้าขอรับรองท่าน!”

“ไม่ได้ เลดี้เอโอวิน” เขาตอบพลางดึงมือนางให้ลุกขึ้น ครั้นแล้วเขาก็ จมพิตมือนาง แล้วกระโดดขึ้นสู่หลังม้า คอบห้อออกไปโดยไม่เหลียวกลับมา มอง มีเพียงผู้ที่รู้จักเขาดีและอยู่ใกล้ชิดเขาเท่านั้นที่จะทราบว่าเขามีความปวดร้าวเพียงใด

หากแต่เลดี้เอโอวินยืนนิ่งคล้ายรูปสลักหิน มือของนางกำแน่นอยู่ข้างกาย และนางก็เฝ้ามองจนกระทั่งทั้งคณะหายเข้าไปในความมืด ภายใต้ขุนเขาผีสิง ดำครีมนั้นมีนามว่า ดวิมอร์เบิร์ก ทางเข้าสู่ประตูผี เมื่อทั้งหมดดับตาไปแล้ว นางจึงหันร่างเดินโผล่ประหนึ่งคนตาบอดกลับเข้าไปในห้องพักของนาง ทว่าไม่มี ผู้คนของนางได้แลเห็นการล่ำลาค้างนี้เลย ด้วยว่าทุกคนต่างซ่อนตัวด้วยความ กลัว ไม่กล้าเยี่ยมหน้าออกมาจนกว่าฟ้าจะสว่าง และเหล่าอาคันตุกะแปลกหน้า ผู้บ้านได้ควมซื้อหาจากไปแล้ว

มีบางคนกล่าวว่า “คนพวกนี้คือผีพราย ขอให้พวกเขาไปสู่ที่ขอบๆ เกิด กลับไปสู่ความมืด อย่าหวนกลับมาอีกเลย เวลานี้เรามีเรื่องคับขันพออยู่แล้ว”

ท้องฟ้ายังคงขมุกขมัวเมื่อคณะพรานป่าควมม้าไป เนื่องจากดวงอาทิตย์ ยังขึ้นไม่พ้นเหลี่ยมผาตะมึนของขุนเขาผีสิงที่อยู่เบื้องหน้า ต่างรู้สึกประหวั่น พรั่นพรึงเมื่อควมม้าผ่านไประหว่างแนวหินโบราณซึ่งเรียงรายอยู่สองฟากฝั่ง จนกระทั่งมาถึงดิมโสลท์ ภายใต้เงามืดของดงไม้ดำครีมนั้น ซึ่งแม้แต่เลโกลัส ก็ไม่อยากจะรั้งรออยู่นาน ต่างพบทางเข้าหุบผาแห่งหนึ่ง และที่ตรงหน้ามีหิน ใหญ่ก้อนหนึ่งตั้งอยู่คล้ายนิ้วหักหักแห่งมัจจุราช

“เลือดในกายข้าเย็นแข็งไปหมด” กิมลีเอ่ยขึ้น ทว่าคนอื่นๆ นิ่งเงียบ เสียง

คนแคระแผ่วหายไประปนกับกองใบสนที่เท้า พวกมันไม่ยอมก้าวผ่านก้อนหินก้อนนี้ จนทุกคนต้องลงจากหลังม้ามาจูง ในที่สุดจึงพากันเดินลึกเข้าไปในหลืบผา ที่ตอนในสุดเป็นหน้าผาสูงชัน และมีปากถ้ำดำมืดปรากฏอยู่เบื้องหน้า คล้ายประตูเข้าสู่รัตติกาล มีตัวขีดเขียนและเครื่องหมายแกะสลักอยู่เหนือปากถ้ำ ซึ่งรางเลือนจนอ่านไม่ออก ความน่าพรันพรึงแผ่กระจายออกมาจากข้างในคล้ายดังไอหมอกทึบ

ทั้งคณะหยุดเดิน ไม่มีใครเลยในคณะที่จะไม่รู้สึกรังเกียจ ยุกวั้นดวงจิตของเอลฟ์เลโกลัสผู้ซึ่งไม่หวาดหวั่นต่อดวงวิญญาณภูตผีของมนุษย์

“นี่คือประตูมัจจุราช” ฮัลบาร์ดพูด “ความตายรอช้อยู่หลังประตูนั้น ถึงกระนั้นข้าก็จะเข้าไป แต่คงไม่มีม้าตัวใดกล้าเข้า”

“แต่เราจำเป็นต้องเข้าไป เพราะฉะนั้นเราต้องนำม้าไปด้วย” อารากอร์นว่า “เพราะถ้าเราผ่านพ้นอุโมงค์นี้ออกไปได้ เราก็ต้องเดินทางกันอีกไกล และทุกโมงยามที่ล่วงเลยย่อมนำชัยชนะใกล้มือเราอนยิ่งขึ้น ตามเข้ามา!”

ครั้นแล้วอารากอร์นก็นำทางเข้าไป ด้วยพลั้งใจอันเข้มแข็งของเขาในยามนี้เนือง เหล่าดูเนไดโน้ทุกคนพร้อมกับม้าจึงติดตามเขาเข้าไป ว่าที่จริงแล้วความรักที่ม้าของพวกพรานป่ามีต่อนายนั้น แน่นแฟ้นเสียจนพวกมันยินยอมที่จะเข้าไปเผชิญภัยน่าครั่นคร้ามในประตู ถ้าหากนายของพวกมันเดินเคียงข้างไปด้วยอย่างสงบ แต่ทว่าอรรีอด ม้าจากโรฮันไม่ยอมเข้า มันยืนตัวสั่นเหวี่ยงหัวม้วนด้วย ความกลัวเป็นที่น่าอนาถใจ ครั้นแล้วเลโกลัสจึงวางมือปิดตาอรรีอด พร้อมกับร้องเพลงเบาๆ ในความมืด จนกระทั่งมันสงบและยอมให้จูงโดยดี จากนั้นเลโกลัสก็ก้าวเข้าไปในอุโมงค์ เหลือคนแคระกิมลียืนอยู่ที่นั่นผู้เดียว

หัวเข่าของกิมลียะทบกัน และเขารู้สึกโกรธตัวเอง “มีใครเคยได้ยินมาก่อนบ้าง! เอลฟ์กล้าเดินเข้าไปในอุโมงค์ ส่วนคนแคระกลับไม่กล้าเข้า!” พุดจบ เขาก็ปริ่ตามเข้าไป แต่เขารู้สึกเหมือนกับว่ากำลังลากขาหนักเหมือนตะกั่วก้าวข้ามธรณีประตู จับพลันความมืดก็ปกคลุมลงมารอบกายของกิมลียะ บุตรแห่งโกลอิน ผู้ซึ่งเคยดุ่มเดินอย่างไม่หวาดหวั่นภายใต้พื้นธรณีโลกมานักต่อนัก

อารากอร์นนำคบเพลิงติดมาจากดันแฮร์โรว์ เวลาที่เขาเดินนำหน้า ชูคบเพลิงคบหนึ่งไว้เหนือศีรษะ เอลลาตานถืออีกคบหนึ่งอยู่ข้างท้าย กิมลีเดินตะเกียกตะกายอยู่ข้างหลัง พยายามเร่งความเร็วขึ้นไปให้ทัน เขามองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากแสงคบ แต่เมื่อทั้งหมดหยุดเดิน ก็ดูเหมือนจะมีเสียงกระซิบกระซาบดังอยู่รอบตัวเขา คล้ายเสียงพึมพำเป็นภาษาซึ่งเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

ไม่มีสิ่งใดโผล่มาจู่โจมหรือขวางทางคณะพรานป่า แต่ยิ่งเดินลึกเข้าไป คนแคระก็ยิ่งหวาดกลัว สาเหตุสำคัญก็คือเขารู้ดีว่าบัดนี้เขาไม่สามารถหันหลังกลับได้ อุโมงค์เบื้องหลังเต็มไปด้วยดวงวิญญาณที่มองไม่เห็นตามมาในความมืด

เวลาผ่านไปเท่าไรไม่รู้ได้ จนกระทั่งกิมลีแลเห็นภาพภาพหนึ่งซึ่งต่อมาภายหลังเขารู้สึกหวาดสยองจนไม่อยากจะนึกถึงอีก เท่าที่กิมลีคะเนดู อุโมงค์นั้นค่อนข้างใหญ่ แต่เวลานี้ทั้งคณะมาถึงที่โล่งกว้างแห่งหนึ่ง สองฟากฝั่งไร่หนึ่ง อุโมงค์ขนานข้าง กิมลีสู้สึกกลัวจนแทบก้าวขาไม่ออก ไกลออกไปทางซ้ายมือมีอะไรอย่างหนึ่งวาววับอยู่ในความมืดเมื่อคบเพลิงของอารากอร์นผ่านเข้าไปใกล้ อารากอร์นจึงหยุด เดินเข้าไปดูว่ามันคืออะไร

“เขาไม่รู้จักความกลัวเลยหรือไง” คนแคระพึมพำ “ถ้าเป็นถ้ำที่อื่น กิมลีบุตรแห่งไกลอน จะเป็นคนแรกที่วิ่งไปหาแสงแวววาวของทองคำ แต่ไม่ใช่ที่นี่เด็ดขาด! มันจะเป็นอะไรก็ปล่อยมันไว้เถิด!”

อย่างไรก็ตาม กิมลีเดินเข้าไปใกล้ และเห็นอารากอร์นคุกเข่า ในขณะนั้นเอลลาตานชูคบเพลิงไว้เหนือศีรษะทั้งสองมือ เบื้องหน้าอารากอร์นมีโครงกระดูกของผู้สูงศักดิ์คนหนึ่ง ร่างนั้นสวมชุดเกราะอ่อนและทอดกายอยู่ในชุดที่สวมนั้นครบทั้งร่าง เนื่องจากอากาศในถ้ำแห่งสนิท และเกราะที่สวมเคลือบด้วยทองคำ เข็มขัดคาดทำด้วยทองคำฝังเพชรพลอย มีหมวกเกราะทองสวมอยู่บนศีรษะซึ่งเหลือแต่โครงกระดูกและคว่ำหน้าอยู่กับพื้น เท่าที่เห็นจากแสงไฟ ร่างนั้นนอนอยู่ใกล้ตอนในสุดของถ้ำ เบื้องหน้ามีประตูลึกบานหนึ่งปิดแน่นอยู่ นิ้วที่เหลือแต่โครงกระดูกยังคงเกาะอยู่ที่รอยแยกของประตู ดาบปืนหักเล่มหนึ่งตกอยู่ข้างๆ

ราวกับเจ้าของร่างใช้ฟาดฟันประตูก่อนจะล้มลงสิ้นใจ

อารากอร์นไม่ได้แต่ต้องร่างนั้น แต่หลังจากพินิจดูเรียบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ลุกขึ้นถอนหายใจ “ดอกซิมเบลมิเนไม่อาจแย้มบานในอุโมงค์นี้ตราบนานสักโลก” เขาก็พึมพำ “มีเนินพระศพสร้างขึ้นเก่าและเจ็ดแห่ง ซึ่งเวลานี้ล้วนปกคลุมด้วยหญ้าเขียวขจี แต่ตลอดเวลาอันยาวนานยิ่ง บุคคลผู้นี้ได้นอนทอดร่างอยู่หน้าประตูซึ่งเขาไม่สามารถเปิดออกได้ ประตูนี้จะพาไปสู่ที่ใด เหตุใดเขาจึงต้องการเข้าไป ไม่มีผู้ใดล่วงรู้!

“และนั่นหาใช่ฐานะของข้าไม่!” เขาพูด หมุนตัวกลับพลางร้องบอกความมืดซึ่งเต็มไปด้วยเสียงกระซิบเบื้องหลังว่า “จงเก็บรักษาซุมทรีพฟ์และความลับของพวกท่านซ่อนไว้ในหุบยุคแห่งความมืด! จงพูดต่อเมื่อเราถาม ขอเราเดินทางผ่านอุโมงค์นี้ และจงตามเรามา ข้าขอเรียกพวกท่านไปที่คิลาเอเรค!”

ไม่มีเสียงตอบ นอกจากความว่างเปล่าซึ่งน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าเสียงกระซิบก่อนหน้านี้ ครั้นแล้วมีลมเย็นพัดมาต้องคบเพลิงดับพรึบ และไม่สามารถจุดติดได้อีก หลังจากนั้นเวลาจะผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมงหรือหลายชั่วโมง ก็มิสิ่งใดได้เพียงเลา ๆ คนอื่น ๆ ต่างเร่งฝีเท้า แต่เขาอยู่รั้งท้ายเสมอ ไล่หลังมาด้วยความน่าสะพรึงกลัวซึ่งดูเหมือนจะตามติดเขาอยู่ตลอดเวลา เสียงซึ่งตามมานั้นเหมือนเสียงแว่ว ๆ ของฝีเท้าเป็นจำนวนมาก ก็มิสละดูดหกล้ม จนในที่สุดลงกลานสี่ตีนอยู่บนพื้น และรู้สึกว่าเขาหนีไม่ไหวอีกต่อไป เขาจะต้องออกไปให้พ้นอุโมงค์นี้ หรือไม่ก็เผ่นหนีเตลิดเปิดเปิงกลับไปเผชิญความสยองที่ไล่หลังกมา

ทันใดนั้นเอง เขาได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย เสียงนั้นกังวานชัดเจนคล้ายมีก้อนหินร่วงสู่ความผันผวนดำมืด มีแสงสว่างปรากฏขึ้นรอบ ๆ และดูนั่น! ทั้งคณะผ่านเข้ามาในช่องประตูแห่งหนึ่ง เป็นช่องโค้งใหญ่ มีลำธารเล็กๆ สายหนึ่งไหลเรื่อยออกมาข้างๆ เบื้องหน้าคือถนนสายหนึ่งตัดแล่นออกไประหว่างหน้าผาสองด้าน ซึ่งพุงชันคล้ายคมมีดตัดกับท้องฟ้าเบื้องบน ช่องผานั้นทั้งสูงทั้งแคบ จนกระทั่งท้องฟ้าดูดำมืดและมีดวงดาวเล็กๆ สองดวง แต่ต่อมามีภายหลังก็มิสิ่งรู้ว่ขณะนั้นยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าดวงอาทิตย์จะตกดิน ในเย็นวันเดียว

กับที่พวกเขาออกเดินทางมาดันแฮร์โรว์ แต่ทว่าทั้งหมดที่กิมลียกได้ในเวลานั้นก็คือ เขาอยู่ในยามโพล้เพล้ของวันอันเลือนรางทางไกล ณ โลกอีกโลกหนึ่ง

บัดนี้คณะพรานป่าขึ้นม้าอีกครั้ง โดยกิมลียกกลับไปซ่อนหลังม้ากับเลโกลัส ทั้งหมดควมเรียงกันเป็นแถว พลบค่ำมาถึงพร้อมกับท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม ความประหลาดประหลาดยิ่งโผล่หลังมา เลโกลัสหันมาพูดกับกิมลียกแล้วมองเลยไปเบื้องหลัง คนแคระเห็นแสงเรืองสะท้อนอยู่ตรงหน้าในดวงตาของเอลฟ์หนุ่ม เบื้องหลังสองสหาย เอลลาดานซึ่งมีมาเป็นคนสุดท้ายของคณะ ทว่าไม่ใช่คนสุดท้ายที่เดินทางมาบนถนนสายนั้น

“ดวงวิญญาณกำลังตามเรามา” เลโกลัสว่า “ข้าเห็นร่างของมนุษย์และม้า เห็นธงพราหมณ์คล้ายมานหมอก และปลายหอกคล้ายยอดไม้แหลมในคืนมืดมน ดวงวิญญาณกำลังตามเรามา”

“ถูกต้อง ดวงวิญญาณเหล่านั้นควมมาอยู่ข้างหลัง พวกเขาถูกเรียกตัวขึ้นมาแล้ว” เอลลาดานตอบ

ในที่สุดทั้งคณะก็โผล่พ้นจากซอกผาอย่างฉับพลัน รวากับโพล้ออกมาจากรอยแยกในกำแพง ณ ที่นั่น ผืนแผ่นดินตอนบนของหุบเขาอันกว้างใหญ่ทอดแผ่อยู่เบื้องหน้า มีลำน้ำสายหนึ่งไหลอยู่ข้างๆ ส่งเสียงเยือกเย็นตกลงมาตามผาน้ำตกหลายชั้น

“เราอยู่ที่ไหนกันในมิดเดิ้ลเอิร์ธนี้” กิมลียกถาม เอลลาดานจึงตอบว่า “เราลงมาจากต้นน้ำมอร์ธอนด์ ลำน้ำสายยาวเย็นเยือกซึ่งไหลไปลงทะเลที่กำแพงนครโดลอมบรอส ท่านคงไม่จำเป็นต้องถามว่านามแห่งลำน้ำนี้มาแต่ใด พวกมนุษย์เรียกขานมันว่า แบล็ครูท”

หุบผามอร์ธอนด์เป็นวังอ่าวใหญ่ซึ่งทอดประชิดกับหน้าผาสูงทางด้านทิศใต้ของเทือกเขา ลาดเนินอันสูงชันดาดด้วยทุ่งหญ้า หากแต่ยามนี้ทุกอย่างดูเป็นสีเทาหม่น เนื่องจากดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว ไกลลงไปเบื้องล่างมีแสงไฟ

วอมแวมอยู่ในบ้านเรือนของพวกมนุษย์ หุบผานี้อุดมสมบูรณ์และมีชาวบ้านอาศัยอยู่มากมาย

โดยมิได้หันมามอง อารากอร์นร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังจนทุกคนได้ยินว่า “สหาย จงลืมความเหนื่อยล้าของพวกท่านเสีย! เร่งมาต่อไป! เราจะต้องไปที่คิลาเอเรคก่อนสิ้นวันนี้ และหนทางยังอยู่อีกไกลนัก!” ดังนั้นทั้งคณะจึงตะบึงมาข้ามทุ่งโดยไม่ยอมเหลียวหลัง จนกระทั่งมาถึงสะพานข้ามลำธารเขียววรากแห่งหนึ่ง และพบถนนซึ่งตัดลงไปสู่แผ่นดินเบื้องล่าง

แสงไฟจากบ้านเรือนดับไปแล้วเมื่อทั้งหมดลงมาถึงหมู่บ้าน ประตูเรือนปิดเงียบ ชาวบ้านซึ่งอยู่ในทุ่งต่างพากันร้องด้วยความกลัวและวิงวอนอย่างตื่นตระหนก เสียงร้องเดียวกันนั้นดังขึ้นต่อเนื่องไปท่ามกลางความมืดซึ่งรอยตัวทึบทึมลงมาว่า “ราชาผี! ราชาผีมาคร่าชีวิตเรา!”

ไกลออกไปเบื้องล่างมีเสียงระฆังร่ำสั่นขึ้น ชาวบ้านวิงวอนแตกตื่นเบื้องหน้าอารากอร์น แต่ทั้งคณะในเสื้อคลุมสีเทาที่ห้อมมาไปประหนึ่งนายพราน จนกระทั่งม้าซวดเซด้วยความเหนื่อยล้าไปตามกัน ด้วยเหตุนี้เอง ยังไม่ถึงเที่ยงคืนในท่ามกลางความมืดยิ่งกว่าถ้ามีดมืด ทั้งคณะจึงมาถึงเขาเอเรคในที่สุด

นานเหลือเกินที่ความกลัววิญญานบาปได้หลอกหลอนอยู่บนเขาแห่งนี้ ตลอดจนทุ่งนาเปล่าเปลี่ยวโดยรอบ สืบเนื่องมาจากบนยอดเขามีคิลาดำก้อนหนึ่งตั้งอยู่ เป็นก้อนหินกลมคล้ายลูกโลกใหญ่ มีความสูงเท่ามนุษย์ แต่ครึ่งหนึ่งของก้อนคิลาฝังจมลงในพื้นดิน ก้อนคิลาในดูประหลาด ประหนึ่งร่วงลงมาจากท้องฟ้า ดังที่หลาย ๆ คนเชื่อเช่นนั้น แต่ผู้ซึ่งยังไม่ลืมเลือนตำนานของชนชาวเวสต์เทิร์นเนสได้เล่ากันว่า คิลาดำนี้ถูกนำข้ามทะเลมาเมื่ออาณาจักรนูเมนอร์ล่มสลาย และอิสซิลดูร์ทรงมีบัญชาให้คนนำมาไว้บนเขาแห่งนี้ หลังจากขึ้นสู่ฝั่งมืดเดิ้ลเอิร์ธแล้ว ไม่มีชาวบ้านในหุบเขากล้าเฉียดกรายเข้ามาใกล้คิลาดำนี้หรือสร้างบ้านเรือนอยู่ใกล้ ๆ เพราะต่างเชื่อกันว่านี่เป็นที่สิงสู่ของวิญญานบาป ในยามเกิดอาเพศดวงวิญญานจะมาชุมนุมกันและกระซิบครวญครางอยู่รอบก้อนคิลา

ทั้งคณะมาถึงคิลาดำและหยุดม้าอยู่ในความเงียบสงัดแห่งราตรี ครั้นแล้วเอลโรเธียร์จึงส่งตราเงินให้อารากอร์น อารากอร์นเป่าตรานั้น ทุกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ยินเสียงตราแว่ตตอบมา รวากับว่าสะท้อนออกมาจากถ้ำลึกไกลโพ้น นอกจากเสียงสะท้อนแล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยินอีก แต่กระนั้นต่างก็ตระหนักรู้ว่ามีกองทัพใหญ่ชุมนุมอยู่รอบเนินเขาซึ่งทุกคนยืนม้าอยู่ ลมเย็นเยือกประหนึ่งลมหายใจแห่งภูตผีพัดพรมมาจากเทือกเขา แต่อารากอร์นลงจากหลังม้า มายืนข้างคิลาดำ และร้องขึ้นด้วยเสียงดังว่า

“ผู้ทวนสาบาน พวกท่านมาที่นี่ด้วยเหตุอันใด”

มีเสียงหนึ่งตอบมา คล้ายเสียงแว่จากความมืด

“เพื่อใช้หนี้สาบานของเราและจากไปสู่สุคติ”

ครั้นแล้วอารากอร์นจึงตอบว่า “เวลาดังกล่าวมาถึงแล้ว บัดนี้ข้าจะเดินทางสู่เพลาร์เกียร์ริมฝั่งอันดווิน พวกท่านจงตามข้ามา เมื่อเหล่าบริวารของเขารอนสูญสิ้นไปจากแผ่นดินนี้แล้ว พวกท่านเป็นอันสิ้นพันธะจากหนี้สาบาน และจงเดินทางไปสู่สุคติของพวกท่านอย่างสงบ ด้วยว่าข้าคือเอลเลซาร์ ทายาทของอิสซิลดูร์แห่งกอนดอร์”

ว่าแล้วเขาก็โบกมือให้ฮัลบาร์ดทางรงผืนใหญ่ที่ถืออยู่ และดูนั่น! ชงนั้นแลเห็นเป็นสีดำ และหากจะมีสัญลักษณ์ใดๆ อยู่บนธง มันก็ถูกซ่อนเร้นอยู่ในความมืด ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบงัน ไม่มีเสียงกระซิบและเสียงถอนหายใจให้ได้ยินอีกตลอดคืนอันยาวนานนั้น ทั้งคณะพักแรมอยู่ข้างคิลาดำ ทว่าต่างมิได้หลับไหลเนื่องจากความน่าพรั่นพรึงของดวงวิญญานห้อมล้อมอยู่โดยรอบ

ครั้นพอรุ่งอรุณ อารากอร์นก็ลุกขึ้นทันที เขานำคณะรู้ดรู้การเดินทางอันเร่งรีบและแสนจะเหน็ดเหนื่อยอย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน ยกเว้นเขาผู้เดียว พลั้งใจอันแข็งแแกร่งของเขาเท่านั้นที่นำทุกคนมุ่งหน้าต่อไป ไม่มีมนุษย์ปฤชชนคนใดสามารถทนการเดินทางเยี่ยงนี้ได้ ยกเว้นเหล่าดูเนไดน์แห่งแดนเหนือ โดยมีคนแคระกิมลีและเอลฟ์เลโกลัสร่วมเดินทางไปด้วย

ทั้งหมดผ่านช่องเขาทาร์ลางเข้าสู่ลามะดอน กองทัพวิญญานตามมาเบื้อง

หลัง ความหวาดกลัวแผ่อยู่ทุกหัวระแหงเบื้องหน้า จนกระทั่งบรรลุถึงเมือง
คาเลมเบลบนฝั่งแม่น้ำคิริล อาทิตย์ลับดวงลงแดงฉานหลังเขาพินนัธเกลินไกล
ออกไปทางตะวันตกเบื้องหลัง ทั้งหมดพบว่าเมืองริมฝั่งน้ำนั้น รวมถึงทางข้าม
แม่น้ำคิริล ถูกทิ้งร้าง เนื่องจากชายฉกรรจ์จำนวนมากถูกเกณฑ์ไปทำสงคราม
และชาวบ้านที่เหลือต่างหนีไปหลบซ่อนบนภูเขาเมื่อได้ยินข่าวโจรจันการมาถึง
ของราชาผี ทว่าในวันต่อมาท้องฟ้าปราศจากรุ่งอรุณ คณะพรานป่าตะบึงเข้าไปใน
ความมืดของพายุแห่งมอร์ดอร์ และหายลับไปจากสายตาของผู้คน โดยมีกองทัพ
วิญญาณติดตามไป

บทที่ ๓

โรฮันประชุมพล

บัดนี้ถนนทุกสายมุ่งสู่ตะวันออกเพื่อรับศึกใหญ่ที่ใกล้เข้ามาและความมืดที่อุบัตินั้น ขณะที่ปีป็นยืนอยู่หน้าประตูเมืองมินาสทิริธ มองดูเจ้าชายแห่งโดลอมรอนด์ ทรงม้ามาพร้อมธงประจำพระองค์ เวลาเดียวกันกษัตริย์โรฮันก็เสด็จลัดเลาะลงจากเขา

ใกล้ค่ำแล้ว ร่างของเหล่าทหารม้าทอดเงายาวไปเบื้องหน้าในแสงตะวันร้อน ความมืดคืบคลานเข้ามาได้ป่าสนครวญครางซึ่งปกคลุมลาดเขาสูงขึ้น พระราชาทรงม้าอย่างเหาะไปในยามตะวันตกดิน ลักครู่หนึ่งเส้นทางก็อ้อมเลี้ยวผ่านไหล่เขาโล้นร้าง ตัดตึงเข้าสู่เงาสลัวของหมู่ไม้ซึ่งส่ายไหวอยู่เบาๆ ทั้งหมดลัดเลาะมาเรียงเป็นแถวยาว จนในที่สุดก็ลงมาถึงกันหุบเขาและพบว่ามืดค่ำแล้ว ตะวันลับขอบฟ้า แสงโพล้เพล้ปกคลุมเหนืออยู่ธารน้ำตก

ตลอดวันนั้นทั้งวันทั้งหมดพลม้าธราสายหนึ่งไหลจากช่องเขาสูงเบื้องหลัง

ไปตามห้วยแคบๆ ระหว่างแนวสนที่อยู่ต่ำลงไป และบัดนี้ไหลทะลุผ่านร่องหิน ออกมาสู่หุบผากว้าง กองทหารของพระราชอาคมม้าไปตามลำธารนี้ หุบเขา แอร์โรว์เดลปรากฏขึ้นพลันเบื้องหน้า อึงอลด้วยเสียงน้ำไหล ณ ที่นั่นสายน้ำ สโนว์บอร์นลีขาวบรรจบกับลำธารที่เล็กกว่า กลายเป็นธารน้ำเชี่ยวแตกกระเซ็น เป็นฟองเหนือโขดหิน ไหลเรื่อยไปสู่เอโดรส์และท้องทุ่งกับแนวเนินเขียวขจี ไกลออกไปขวามือ ที่ตอนบนของหุบผากว้าง เขาสตาร์คอร์นพุ่งตระหง่านเหนือ เชิงผาใหญ่ และมีเมฆพาดผ่านเป็นทาง ห้วยยอดขรุขระซึ่งปกคลุมในหิมะ ชั่วเวลาปีเรืองรองอยู่เหนือขอบโลก สันเขาด้านตะวันออกเป็นสีน้ำเงินเข้ม ส่วน สันเขาด้านตะวันตกอาบด้วยแสงตะวันรอนแดงเรื่อ

เมอร์รี่เบ่งตาตุ๋นแปลกนี้ด้วยความพิศวง เขาได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมันมามาก ในระหว่างเดินทางยาวไกล ที่นี่คือโลกอันมืดครึ้ม สายตาเขามองผ่านเว้งผา แห่งความขมุกขมัว แลเห็นแต่ลาดเขาสูงชันสลับกันขึ้นไปและหน้าผาทะมึน ปกคลุมด้วยโอหมอก เมอร์รี่นั่งใจลอยอยู่ครู่หนึ่ง ฟังเสียงน้ำไหล เสียงกระซิบ ของต้นไม้ดำมืด เสียงก้องหินแตกถล่ม และเสียงความวังเวงซึ่งแผ่คลุมอยู่เหนือ เสียงทั้งมวล เขารักภูเขา หรืออีกนัยหนึ่ง เขารักที่จะคิดถึงมันในเรื่องราว ทั้งหลายที่ได้ยินจากแดนไกล หว่าเวลานี้เขากำลังอยู่กับเหตุการณ์อันน่าวิตกของ มิเคิลเดิลเอิร์ธ เขาปรารถนาที่จะปลีกตัวจากความตึงเครียดนี้ไปหลบอยู่ในห้อง เงียบๆ ข้างเตาผิง

เขาเพเลียดัมที่ ถึงแม้ทหารโรมันจะควมม้าช้าๆ แต่ก็ไปกันโดยแทบไม่ หยุดพัก ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าเกือบสามวันเต็มอันเหนื่อยล้า เขาต้องขี่ม้าขึ้นๆ ลงๆ ผ่านช่องเขา ลัดเลาะหุบผายืดยาว และข้ามลำธารหลายสาย ช่วงใดที่ทาง ค่อนข้างกว้าง เขาจะย่างม้าเคียงข้างพระราชอาคมไม่ได้สังเกตเห็นว่ามิทหาร หลายคนลอบยิ้ม เมื่อเห็นทั้งสองควบขี่อาคมเคียงกัน สอบบิทยู่นบนหลังม้า ขนปุยสีเทาตัวน้อย ส่วนพระราชอาคมทรงม้าใหญ่สีขาว ยามนั้นเมอร์รี่จะ หลงถึงบ้านเกิดของเขาและความเป็นอยู่ของชาวไซร์ หรือไม่กี่ฟingersองค์ทรง เล่าตอบเรื่องแผ่นดินมาร์กและวีรชนในอดีต แต่ส่วนใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน

วันหลังสุดของการเดินทางนี้ เมอร์รี่อย่างมั่วอย่างเจียบกริบอยู่ตามลำพังเบื้องหลังพระราช และพยายามที่จะทำความเข้าใจกับภาษาโรฮันที่พูดเนิบๆ มีกังวาน ซึ่งเขาได้ยินทหารที่ตามมาข้างหลังสนทนากัน ดูเหมือนจะมีหลายคำในภาษานี้ที่เขาคุ้นหู แม้ว่าจะออกเสียงก้องและหนักกว่าคำซึ่งใช้อยู่ในโซร์ แต่กระนั้นก็ตามเขาไม่สามารถปะติดปะต่อให้เข้าใจได้ บางครั้งมีทหารร้องเพลงกังวานขึ้น เมอร์รี่จะรู้สึกเบิกบานใจ ถึงแม้ไม่เข้าใจความหมายของเพลงก็ตาม

อย่างไรก็ตาม เมอร์รี่รู้สึกเหงา และใกล้คำก็ยิ่งเหงา เขาสงสัยว่าบนโลกอันแปลกประหลาดใบนี้ ปีปปีนอยู่ที่ไหนหนอ และเกิดอะไรขึ้นกับอารากอร์น, เลโกลัส และกิมลี ทันใดนั้นใจก็หายวาบ เขานึกถึงโฟรโดกับแซมขึ้นมาทันที “ฉันลืมน้องคนนั้นเสียสนิท!” เขานึกตำหนิตัวเอง “สองคนนั้นสำคัญกว่าพวกเราที่เหลือทั้งหมด ฉันออกเดินทางมาเพื่อช่วยเหลือโฟรโด แต่เวลานี้ถ้าหากกับแซมยังมีชีวิตอยู่ ก็ต้องอยู่ไกลจากเราหลายร้อยไมล์” เมอร์รี่ตัวสั่นสะท้าน

“เรามมาถึงแฮร์โรว์เดลแล้ว!” เอโอแมร์เอ่ยขึ้น “ใกล้ถึงจุดหมายปลายทางเต็มที” กองทหารทั้งหมดหยุดพักพล ถนนซึ่งตัดออกจากโตรกผาแคบทอดขี้นลงไป แลเห็นหุบผาใหญ่วางเลือนอยู่ในความโหล່พลั่เบื้องล่างคล้ายมองจากหน้าต่างบานสูง มีแสงไฟเพียงดวงเดียวกะพริบอยู่ริมลำน้ำ

“การเดินทางครั้งนี้คงใกล้ยุติ” เซโอเดนตรัส “แต่ข้ายังต้องไปอีกไกลเมื่อคืนเป็นคืนเดือนเพ็ญ และเช้าวันพรุ่งนี้ข้าจะต้องควมมาไปที่เอโดรสเพื่อประชุมพล”

“หากฝ่าบาททรงฟังคำทักท้วงของหม่อมฉัน” เอโอแมร์กล่าวเสียงต่ำๆ “ฝ่าบาทก็ควรประทับอยู่ที่นั่นจนกว่าสงครามจะสงบ ไม่ว่าเราจะชนะหรือแพ้ก็ตาม”

เซโอเดนทรงยิ้ม “ไม่ได้! ลูกเอ๋ย ข้าขอเรียกเจ้าเช่นนี้ อย่าไปร่ายคำหวานแบบเวิร์มทั้งสี่หูคนแก่อ่างข้า!” ทรงยึดพระองค์ หันกลับไปทอดพระเนตรแถวทหารซึ่งเรียงรายหายไปในความโหล່พลั่เบื้องหลัง “มันดูราวจะยาวนานเหลือเกินนับจากวันที่ข้าควมมาไปชายแดนตะวันตก แต่ข้าไม่ขอแยกแยะกันบนไม้เท้าอีก

ถ้าเราพ่ายสงคราม มีประโยชน์อะไรที่ข้าจะซ่อนตัวอยู่บนภูเขา แต่ถ้าเราชนะ แม้ว่าข้าต้องตาย มันน่าเศร้านักหรืออะไรที่ข้าได้พลีชีพเพื่อมาตุภูมิ เอาเถิด พักเรื่องนี้ไว้ก่อน คืนนี้ข้าจะพักแรมบนต้นแฮร์โรว์ อย่างน้อยก็เป็นสายัณห์อันสงบ อีกวันหนึ่งที่เหลืออยู่ เราเร่งเดินทางต่อเถิด!”

ในแสงโพล์เพลซึ่งรอยตัวลงมา ทั้งหมดลงมาถึงหุบเขาเบื้องล่าง ณ ที่นี้ ลำน้ำลโนร์บอร์นไหลเลียบเข้าไปใกล้สันเนินด้านตะวันออกของหุบเขา และไม่ช้า ถนนที่ทอดลงเขาก็ตัดข้ามลำน้ำลโนร์บอร์นตรงท้องน้ำตื้นซึ่งสายน้ำไหลครวญคราง ผ่านกรวดหิน มีทหารเฝ้าทางข้ามลำน้ำไว้ เมื่อทั้งหมดเข้าไปใกล้ ทหารจำนวนหนึ่งกระโดดออกมาจากเงามืดหลังโขดหิน พอแลเห็นพระราชาร้องด้วยเสียงยินดีว่า “ราชาเธอเอเดน! ราชาเธอเอเดน! กษัตริย์มาร์กเสด็จกลับมาแล้ว!”

ครั้นแล้วมีทหารคนหนึ่งเป่าแตรเสียงดังยาว เสียงแตรสะท้อนเข้าไปในหุบเขา มีเสียงแตรอีกเสียงหนึ่งดังตอบ และมีแสงไฟกะพริบข้ามลำน้ำ

พริบตานี้มีเสียงหรมเปิดกึกก้องลงมาจากหุบเขาลึกที่ใดที่หนึ่งข้างบน ผสานกังวานเป็นเสียงเดียว และสะท้อนอิงอลไปตามสันเขา

จึงเป็นอันว่ากษัตริย์มาร์กได้เสด็จกลับจากสมรภูมิตะวันตกพร้อมด้วยชัยชนะมาถึงต้นแฮร์โรว์เชิงเทือกผาขาว พระองค์ทรงพบไพร่พลของพระองค์ที่เหลือชุมนุมรออยู่แล้ว ทันทีที่รับรู้การมาถึงของพระองค์ เหล่านายทัพก็ขี่ม้ามารับเสด็จที่ริมลำน้ำพร้อมกับนำข่าวสารจากแกนดัลฟมาทูล ดูนแฮร์ เจ้าขุนนางแห่งแฮร์โรว์เดลเป็นผู้นำขบวนมา

“ฝ่าบาท เมื่อรุ่งอรุณสามวันก่อน ม้าชาโดว์แพ็คซ์หือตะบึงจากตะวันตกมาที่เอโดรัส ท่านแกนดัลฟนำข่าวชัยชนะของพระองค์มาสร้างความปิติยินดีแก่เรา ทว่าท่านยังนำราชโองการมาแจ้งด้วยว่าให้พวกเราเร่งระดมพล หลังจากนั้นก็มีเงาดำบินโฉบบนเวหา”

“เงาดำบนเวหา?” เชโอเดนตรัส “เราก็ก็นั่นด้วยเหมือนกัน แต่นั่นเป็นคืนกลางดึกก่อนที่แกนดัลฟจะจากเรามา”

“เป็นไปได้พะยะค่ะ” ดูนแฮร์ตตอบ “ร่างดำมีดคล้ายนกดะพรหมซึ่งอาจจะเป็นตัวเดียวกันหรือชนิดเดียวกันบินผ่านมาที่เอโดเรสในเช้าวันนั้น ผู้คนต่างตัวลั่นด้วยความกลัว ด้วยว่าร่างประหลาดนั้นบินวนอยู่เหนือเมดูลูเซลด์ และเมื่อรอนโนบลงเหนือหลังคาพระราชวังก็ส่งเสียงร้องที่ทำให้หัวใจพวกเราแทบจะหยุดเต้น ท่านแกนดัล์ฟจึงเตือนพวกเรามิให้ชุมนุมกันในที่ๆ แต่ให้เคลื่อนพลมารอเฝ้าพระองค์ที่นั่นในหุบเขาภายใต้เทือกผาใหญ่ ท่านห้ามพวกเราจุดตะเกียงหรือไฟ ยกเว้นจำเป็นยิ่งเท่านั้น เราดำเนินการดังที่ท่านแกนดัล์ฟสั่งทุกประการ ท่านแกนดัล์ฟสั่งการอย่างเข้มแข็ง พวกเราเชื่อว่ามันเป็นไปตามพระประสงค์ของฝ่าบาท ในแฮร์โรว์เดลไม่เคยมีผู้พบเห็นนกดะพรหมน่าสะพรึงกลัวพวกนี้มาก่อนเลย”

“พวกเจ้าทำถูกต้องแล้ว” เชโอเดนตอบ “ข้าจะขึ้นไปบนค่าย และก่อนถึงเวลาเข้าพักนอน ขอให้พวกนายทัพนายกองทั้งหลายขึ้นไปพบข้า แจ้งให้ทุกคนมาพบข้าโดยเร็วที่สุด!”

ถนนตัดตรงไปทางตะวันออกข้ามหุบเขา ซึ่งเป็นช่วงที่หุบเขามีความกว้างไม่ถึงครึ่งไมล์ พุ่มหญ้าต่างๆ แผ่ราบอยู่รอบกาย มองเห็นเป็นสีเทาในความมืดที่ไร้อัตถ์ลงมา ทว่าเบื้องหน้า ณ ปลายสุดด้านตะวันออกของหุบเขา เมอร์รี่มองเห็นสันผาทะมึน ชายขอบของแก่นรากฎาเสตาร์คอร์น ซึ่งมีลำธารไหลเซาะผ่านมานับศตวรรษ

ทั่วพื้นราบของหุบเขามีไพร่พลชุมนุมอยู่แน่นขนัด บ้างจับกลุ่มอยู่ริมทางส่งเสียงโห่ร้องต้อนรับพระราชและทหารจากมณฑลตะวันตก แต่ทว่าด้านหลังมีกระโจมและที่พักตั้งเป็นระเบียบทอดยาวเรียงรายออกไป ม้าผูกหลักล้อมรั้วไว้เป็นแถวแนว มีกระโจมอาวุธและกองหอกทวนพุ่งขึ้นคล้ายยอดไม้แหลมที่เพิ่งแตกต้น เวลาค่ายพักทั้งหมดกำลังลับเลื่อนเข้าสู่เงามืด แม้จะมีลมยามดึกพัดเยือกมาจากภูเขาสูง หากทว่าไม่มีการจุดตะเกียงหรือก่อไฟให้สว่าง ทหารยามใส่เสื้อคลุมหนาเดินตรวจตราไปมา

เมอร์รี่สงสัยว่าทหารเหล่านี้มีจำนวนเท่าไร เขาจะเนตว์เลขไม่ถูกในแสงโพล์เพล้เช่นนั้น แต่คาดว่านี่เป็นกองทัพใหญ่ มีกำลังเรือนหมื่นเลยทีเดียว ระหว่างที่เขาเขม้นมองดูสองข้างทาง ขบวนของพระราชาก็มาถึงจอมผาด้านตะวันออกของหุบเขา ณ ที่นั้นถนนเริ่มตัดขึ้นเขาอย่างฉับพลัน เมอร์รี่เหว่งหน้ามองด้วยความพิศวง เขาอยู่บนถนนซึ่งมีลักษณะแปลกอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นผลงานอันน่าทึ่งของพวกมนุษย์ในสมัยดึกดำบรรพ์ ถนนนั้นตัดคดเคี้ยวขึ้นไปตามไหล่เขาคล้ายงูเลื้อย และทอดชันหักไปหักมารวกับชั้นบันได ชาวบ้านสามารถขี่ม้าขึ้นเขาและนำเกวียนเข็นขึ้นไปได้ ทว่าข้าศึกไม่สามารถบุกขึ้นโจมตีทางด้านนี้หากมีกำลังป้องกันอยู่บนภูเขา เว้นเสียแต่จะบุกมาทางอากาศ ทุกครั้งที่ถนนหักเลี้ยวจะมีรูปจำหลักหินขนาดใหญ่ตั้งอยู่ แกะสลักเป็นรูปมนุษย์ แขนขาเหว่เหว่ อยู่ในท่านั่งขัดสมาธิ กอดแขนลำไว้กับอกเหนือพุงใหญ่ กาลเวลาที่ผ่านเลยทำให้ใบหน้าของรูปหินบางรูปแตกกะเทาะหายไป เหลือเพียงโครงกระดูกของดวงตาซึ่งยังจ้องมองผู้ที่สัญจรผ่านไปมาอย่างเศร้าๆ พวกทหารโรมันแทบไม่เหลียวดูรูปหินเหล่านี้เลย เขาเรียกรูปจำหลักเหล่านี้ว่า มนุษย์ปูเกล และให้ความใส่ใจน้อยมาก ไม่มีพลังหรือความน่ากลัวใดๆหลงเหลืออยู่ในรูปหินเหล่านี้แล้ว ทว่าเมอร์รี่จ้องมองด้วยความพิศวงและรู้สึกสงสารขึ้นมาในใจ เมื่อแลเห็นรูปหินเหล่านี้ตั้งหมองหม่นอยู่ท่ามกลางแสงซมุกซมัว

หลังจากนั้นพักหนึ่ง เขาเหลียวกลับไปมองข้างหลังและพบว่า เขาขี่ม้าขึ้นมาเหนือหุบเขาประมาณหนึ่งร้อยฟุตแล้ว ต่ำลงไปเบื้องล่างยังมองเห็นแถวคดเคี้ยววางๆ ของกองทหารซึ่งกำลังข้ามลำน้ำและเรียงรายมาตามถนนมุ่งสู่ค่ายพักที่จัดเตรียมไว้ มีเพียงพระราชและผู้ติดตามเท่านั้นที่จะขึ้นไปบนภูเขา

ในที่สุดขบวนของพระราชาก็มาถึงหัวโค้งหักศอกแห่งหนึ่ง ถนนที่แล่นขึ้นเขามานั้นตัดเข้าไประหว่างชอกผาสูง แล้วทอดชันลาดเขาช่วงสั้นๆ อีกช่วงหนึ่ง ก่อนจะขึ้นสู่ทุ่งราบกว้างใหญ่ข้างบน มนุษย์ขนานนามที่ชื่อว่า ฟิริเอนเฟลด์ เป็นทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มบนภูเขาสูง เหนือห้วยลึกแห่งลำน้ำสโนว์บอร์น ฟิริเอนเฟลด์ทอดตัวอยู่ในโอบล้อมของเทือกผาใหญ่ ทางทิศใต้ติดกับเขาสตาร์คอร์น ส่วน

ทิศเหนือคือเขาไอเรนซากายอดแหลมขรุขระ ระหว่างเขาสองลูกนี้คือหน้าผาดำ ครีမ်ดิมอร์เบิร์ก หรือขุนเขาผีสิง พุ่งขึ้นไปเป็นผาสูงชันเต็มไปด้วยต้นสนสีดำ หน้าผาดังกล่าวเวลานี้อยู่เบื้องหน้าขบวนเสด็จพอดี พุงพิริเอนเฟลด์ถูกผ่าออกเป็นสองส่วนด้วยแนวก้อนหินใหญ่สองแถวซึ่งตั้งเรียงรายหายเข้าไปในความโหล่งลี้ใต้หุบไม้ ผู้ที่มีความกล้าพอจะเดินทางต่อไปตามถนนระหว่างแนวหินนั้น ไม่ช้าก็จะเป็นถึงดิมโสลท์ ดงไม้ดำครีမ်ใต้ผาครีမ်ดิมอร์เบิร์ก และเผชิญกับความน่าสะพรึงกลัวของเสาหินและปากทางเข้าอุโมงค์ต้องห้าม

นี่เองคือดันแฮร์โรว์อันมืดครีမ် ชุมชนของมนุษย์ในยุคดึกดำบรรพ์ นามของชาวเผ่าเหล่านั้นถูกลืมเลือนและไม่มีบทเพลงหรือตำนานเล่าขานถึงอีกแล้ว สถานที่นี้สร้างขึ้นเพื่ออะไร เป็นเมืองเมืองหนึ่ง หรือเป็นวิหารลับ หรือเป็นสุสานของกษัตริย์ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้ ชาวเผ่าดึกดำบรรพ์สร้างที่นี้ขึ้นในยุคแห่งความมืด ก่อนจะมีนาวาแล่นข้ามมหาสมุทรมาถึงชายฝั่งตะวันตก หรือก่อนที่อาณาจักรกอนดอร์ของพวกดูเนไดน์จะถูกสร้างขึ้น แต่บัดนี้ชาวเผ่าดังกล่าวล้มหายตายจากไปหมดแล้ว เหลือเพียงรูปสลักโบราณของมนุษย์บูเกลนั่งเฝ้าอยู่ที่หัวโค้งทางขึ้นภูเขาทุกๆ โค้ง

เมอร์รี่จ้องดูก้อนหินซึ่งตั้งเรียงรายอยู่สองฝั่งถนน ก้อนหินสีดำกร่อนแตกผ่น บางก้อนเอนเอียง บางก้อนล้มเคঁเก้ บ้างก็แตกหักพังมองดูคล้ายเขี้ยวฟันส่ายสองแถว เมอร์รี่นึกสงสัยว่าก้อนหินพวกนี้มีไว้ทำไม และเขาหวังว่าพระราชองไม่เสด็จตามแนวก้อนหินไปสู่ความมืดเบื้องหน้า ครั้นแล้วเขาก็เห็นว่ามิเต็นท์และกระโจมกางอยู่เป็นกลุ่มๆ ตลอดสองฝั่งถนน แต่ตั้งห่างออกมาจากแนวหุบไม้และถอยลึกจากขอบหน้าผา จำนวนมิเต็นท์และกระโจมทางขวามีมากกว่า เพราะเป็นด้านที่พุงพิริเอนเฟลด์กว้างขวางกว่า ส่วนทางซ้ายมีหุบกระโจมเล็กกว่า ตรงกลางมีกระโจมสูงตั้งอยู่ ทหารนายหนึ่งขี่ม้าจากกระโจมนี้ออกมารับเสด็จ แล้วทั้งหมดก็เลี้ยวลงจากถนน

เมื่อเข้าไปใกล้ เมอร์รี่จึงเห็นว่าทหารผู้นั้นเป็นหญิง เปียยาวของนางทอดประกายอยู่ในแสงหม่นมัว แต่นางสวมหมวกเกราะและสวมชุดท่อนบนคล้าย

นักรบ พร้อมกับคาดดาบเล่มหนึ่ง

“จงเจริญ ราชนัแห่งมาร์ก!” นางร้อง “หม่อมฉันยินดียิ่งเพคะในการเสด็จกลับของพระองค์”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ เอโอวิน” เชโอเดนรับสั่งถาม

“เรียบร้อยดีเพคะ” นางตอบ แต่เมอร์ริวู้สีกว่าน้ำเสียงของนางมีพิรุณ เขาคงต้องคิดว่านางฟังผ่านการร้องไห้มาเมื่อครู่ ถ้าเขาปลงใจเชื่อได้ว่าบุคคลผู้มีใบหน้าอันเด็ดเดี่ยวเช่นนี้จะร้องให้เป็น “ทุกอย่างเรียบร้อยดีเพคะ น่าเห็นใจพวกราษฎรยิ่งที่ต้องพลัดพรากจากบ้านเรือนอย่างกะทันหัน มีเหตุขลุขลักขัดแย้งกันบ้าง เนื่องจากแคว้นเรว่วงเว้นศึกสงครามมานานนับตั้งแต่อพยพมาจากทุ่งทางเหนือ แต่หาว่าไม่มีเหตุร้ายใดๆเกิดขึ้นเพคะ ตอนนี้ทุกสิ่งเรียบร้อยดีดังที่ฝ่าบาททอดพระเนตรเห็น หม่อมฉันได้จัดที่ประทับไว้แล้ว เพราะได้ทราบว่ฝ่าบาทจะเสด็จมา รวมทั้งกำหนดเวลาการเสด็จเพคะ”

“ถ้าเช่นนั้นอารากอร์นก็มาที่นี่ เขายังอยู่หรือเปล่า”

“เขาจากไปแล้วเพคะ” เอโอวินกล่าวพลางเบือนหน้าไปมองภูเขาเมิดครีมหางทิศตะวันตกเฉียงใต้

“เขาไปที่ไหน” เอโอแมร์ถาม

“น้องไม่ทราบ” นางตอบ “เขามาถึงตอนค่ำและขี่ม้าออกไปเมื่อเช้าวานวานก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือยอดเขา เขาจากไปแล้ว”

“เจ้าดูเศร้าเหลือเกิน หลานรัก” เชโอเดนตรัส “เกิดอะไรขึ้น บอกลูกมาเถิดว่าเขาพูดถึงทางสายนั้นหรือเปล่า” พระองค์ทรงชี้ไปตามแนวหินดำมืดสองแนวที่ทอดไปสู่ดวิมอร์เบิร์ก “อุโมงค์ผี?”

“เพคะ หลูกระหม่อมลง เขาบอกหม่อมฉัน” เอโอวินตอบ “แล้วเขาก็เดินทางไปสู่เงามืดซึ่งไม่มีผู้ใดรอดชีวิตกลับมาได้ หม่อมฉันไม่สามารถหว่านล้อมให้เขาเลิกล้มความตั้งใจ เขาจากเราไปแล้วเพคะ”

“ถ้าเช่นนั้นเราและเขาคงต้องแยกทางกัน” เอโอแมร์พูด “เขาไปตามทางของเขา ส่วนเราต้องทำศึกโดยปราศจากเขา และความหวังของเราก็คงถอยลง”

ทั้งหมดอย่างม้าผ่านฟุ่มไม่รักและกอดหญ้าโดยมิได้สนทนากันอีก จนกระทั่งมาถึงพลับพลาที่ประทับ ที่นั่นเมอร์รี่พบว่าทุกสิ่งถูกจัดเตรียมไว้อย่างพร้อมพรั่ง และตัวเขาเองก็มิได้ถูกลืมแต่อย่างใด มีเต็นท์เล็กๆ กางขึ้นสำหรับเขาอยู่ติดกับพลับพลาที่ประทับ เขานั่งอยู่ตามลำพังในเต็นท์นั้น ขณะที่พวกทหารเดินผ่านไปผ่านมาเพื่อเข้าเฝ้าและทูลหรือกับพระราชามีดคำแล้ว ยอดเขาซึ่งมองเห็นสลัวๆ ทางทิศตะวันตกมีดาวขึ้นระยิบระยับ แต่ทางตะวันออก ท้องฟ้ามืดมิดและเว้งว้าง แนวนหินสองแนวค่อยๆ มีดหม่นลงจนมองไม่เห็น ทว่ายังคงทอดตัวอยู่เบื้องหน้าดำทึบอยู่ในความสลัวราง แฝงอยู่ในเงามืดอันไพศาลใต้หน้าผาตวิมอร์เบิร์ก

“อุโมงค์ฟี” เขาพึมพำกับตัวเอง “อุโมงค์ฟี? ทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไรกัน เพื่อนๆจากฉันไปหมดแล้ว ทุกคนต่างเดินทางไปสู่ภัยอันตราย ลุงแกนดัล์ฟและบีบบิ้นไปเผชิญศึกใหญ่ทางตะวันออก โพรโดกกับเจ้าแซมปามอร์ดอร์ สไตรเตอร์, เลโกลัส และกิมลี เดินทางไปอุโมงค์ฟี แต่อีกไม่ช้าหรือคงจะถึงตาฉันบ้าง อยากรู้จริงว่ามนุษย์พวกนี้กำลังพูดคุยอะไรกันอยู่ และพระราชามีพระประสงค์จะทำสิ่งใดต่อไป เพราะว่าฉันจะต้องตามเสด็จพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง”

ในความคิดคำนึงอันหดหู่เหล่านี้เอง เมอร์รี่พลันระลึกขึ้นมาได้ว่าเขาหัวเลื้อเกิน เขาลุกขึ้นเพื่อไปดูว่ามีใครในค่ายพักน่านพิศวงนี้รู้สึกเช่นเดียวกับเขาบ้าง แต่ในวินาทีนั้นเองมีเสียงแตรดังขึ้น ทหารนายหนึ่งเข้ามาเชิญเขา ท่านราชองครักษ์ เข้าไปรอเข้าเฝ้า ณ พลับพลาที่ประทับ

ตอนในของพลับพลาแบ่งพื้นที่ಯ່อมๆ ตอนหนึ่ง กั้นไว้ด้วยม่านปักเป็นลวดลายและมีแผ่นหนังปูลาดพื้น เชื้อโอเดนประทับอยู่ที่โต๊ะเล็กตัวหนึ่ง พร้อมด้วยด้วยเอโอแมร์, เอโอวิน และดูนแฮร์ ชูนางแห่งแฮร์โรว์เดล เมอร์รี่ยืนอยู่ข้างพระที่นั่งเพื่อถวายการรับใช้ จนกระทั่งสักครู่หนึ่งกษัตริย์เผ่าทรวงต้นจากวงศ์ความครุ่นคิด หันมาหาเมอร์รี่พร้อมกับแย้มพระสรวล

“แล้วกัน ท่านเมอเรียด็อค!” พระองค์ตรัส “โชนจึงมายืนเช่นนี้ ตราบใด

ที่ข้ายังอยู่ในแผ่นดินของข้า จงมานั่งข้างๆข้าและทำให้รู้สึกเบิกบานใจด้วยการเล่าเรื่องราวสนุกๆเถิด”

เมอร์รี่ได้ที่นั่งติดกับพระราชาทงด้านซ้ายมือ ทว่าไม่มีใครขอฟังเรื่องจากเขา อันที่จริงมีการสนทนากันน้อยมากบนโต๊ะเสวย ส่วนใหญ่ต่างรับประทานและดื่มอย่างเงียบๆ จนในที่สุดเมอร์รี่จึงรวบรวมความกล้า ถามคำถามซึ่งทราบอยู่ในจิตใจเขา

“ฝ่าบาท ข้าพระองค์ได้ยินผู้คนเอ่ยถึงอุโมงค์ผีมาสองครั้งแล้ว” เมอร์รี่ทูลถาม “สถานที่นั้นคืออะไรพะยะค่ะ แล้วสไตรเดอร์ ข้าพระองค์หมายถึงลอร์ดอารากอร์น เขาจากพวกเราไปที่ไหนหรือพะยะค่ะ”

พระราชาทรงถอนพระทัย แต่มิได้ให้คำตอบ จนกระทั่งเอโอเมอร์เอ่ยขึ้นในที่สุดว่า “เราไม่ทราบในข้อนั้น และพวกเราเองก็มีความกังวลใจเช่นกัน” เขาพูด “แต่สำหรับอุโมงค์ผีที่ท่านเอ่ยถึง ท่านเองได้ย่างก้าวขึ้นมาบนบันไดขั้นแรกของสถานที่แห่งนั้นแล้ว มิได้ ข้าหาได้เอื้อนเอ่ยสิ่งอันเป็นลางอัปมงคลไม่! ถนนที่เราเดินทางขึ้นเขามาคือทางไปสู่ปากอุโมงค์ที่ว่านั้น ซึ่งอยู่เบื้องหลังดิมโสลท์ แต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่ามီးอะไรอยู่หลังปากอุโมงค์นั้น”

“ไม่มีผู้ใดรู้” เอโอเดนตรัส “แต่มีการเล่าขานไว้ประปรายในตำนานเก่าๆ ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีผู้คนเอ่ยถึงแล้ว หากตำนานเก่าๆเหล่านี้ซึ่งเล่าสืบต่อกันลงมาจากบิดาสู่บุตรในราชสกุลเออร์ลเป็นความจริง ปากถ้ำภายใต้ผาตวิมอร์เบิร์กคือทางเข้าสู่อุโมงค์ลับแห่งหนึ่ง ซึ่งทอดลึกลงไปใต้ภูเขาทะลุออกสู่ปลายทางที่โหลลึกแห่ง แต่ไม่เคยมีผู้ใดกล้าย่างกรายเข้าไปเพื่อค้นหาความลับของมัน นับตั้งแต่เจ้าชายบัลดอร์ โอโรสแห่งเบรโก เสด็จเข้าไปในปากถ้ำนั้นและไม่ได้กลับออกมาอีกเลย เจ้าชายบัลดอร์ทรงประกาศก้องว่าจะเสด็จเข้าไปที่นั่นระหว่างที่ดื่มเมรัยจากแตรในพระราชพิธีงานเลี้ยงซึ่งพระบิดาทรงจัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวังทองเมดูเซลต์ที่เพิ่งก่อสร้างเสร็จ พระองค์มิได้เสด็จกลับมาสู่บัลลังก์รัชทายาทอีกเลย

“ผู้คนกล่าวกันว่ามิวิญญาณจากยุคมืดเฝ้าอุโมงค์อยู่ และไม่ยินยอมให้

มนุษย์ผู้ใดล่วงล้ำเข้าไปในห้องหอลับนั้น แต่บางครั้งก็มีผู้เห็นดวงวิญญาณออกมาจากปากอุโมงค์นั้นคล้ายเงามืดมัวและเดินทางลงมาตามถนนแนวหิน เมื่อนั้นชาวบ้านในแฮร์โรว์เดลจะรีบปิดประตูหน้าต่างลงกลอนและซ่อนตัวด้วยความหวาดผวา แต่วิญญาณเหล่านี้ออกมาปรากฏตนน้อยมาก และจะมาเฉพาะในยามที่มีเหตุอาเพศนานๆ ครั้ง”

“แต่ในคืนเดือนมืดเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง” เลดีเอโอวินเอ่ยต่อด้วยเสียงแผ่วต่ำ “ชาวบ้านในแฮร์โรว์เดลรำลึกกันว่ามียุคกลุ่มคนประหลาดเดินทางผ่านมา คนกลุ่มนั้นมาจากไหนไม่มีใครรู้ แต่พวกเขาควมมาขึ้นไปตามถนนแนวหิน แล้วหายเข้าไปในภูเขาราวกับจะเร่งรุดไปยังที่นัดหมาย”

“เหตุใดอารากอร์นจึงจำเป็นต้องไปที่นั่น” เมอร์ริธาม “ท่านพอจะอธิบายเรื่องนี้ได้ว่การะไร”

“เวลานี้ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินมนุษย์สามารถเข้าใจจุดประสงค์ของเขาได้” เอโอแมร์ตอบ “เว้นเสียแต่เขาจะเคยเล่าให้ท่านฟังในฐานะมิตรสหายเป็นการส่วนตัว”

“ดูเหมือนเขาจะเปลี่ยนไปมาก นับแต่ครั้งแรกที่ข้าพบเขาที่วังทอง” เอโอวินพูด “เขาดูเคร่งเครียดและแก่ขึ้น ข้าคิดว่าเขาคงจะสติวิปลาสไป คล้ายผู้ซึ่งวิญญาณเรียกหา”

“นั่นอาจเป็นไปตามลิขิต” เกโอเดนตรัส “ข้าสังหรณ์ใจว่าข้าคงไม่ได้พบเข่อีก ทว่าเขาคือเลียดกษัตริย์ผู้มีชะตาชีวิตอันสูงส่ง จงสบายใจในข้อนี้เถิดหลานรัก เพราะว่าเจ้าดูเหมือนจะต้องการคำปลอบประโลมใจในความเศร้าที่เกิดจากอาคัณตฤกะผู้นี้ มีเรื่องเล่าขานกันว่า เมื่อครั้งที่พวกเราอพยพลงมาจากทางเหนือ ได้มีการเดินทางสำรวจขึ้นไปตามลำน้ำสโนว์บอร์นเพื่อค้นหาที่หลบภัยอันมั่นคงสำหรับใช้ในยามสงคราม ราชาเบรโกและพระโอรสบัลดอร์ได้บินขึ้นมาถึงเขาหลบภัยแห่งนี้ และเดินทางต่อไปจนถึงปากอุโมงค์ ที่หน้าอุโมงค์นั้นเองมีชายชราผู้หนึ่งแก่เฒ่าจนเกินกว่าจะบอกอายุได้ ครั้งหนึ่งเขาคงมีร่างสูงสง่า แต่ได้แก่หง่อมลงจนดูคล้ายก้อนศิลา อันที่จริงทั้งราชาเบรโกและพระโอรสต่าง

เข้าพระทัยว่าเขาเป็นก้อนหิน ชายชราไม่ขยับเขยื้อนเอื้อนเอ่ยอันใดเลย จนกระทั่งทั้งสองพระองค์เกือบจะผ่านเขาเข้าไปในอุโมงค์ ครั้นแล้วมีเสียงดังออกมาจากเขา แต่ดูคล้ายกับว่าเสียงนั้นดังมาจากพื้นดิน ทั้งสองพระองค์ประหลาดใจที่ได้ยินเสียงนั้นกล่าวว่าเป็นภาษาตะวันตกว่า *อุโมงค์นี้ห้ามเข้า*

“ทั้งสองพระองค์หยุดชะงักและมองดูชายชราผู้นั้น จึงเห็นว่าเขาเป็นมนุษย์ แต่ทว่าชายชรามิได้มองตอบ *อุโมงค์นี้ห้ามเข้า* เสียงของเขาดังขึ้นซ้ำสอง นี่คือนทางแห่งมรณชนเท่านั้น เหล่าดวงวิญญาณคือผู้เฝ้ารักษาจนกว่าจักถึงวันเวลาที่มิผู้พยากรณ์ไว้ *อุโมงค์นี้ห้ามเข้า*”

“เวลานั้นจักมาถึงเมื่อใด บัลดอร์ถาม ทว่าพระองค์มิได้รับคำตอบ ด้วยว่าชายชราผู้นั้นลุ่มลงสิ้นใจในฉับพลันต่อหน้าพระองค์ นอกจากเรื่องนี้แล้ว พวกเราไม่ทราบเรื่องราวอื่นๆ ของชาวเขาโบราณที่เคยอาศัยอยู่ในแถบนี้อีกเลย แต่อาจจะเป็นไปได้ว่าเวลาที่พยากรณ์ไว้ได้มาถึงในที่สุด และอารากอร์นอาจจะเข้าไปในอุโมงค์นั้นได้”

“แต่เราไม่มีทางทราบได้ว่าเวลาที่พยากรณ์ไว้มาถึงจริงหรือไม่ เว้นแต่เราจะลองเสี่ยงเดินเข้าไปในอุโมงค์” เอโอแมร์ทูล “หม่อมฉันไม่ขอเข้าไปที่นั่น แม้จะมีกองทัพมอร์ดอร์ทั้งกองทัพตั้งมั่นอยู่เบื้องหน้าหม่อมฉันและเหลือหม่อมฉันยืนรับศึกแต่เพียงผู้เดียวโดยไร้ที่หลบภัย อนิจจา ไม่น่าที่ความวิปัสสาจักเกิดกับบุรุษผู้มีหัวใจอันยิ่งใหญ่ในยามอันวิฤติเช่นนี้ เวลานี้เรามีภูตผีปีศาจออกมาเพ่นพ่านมากพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องลงไปสาธยายถึงใต้พิภพ สงครามใกล้จะระเบิดเต็มที่”

เขาหยุดพูด ในวินาทีนั้นมีเสียงหนึ่งดังขึ้นนอกพลับพลา มีเสียงหนึ่งเอ่ยพระนามของเฮโอเดน และมีเสียงทหารยามร้องตอบ

สักครู่หนึ่งหัวหน้ายามก็แหวกม่านเข้ามา “มีบุรุษผู้หนึ่งอยู่ที่นั่นพะยะค่ะ เป็นม้าเร็วมาจากกอนดอร์ เขาขอเข้าเฝ้าพระองค์เป็นการด่วน”

“ให้เขาเข้ามา!” เฮโอเดนตรัส

ชายร่างสูงผู้หนึ่งเดินเข้ามา เมอร์รี่ถอยผละแล้วร้องอุทาน ชั่วแวบหนึ่ง เขาคิดว่าโบโรเมียร์พีนคินชิพขึ้นมา ครั้นแล้วเขาจึงเห็นว่านั่นไม่ใช่โบโรเมียร์ ชายผู้นั้นเป็นคนแปลกหน้า แต่ดูคล้ายโบโรเมียร์ราวกับเป็นญาติกัน ร่างสูง ผีงผายและมีดวงตาสีเทา เขาสวมชุดสีมัว มีเสื้อคลุมสีเขียวเข้มคลุมทับเกราะอ่อนชั้นดี ที่ด้านหลังห่มวกเกราะมีเครื่องหมายดาวสีเงินเล็กๆ เขาถือลูกศรมาดอกหนึ่ง ติดขนนกสีดำ ตัวศรทำด้วยเหล็กกล้า แต่ที่หัวศรนั้นทาสีแดง

เขายกกายลงถวายศรแก่เธโอเดน “จงเจริญพะยะคะ เจ้าเหนือหัวแห่งโรเฮียร์ริม มิตรแห่งกอนดอร์!” เขากราบพูล “ข้าพระองค์คือเฮียร์กอน ม้าเร็วจากลอร์ดเดเนธอร์ ข้าพระองค์นำสัญญาณคึกนี้มาพูลถวายฝ่าบาท กอนดอร์กำลังเผชิญกับสถานการณ์วิกฤติ ชาวโรเฮียร์ริมเคยช่วยเรามาหลายครั้งหลายครา ทว่าบัดนี้ลอร์ดเดเนธอร์ขอร้องให้ฝ่าบาทส่งกำลังทัพทั้งหมดมาช่วยหนุนเราโดยด่วน หากไม่แล้วกอนดอร์อาจจะต้องพ่ายศึก”

“ศรแดง!” เธโอเดนทรงอุทาน กำศรในพระหัตถ์แน่น ประหนึ่งผู้ได้รับข่าวสารอันเป็นที่คาดหมายมานาน แต่ทว่ายังอดมิได้ที่จะหวาดผวามือเข้านั้น มาถึง พระหัตถ์ของพระองค์สั่นเทา “นับตั้งแต่เราลี้มตามาตุโลก ศรแดงไม่เคยปรากฏในแผ่นดินมาร์ก! ในที่สุดมันก็มาปรากฏจริงนี่ ลอร์ดเดเนธอร์ต้องการกำลังหนุนจากเราอย่างเต็มกำลังและโดยเร่งด่วนสักเพียงใด”

“สองข้อนี้ฝ่าบาทย่อมทราบดีด้วยพระองค์เองพะยะคะ” เฮียร์กอนพูลตอบ “ทว่าอีกไม่นานมินาสติริธอาจจะถูกปิดล้อม เว้นเสียแต่พระองค์ทรงมีกำลังพลมากพอที่จะตะลุยฝ่าพวกข้าศึก ท่านลอร์ดขอร้องให้ข้าพระองค์กราบพูลฝ่าบาทว่า กำลังทหารอันแข็งแกร่งของชาวโรเฮียร์ริมควรเข้าไปตั้งมั่นอยู่ภายในกำแพงนครก่อนพวกเราจะถูกปิดล้อมพะยะคะ”

“แต่ลอร์ดเดเนธอร์ทราบดีว่าเราเป็นอัศวินที่ถนัดการรบพุ่งบนหลังม้าและในทุ่งโล่ง นอกจากนั้นกำลังพลของเราก็กะจัดกระจาย เราต้องการเวลารวบรวมพล จริงหรือไม่ เฮียร์กอน ทว่าท่านเจ้านครมินาสติริธล่วงรู้เหตุการณ์ความเป็นไปต่างๆ ลึกซึ้งกว่าที่ปรากฏ เพราะในยามนี้เราเองก็มีศึก ดังที่เจ้าคงจะเห็นเรา

ตระเตรียมพล ท่านแกนดัล์ฟพอมตเทามาที่แคว้นเรา เวลานี้เรากำลังเร่งระดมทัพเพื่อไปทำศึกทางตะวันออก”

“ท่านลอร์ดเล็งเห็นหรือคาดการณ์สิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์ไม่ทราบได้พะยะค่ะ” เอียร์กอนทูล “แต่สถานการณ์ของเราเข้าตาจนเต็มที ท่านลอร์ดมีบางอาการใด ๆ มายังฝ่าบาท หากแต่เพียงขอร้องให้ทรงรำลึกถึงสัมพันธไมตรีอันยาวนานและคำมั่นสัญญาระหว่างสองแผ่นดิน ฝ่าบาททรงมีสิทธิ์ตัดสินพระทัยอย่างเต็มเปี่ยมทุกประการเพื่อประโยชน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์เอง เราได้รับรายงานมาว่ามีเจ้าผู้ครองหลายแคว้นนำทัพจากบูรพาทิตมาสามีกัดดีมอร์ดอร์ จากเหนือลงมาจนถึงทุ่งดากอร์ลัดดีมีการปะทะกันประปราย และมีข่าวลือว่าจะเกิดสงครามใหญ่ นครบาราดริมกำลังเคลื่อนไหวยู่ทางภาคใต้ เมืองชายฝั่งทะเลของเราต่างหวั่นเกรงศึก จึงส่งกำลังหนุนมาน้อยเต็มที ฝ่าบาททรงเร่งดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเถิดพะยะค่ะ! ด้วยว่าปรกาการแห่งมินาสทริธจะเป็นที่ตัดสินชะตากรรมแห่งยุคสมัยของเรา ถ้าพวกเขายับยั้งข้าศึกไว้มิได้ กระแสธารศึกก็จะไหลบ่าท่วมทันห้องทุ่งอันงดงามของโรฮัน และแม้กระทั่งเขาหลบภัยแห่งนี้ก็อาจรอดปลอดภัยได้พะยะค่ะ”

“ชาวที่เจ้าว่ามาน่าหนักใจยิ่ง” เชโอเดนตรัส “แต่เราพอจะคาดการณ์ล่วงหน้าได้บ้างแล้ว จงกลับไปแจ้งท่านลอร์ดเดเนธอร์ว่า แม้นโรฮันจะแคล้วภัยศึกนี้ เรายังจะนำทัพไปช่วยกอนดอร์ แต่เราเสียไพร่พลไปมากในการทำศึกกับซารูมานพอมตคดซ้อนนั้น อีกทั้งเรายังต้องระวังชายแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือ ถ้าข่าวสารของท่านเดเนธอร์เป็นความจริง มอร์ดอร์คงบุกกระหน่ำมินาสทริธด้วยทัพใหญ่เต็มอัตราศึก และส่งกองกำลังมหาศาลข้ามแม่น้ำใหญ่ลงมาเหนือประตูราชัน

“ทว่าโรฮันจะไม่ดำเนินกลยุทธ์ตั้งรับดังเช่นที่แล้วมา เราจะจัดทัพไปกอนดอร์ การประชุมพลกำหนดให้มีขึ้นในวันพรุ่งนี้ เมื่อทุกอย่างพร้อมสรรพ เราจะส่งรี้พลหนึ่งหมื่นความม้าข้ามทุ่งไปรับมือข้าศึกของกอนดอร์ จำนวนพลอาจพร่องลงในยามนี้ เพราะเราไม่อาจทิ้งบ้านเมืองไว้โดยไร้กำลังป้องกัน แต่เรา

จะนำทหารไปไม่ต่ำกว่าหกพันคน จงแจ้งแก่ลอร์ดเดเนธอร์ว่ากษัตริย์มาร์กจะเสด็จไปกอนดอร์ด้วยพระองค์เอง แม้ว่าเราจะได้กลับคืนมาตามกฎหมายก็ตามที ทว่าหนทางยาวไกล และทั้งคนทั้งม้าต้องไปให้ถึงที่นั่นในสภาพที่พร้อมจะโรมรันเข้าศึก นับจากอรุณรุ่งพຼ່ງนี้ไปเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เจ้าจะได้ยินเสียงกองทัพโรมันก้องอยู่ทางเหนือ”

“หนึ่งสัปดาห์!” เฮียร์กอนร้อง “เราจำต้องรอพะยะค่ะ หากมีอาจเร่งให้เร็วกว่านี้ได้ ทว่าในอีกเจ็ดวันนับจากนี้ ฝ่าบาทอาจพบเพียงซากเมืองของเรา ถ้าไม่มีกำลังหนุนจากที่อื่นมาช่วย แต่กระนั้นอย่างน้อยฝ่าบาทอาจจะทรงได้ขับไล่พวกออร์คและนักรบผิวดำที่กำลังฉลองชัยชนะออกไปจากปราสาทชาวพะยะค่ะ”

“นั่นก็ดีกว่าเราไม่ลงมือทำอะไรเลย!” เชโอเดนตรัส “แต่ตัวเราเองเพิ่งกลับมาจากศึกและการเดินทางไกล เราขอตัวไปพักผ่อน คินนี่เจ้าจงพักอยู่เสียที่นี่ พຼ່ງนี้เจ้าจะได้ชมการประชุมพลโรมัน แล้วเดินทางกลับอย่างมีกำลังใจด้วยภาพที่เห็น ข้าห้อมารวดเร็วขึ้นเพราะได้หยุดพัก ในตอนเช้าสมองของคนเรา ย่อมโลดแล่นได้ดีที่สุด คำมิดเช่นนี้ ความคิดอ่านอาจตื้อตัน”

ตรัสแล้วพระราชาทรงลุกขึ้น และทุกคนต่างลุกขึ้น “จงไปพักผ่อนกันได้ และขอให้หลับสบาย ส่วนท่านเมอเรียด็อค คินนี่ข้าไม่มีกิจจะเรียกใช้ แต่จงเตรียมตัวให้พร้อมทันทีที่ดวงอาทิตย์ขึ้น”

“พะยะค่ะฝ่าบาท” เมอร์รี่ทูล “ให้ข้าพระองค์ตามเสด็จไปอุโมงค์ผีก็ยิ่งไหวพะยะค่ะ”

“อย่าเอ่ยคำอับมงคลนั้น!” พระราชาตรัส “เพราะอาจมีเส้นทางมากกว่าหนึ่งสายที่เรียกขานเช่นนั้นได้ แต่อย่างไรก็ดี ข้ายังไม่ได้บอกเลยว่าข้าอนุญาตให้เจ้าไปด้วย ราตรีสวัสดิ์!”

“เราจะไม่ยอมถูกทิ้งไว้ รอให้คนมาเรียกหาตอนที่พวกเขากลับมาหรอกนะ!” เมอร์รี่พูด “เราจะไม่ยอมถูกทิ้ง ไม่ยอมเด็ดขาด” เขาท่องประโยคนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งหลับพล็อยไปในที่สุด

เขารู้สึกตัวเมื่อมีคนมาปลุก “ตื่นเถอะ ตื่น ท่านโฮลบีทลา!” ชายคนนั้นร้อง ในที่สุดเมอร์รี่ก็สะดุ้งตื่นจากความฝัน ลูกขึ้นมานั่ง ดูเหมือนยังไม่สว่างเลย เขานึก

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถาม

“พระราชินีให้ท่านเข้าเฝ้า”

“แต่ตะวันยังไม่ขึ้นเลยนี่นา”

“ใครว่าละ วันนี้ไม่มีดวงอาทิตย์ขึ้น ท่านโฮลบีทลา ไม่มีดวงอาทิตย์ขึ้นอีกแล้วได้เมฆหมอกหนาทึบนี้ แต่เวลาก็กังเดินต่อไป ถึงแม้จะไม่มีความหวังก็ไม่มีดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว”

เมอร์รี่รับสวมเครื่องแต่งตัว พลาถมองออกไปดูข้างนอก โลกมืดครึ้มลงทุกขณะ อากาศขมุกขมัวและทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นสีเทาที่มัวมาจากเงาทั่วบริเวณมีแต่ความเงียบ มองไม่เห็นเมฆบนท้องฟ้า หากแต่ปรากฏอยู่ลิบๆ ทางตะวันตก ความมืดกำลังคืบคลานแผ่ปลายนิ้วคลุมท้องฟ้าไปเรื่อยๆ โดยมีแสงรางๆ โพล่ลอดออกมาระหว่างนิ้วมือนั้น ท้องฟ้าเหนือศีรษะดูเหมือนหลังคาหนักอึ้ง มืดทึบและเว้งว้าง แสงสว่างดูจะหม่นมัวลง หาได้รุ่งรางขึ้นไม่

เมอร์รี่มองเห็นทหารมากมายยืนเกาะกลุ่มซุ่มซ่อนกันดูพร้อมกับส่งเสียงพึมพำ ทุกคนสีหน้าเศร้าหมองและบางคนก็ดูหวาดกลัว เมอร์รี่เดินไปเข้าเฝ้าด้วยจิตใจห่อเหี่ยว เฮียร์กอนนำเร็วจากกอนดอร์มาถึงพลับพลาที่ประทับก่อนเขาข้างๆ มีชายอีกผู้หนึ่งยืนอยู่ รูปร่างลักษณะคล้ายเฮียร์กอนและสวมเครื่องแบบเหมือนกัน หากแต่สั้นทัดกว่า ขณะที่เมอร์รี่ก้าวเข้าไป ชายผู้นั้นก็กราบพูลพระราชาวา

“สิ่งที่เห็นนี้มาจากมอร์ดอร์พะยะค่ะ ฝ่าบาท” เขาพูล “เกิดขึ้นเมื่อค้ำวันวานยามตะวันตกดิน ข้าพระองค์อยู่บนเขาในมณฑลอิสต์โฟลด์ของพระองค์แลเห็นความมืดลอยข้ามท้องฟ้ามา ตลอดคืนข้าพระองค์ขี่ม้ามาโดยมีเมฆมืดกลืนกินดาวบนท้องฟ้าตามมาเบื้องหลัง ตอนนั้นเจ้าเมฆดำมหึมากลุ่มนี้ปกคลุมไปทั่วบริเวณจากที่นี่ไปจนถึงเทือกเขาเงา และมืดขึ้นเรื่อยๆ ทุกขณะ สงคราม

ระเบิดแล้วพะยะค่ะ”

พระราชาทรงนิ่งไปชั่วครู่ แล้วจึงรับสั่งว่า “ในที่สุดสงครามก็จะเปิด มหาสงครามใหญ่แห่งยุคสมัยของเรา สงครามซึ่งอาจทำให้หลายสิ่งต้องถึงกาล ดับสูญ แต่อย่างน้อยที่สุดเราก็ไม่จำเป็นต้องอำพรางตนอีกต่อไป เราจะยาตราทัพ ตรงไปกอนดอร์โดยเร็วที่สุดอย่างเปิดเผย การประชุมทัพจะต้องกระทำโดยทันที ไม่อาจรั้งรอผู้ใดช้าอยู่ได้ ที่มินาสทิริรมีเสียงระฆังพร้อมหรือไม่ เพราะหากเรา ต้องเร่งเดินทัพ เราก็ไม่อาจขณล้มภาระหนักติดตัวไปได้ นอกจากอาหารและ น้ำดื่มพอไปให้ถึงสนามรบเท่านั้น”

“เราสำรองเสียงจำนวนมากไว้นานแล้วพะยะค่ะ” เฮียร์กอนทูล “ทรง เร่งทัพไปโดยเร็วที่สุดเถิดพะยะค่ะ!”

“สั่งทหารแถว เอโอเมอร์” เรโอเดนมีบัญชา “เรียกประชุมพล!”

เอโอเมอร์ออกไป ลักพักเสียงตราก็แผดก้องขึ้นทั่วหุบเขา และมีเสียงตร่าตอบมาจากที่อื่นๆ เบื้องล่าง ทว่าเสียงเหล่านั้นฟังดูไม่ก้องกังวานและฮึกห้าว เหมือนดังที่เมอร์รี่ได้ยินเมื่อคืนก่อน ดูจะทุ้มต่ำและแหบเครือในอากาศอัน หม่นมัว ส่อแสดงถึงกลางร้าย

พระราชาทรงหันไปหาเมอร์รี่ “ข้ากำลังจะเดินทางสู่สมรภูมิ ท่านเมอเรีย- ด็อค อีกไม่ช้ากองทัพของเราจะกรีธาพล ข้าขอให้เจ้าพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ นับแต่บัดนี้ ทว่าความเป็นมิตรสหายระหว่างเรายังคงอยู่ เจ้าอาจพำนักอยู่ที่นี่ ได้ ถ้าหากเจ้ามีความปรารถนาเช่นนั้น และคอยรับใช้เลดี้เอโอวินซึ่งเป็นผู้ดูแล ราชฎารแทนข้า”

“แต่ว่า...ฝ่าบาท” เมอร์รี่ทูลตะกุกตะกัก “ข้าพระองค์ได้ถวายตัวเป็น ข้าราชการบริพารใต้เบื้องยุคลบาท ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องจากฝ่าบาทไปในลักษณะ นี้เลยพะยะค่ะ สหายของข้าพระองค์ล้วนแต่เดินทางไปสมรภูมิ ข้าพระองค์คงจะ ละอายใจเป็นอย่างยิ่ง ถ้าตนเองต้องอยู่ที่นี่”

“ทว่าเราจะเร่งม้าศึกไปอย่างรวดเร็ว” เชโอเดนตรัส “เจ้ามีความกล้าหาญในหัวใจก็จริง แต่เจ้าความม้าศึกไม่ได้หรอก”

“ถ้าเช่นนั้นโปรดผูกข้าพระองค์ไว้บนหลังม้าสักตัวเถิด หรือไม่ก็ประทานอนุญาตให้ข้าพระองค์เกาะอยู่บนโคลนหรืออะไรสักอย่างก็ได้พะยะค่ะ” เมอร์รี่ทูล “หนทางนั้นยาวไกลก็จริงอยู่ แต่ข้าพระองค์จะขอวิ่งไป หากข้าพระองค์ไม่สามารถขี่มาได้ แม้ว่าขาของข้าพระองค์จะต้องกะเผลกและไปถึงสนามรบภายหลังสงครามเลิกล้มเดี๋ยวนั้นก็ตามที”

เชโอเดนทรงยิ้ม “ข้าให้เจ้าซ้อนหลังสโนว์เมนไปกับข้าเห็นจะดีกว่ากระมัง” พระองค์ตรัส “แต่อย่างน้อยที่สุดเจ้าจะได้ไปกับเราจนถึงเอโดรส เพื่อเยี่ยมชมวังทองเมดูเซลด์ เพราะข้าจะต้องแวะผ่านไปทางนั้น แต่ในระหว่างนี้เจ้าคงควบขี่สตีบบ่าไปก่อน เพราะเรายังไม่เร่งทัพจนกว่าจะลงไปถึงทุ่งราบ”

ครั้นแล้วเอโอวินจึงลุกขึ้น “มากับข้าเถิด ท่านเมอเรียด็อค! ข้าจะพาท่านไปดูอาวุธที่ข้าจัดเตรียมไว้สำหรับท่าน” ทั้งสองออกไปด้วยกัน “นี่คือสิ่งเดียวที่ท่านอารากอร์นขอร้องขอให้กระทำ” เอโอวินกล่าวขณะที่ทั้งสองเดินผ่านไปตามแถวกระโจม “เขาขอร้องให้ข้าหาอาวุธให้ท่านด้วย ข้าได้หาแล้วอย่างสุดฝีมือ เพราะข้าสังหรณ์ใจว่าท่านอาจจะต้องใช้อาวุธเหล่านี้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง”

นางนำเมอร์รี่ไปยังกระโจมใหญ่ในบริเวณที่พักของทหารรักษาการณ์ มีพนักงานนำหมวกเกราะใบย่อม โล่กลม พร้อมกับเครื่องรบอื่นๆมาให้นาง

“เราไม่มีเกราะอ่อนขนาดเหมาะกับตัวท่าน” เอโอวินพูด “ทั้งไม่มีเวลาจะหล่อเกราะเช่นนี้ขึ้นมาใหม่ แต่นี่คือเสื้อหนังอย่างดี สายคาด และมีด ส่วนดาบท่านมีประจำกายอยู่แล้ว”

เมอร์รี่โค้งคำนับ เล็ดเอโอวินถือโล่กลมไว้ ดูล้ายโล่ที่พระราชอาปะทานแก่คนแคระกิมลี มีรูปม้าขาวอยู่บนโล่นั้น “จงรับสิ่งเหล่านี้ไว้และเดินทางไปสู่ชัยชนะ! ลาก่อนสำหรับวันนี้ ท่านเมอเรียด็อค! เราทั้งสองอาจจะมีโอกาสได้พบกันอีก”

ท่ามกลางความมืดซึ่งจับคลุมบนท้องฟ้า กษัตริย์มาร์กทรงพร้อมแล้วที่จะนำไพร่พลของพระองค์กรีธาทัพไปสู่ตะวันออก หลายนๆ คนต่างเศร้าหมอง และบางคนก็รู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงในความมืด ทว่าไพร่พลเหล่านี้ล้วนมีความเข้มแข็งและจงรักภักดีต่อเจ้าเหนือหัวของตน จึงมีเสียงร่ำไห้หรือเสียงบนพึมพำให้ได้ยินน้อยมาก แม้กระทั่งในค่ายพักบนเขาซึ่งเหล่าราษฎรจากเอโดรส ทั้งผู้หญิง เด็ก และคนชรา อพยพมาหลบภัยกันอยู่ ชีวิตของราษฎรเหล่านี้ตกอยู่ในภัยคุกคาม ทว่าทุกคนต่างก็เผชิญหน้ารับเหตุการณ์อย่างเยียบสงบ

สองชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว ยามนี้โอโดเดนประทับอยู่บนหลังม้าขาวแลเห็นเรื่องๆ อยู่ในแสงชมพูขมัว พระองค์ทรงดูสง่าผ่าเผย แม้ว่าเส้นพระเกศที่ปลิวอยู่ใต้เกราะหมวกทรงสูงนั้นจะขาวโพลน บรรดาไพร่พลตะลึงดูพระองค์และมีกำลังใจเพิ่มทวีที่เห็นพระองค์ทรงดูเข้มแข็งและองอาจ

ณ พุ่มกว้างข้างธารน้ำไหลครินซ่า กองทัพโรฮันชุมนุมพลอยู่ด้วยกันเป็นหมู่เหล่า มีทหารม้าเกือบห้าพันห้าร้อยนายพร้อมอาวุธ รวมทั้งทหารหมู่อื่นอีกหลายร้อยคนพร้อมม้าสำรองชนล้มภาระเบา เสียงแตกก้องกังวาน พระราชาทรงยกพระหัตถ์ขึ้น ครั้นแล้วกองทัพมาร์กก็เริ่มยาดร่าอย่างเยียบๆ หน้าที่สุดคือเหล่าทหารสิบสองนายจากกองทหารรักษาพระองค์ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ ลำดับถัดมาคือพระราชาโอโดเดน พร้อมด้วยเอโอเมอร์อยู่ทางขวามือ ณ ค่ายพักเบื้องบน เขาได้กล่าวอำลาเลดีเอโอวินแล้ว เป็นการล่ำลาที่น่าเศร้า ทว่ายามนี้เขาเพิ่งเล็งจิตใจไปสู่ถนนทอดยาวเบื้องหน้า ข้างกายเขา เมอร์รี่ย่างม้าสืบบามากับม้าเร็วแห่งกอนดอร์ทั้งสองนาย เบื้องหลังคือเหล่าทหารรักษาพระองค์อีกสิบสองคนปิดท้ายขบวน ทั้งหมดย่างม้าผ่านไประหว่างแถวไพร่พลใบหน้าเยียบขรึมซึ่งเรียงรายอยู่สองฟากฝั่ง แต่เมื่อมาจนถึงสุดปลายแถว มีพลทหารผู้หนึ่งจ้องดูเมอร์รี่ เขาเป็นคนหนุ่ม เมอร์รี่คิดขณะที่จ้องมองตอบ รูปร่างไม่สูงนัก และออกจะผอมแห้ง เมอร์รี่แลเห็นประกายดาบสีเทาแวววับ ครั้นแล้วเขาก็สั่นสะท้านเพราะรู้ได้ในบัดดลว่า นั่นคือใบหน้าที่ของผู้ลี้หนวังซึ่งกำลังเสาะแสวงหาความตาย

กองทัพโรมันเคลื่อนพลลงไปตามถนนขมุกขมัวเลียบลำน้ำสโนว์บอร์นอัน
เขียวกราก ผ่านหมู่บ้านอันเดอร์แฮร์โรว์และอัปบอร์นซึ่งมีหญิงหน้าแค้รำหลาย
นางเยียมมองออกมาจากประตูเรือนมืดสลัว โดยไร้ซึ่งเสียงแตร เสียงพิณ หรือ
เสียงร้องเพลงปลุกปลอบใจ กองทัพของชาวโรเธียร์ริมได้ยาตราทัพครั้งใหญ่
ไปสู่บูรพาทิศ และต่อมาได้กลายเป็นบทเพลงแห่งโรมันซึ่งอนุชนรุ่นหลังขับขาน
สืบต่อมานานหลายยุคหลายสมัย

จากภูผาหม่นดันแฮร์โรว์ยามอรุณ
พริ้งพริ้วมขุนทหารแกลวกกล้า
โอรสแห่งธงเกลเสด็จคืนพารา
เอโดรัสศรีมฟ้าม่านหมอกบัง
ห้องพระโรมมืดหมองหนักหนา
ทรงสังหาราษฎรและเวียงวัง
ห่อหลวงเหงาเียบและราชบัลลังก์
แท่นทองที่เคยครองนานมา
พระองค์ทรงจรจากด้วยภาพภัย
ชะตากรรมลิขิตไว้อร่า
ด้วยจงรักภักดีและสัจวาจา
ยึดมั่นในสัตย์สาบาน
เธอเอนราชาทรงควบซื้ออาชา
ห้าทิวาและห้าราตรีกาล
นำทัพเอออร์ลิงกัสดหารหาญ
ผ่านโพลด์ เฟนมาร์ช และฟิรเอน สู่บูรพา
เร่งรุดไพร่พลหกพันนาย
ข้ามซัลเลนดิงบ้ายหน้า
สู่มนด์เบิร์กมหานคร

อาณาจักรใต้เจ้าทะเลเกรียงไกร
ข้าศึกล้อมพระเพลิงผลาญ
ฝ่าอนธการ เพลี้ยหอยนภัย
อัศวินและอาชา เสียงฝีเท้าม้าลั่นไป
เล่าขานสืบไว้อดงามนี้แล

ท้องฟ้ามืดสลัวลงโดยสิ้นเชิงเมื่อเชโอเดนเสด็จมาถึงเอโดรัส แม้ยามนั้นจะเป็นเวลาเที่ยงวัน พระองค์ทรงพักทัพอยู่เพียงชั่วคราว โดยมีกำลังพลอีกหกสิบนายซึ่งมาไม่ทันในระหว่างจัดทัพตามมาสุมทบ บัดนี้หลังจากเสวยพระกระยาหารแล้วก็ทรงพร้อมจะเดินทางต่อไป พระองค์ทรงกล่าวอภิลาของครักษ์อย่างเปี่ยมด้วยพระเมตตา หากแต่เมอร์ริทูลขอเป็นครั้งสุดท้ายว่าไม่ขอแยกจากพระองค์

“นี่ไม่ใช่การเดินทางที่เหมาะสมกับม้าอย่างสติบา ข้าเคยบอกเจ้าแล้ว” เชโอเดนตรัส “ในการศึกเช่นที่เราจะไปโรมรันเหนือท้องทุ่งแห่งกอนดอร์ เจ้าจะต่อสู้ข้าศึกเช่นไร เมอเรียด็อค แม้ว่าเจ้าจะเป็นท่านขุนดาบและมีหัวใจห้าวหาญกว่ารูปร่างที่เห็น”

“ใครเลยจะบอกได้พะยะค่ะ” เมอร์ริทูล “ฝ่าบาททรงแต่งตั้งข้าพระองค์เป็นขุนดาบ แต่เหตุใดจึงไม่ทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์อยู่เคียงข้างฝ่าบาทเล่าพะยะค่ะ ข้าพระองค์ไม่ยากให้ใครๆ ร้องเพลงถึงข้าพระองค์ว่าเป็นบุคคลที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังอยู่ร่ำไป!”

“ข้าแต่งตั้งเจ้าเพื่อให้มาถวายเป็นอาภรณ์” เชโอเดนตอบ “และเพื่อเรียกใช้สอยตามโอกาส ไม่มีทหารของข้าคนใดสามารถรับเจ้าไปเป็นภาระได้ ถ้าสงครามเกิดขึ้นที่ประตูพระนครของข้า การกระทำของเจ้าอาจจะมึนงงซับซ้อนน่าแต่งเพลงสดุดีเกียรติให้ แต่เราต้องเดินทางต่อไปไกลถึงสามร้อยหกสิบไมล์กว่าจะถึงมหานครมุนด์เบิร์กของลอร์ดเดเนธอร์ เจ้าเลิกพูดเรื่องนี้ได้”

เมอร์ริทูลวាយคำนับแล้วเดินออกไปอย่างห่อเหี่ยว เขาจ้องมองดูแถวทหารทั้งหมดกำลังตระเตรียมการเคลื่อนพลอยู่อย่างพร้อมพรั่ง หลากๆ คนรัดสาย

คาดม้า จัดอานให้เข้าที่ และสวมกอดม้าของตน บางคนจ้องมองท้องฟ้าเรียต่ำ
อย่างไม่สบายใจ มีทหารผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นโดยเมอร์รี่มิได้สังเกตเห็นและมา
กระซิบที่ข้างหู

“มีผู้กล่าวว่า เมื่อมิได้คาดหมาย ย่อมพบหนทาง” เขากะซิบ “นั่นคือ
สิ่งที่ข้าประสบมาแล้วด้วยตนเอง” เมอร์รี่เงยหน้าขึ้น มองเห็นทหารหนุ่มซึ่งเขา
สังเกตเห็นเมื่อตอนเช้า “ท่านปรารถนาที่จะติดตามเจ้าแห่งมาร์กไปในทุกๆที่ ข้า
อ่านออกจากใบหน้าของท่าน”

“ถูกแล้ว” เมอร์รี่ตอบ

“นั่นท่านจงมากับข้า” ทหารนั้นว่า “ข้าจะให้ท่านนั่งซ้อนม้าข้างหน้าอยู่ใต้
เลื้อคลุม จนกว่าเราจะออกไปไกลในทุ่งแล้ว ความมืดมครอบกายยังมีได้หวิเพิ่มความ
ตั้งใจดีของท่านไม่ควรจะถูกปฏิเสธ อย่าพูดกับผู้อื่นแต่จงตามข้ามา!”

“ขอบคุณอย่างยิ่ง” เมอร์รี่ตอบ “ขอบคุณ แต่ข้ายังไม่รู้จักชื่อของท่าน”

“ฉันรี” ทหารนั้นพูดเบาๆ “ถ้าเช่นนั้นเรียกข้าว่า เดิร์นเฮล์ม”

ดังนั้นเองเมื่อพระราชยาตราทัพ ฮอบบิทเมอเรียต้อคจึงซ้อนม้ายู่หน้า
เดิร์นเฮล์ม วินด์โปลา ม้าใหญ่สี่เท้า พาทั้งคู่ไปโดยไม่เป็นภาระมากนัก ด้วย
เดิร์นเฮล์มร่างเบากว่าบุรุษหลายคน ทั้งยังประเปรียวและสะอาดสะอกว่า

ทัพโรฮันเคลื่อนพลไปในความมืด คืบหน้าทั้งกองทัพตั้งค่ายพักอยู่กลาง
ดงหลิว บริเวณที่ลำน้ำสโนว์บอร์นไหลบรรจบกับแม่น้ำเอ็นท์วอซ ห่างจากนคร
เอโดรสมาทางตะวันออกสามสิบหกไมล์ หลังจากนั้นจึงออกเดินทางต่อ ผ่าน
ทุ่งโฟลด์และเฟนมาร์ช ซึ่งทางขวามือมีป่าโอ๊กใหญ่ชายภูเขา ป่าน้อยอยู่ภายใต้
ร่มเงาไม้ดึกของหอสัญญาณไฟฮาลิไฟริเอนใกล้ชายแดนคอนดอร์ แต่ห่างออกมา
ทางซ้ายมือ หมอกแผ่ตัวอยู่เหนือแอ่งบึงบริเวณปากน้ำเอ็นท์วอซ ระหว่างที่
เดินทัพต่อไปก็มีข่าวลือมาถึงว่าเกิดศึกขึ้นทางเหนือ มีทหารผู้หนึ่งห้อมนำข่าว
มาแจ้งว่ามีข้าศึกบุกข้ามชายแดนตะวันออกเข้ามา เป็นออร์คฝูงใหญ่นำกำลัง
รุกเข้ามาในทุ่งโวลด์แห่งโรฮัน

“เคลื่อนพลต่อไป!” เอโอเมอร์สั่งการ “สายเกินกว่าจะวกกลับ หนองบึงแม่น้ำเอ็นท์วอชจะช่วยสกัดกั้นภัยให้เราได้ทางหนึ่ง เราต้องเร่งทัพเข้า เคลื่อนพลต่อไป!”

ด้วยประการฉะนี้เอง ราชาเอโอเดนจึงเสด็จพระราชดำเนินจากราชอาณาจักรของพระองค์ไป เส้นทางอันยาวไกลทอดคดเคี้ยวผ่านไปไมล์แล้วไมล์เล่า รวมทั้งหอสัญญาณไฟที่สว่างผ่านคาเลนยัต, มินริมมอน, เอเรลัส, นาร์โดล ทว่าไฟบนหอสัญญาณเหล่านี้ล้วนดับสิ้น ผืนแผ่นดินทั้งมวลครีมีสลับและเงียบสงัด ความมืดทวีขึ้นเป็นลำดับ ในขณะที่ความหวังริบหรี่ลงในหัวใจของทุกคน